

၂၄၀၆

၂၉၄ ၃၆၄

ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင်

ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးတောင်းပန်သဖြင့်

ရေးသားစီရင်အပ်သော

ရာဇပါမောဇ္ဇ ခေါ်

၇၈၄
၄/၂၁

ထွင်ခေါင်ကမ္မဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီး

ဦးခင်စိုး အမှူးရှိသော ပါဠိဆရာများ
ကြပ်မ၊ကြည့်ရှုပြင်ဆင်သည်။

ရန်ကုန်မြို့

ဟံသာဝတီဝိဇ္ဇာကောလိယတက္ကသိုလ်

၁၉၅၇ခု

ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်
ဝိသုဒ္ဓိတက္ကသိုလ်
ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓ

နိဒါန်း

မုနိန္ဒက္ခော တမံ မောဟံ။ ။ကျမ်းဂန်အရ လမ်းမှန်ပြလျှင် စန်းလျှံပဋေယုန် အဟုန်တက်ကြွ မြှုပ်မိုက်မှောင် အရောင်ဝင်းဝင်း ထွန်းလင်းဘိသကဲ့သို့ မချို့အတူ မြှိုက်လေမှောင် တထောင်,ငါးရာ အဝိဇ္ဇာကို ပယ်ခွါစေကြောင်း ထုံးဟောင်းလမ်းပြ ဓမ္မသွယ်သွယ် ရောင်ကယ်အဝှန် အမွန်အမြတ် ဒေသနာရဟတ်ဖြင့် အတပ်ထင်ထင် သိမြင်စေမနောသွားနှင့် ဟောကြားတော်မူတတ်သော သတ္တိဝိသေသ ဂုဏ်အရဟံ သယမ္ဘူစောထွတ် တမ္ပတ်သျှောင်ဖျား မြတ်ဘုရားသည် သားရာဟုတူ ပမာယူလျက် ရာဇူချိန်ခွင် အစဉ်တည့်မတ် ဆုံးဖြတ်ဟောကြားတရားတော်ဒေသနာသည်။ ။သုတ်,ဝိနယာ ဘိဓမ္မာ-ဟု သုံးဖြာပြားလတ် ပိဋကတ်၌ နိတတ်,နေယျတ် ခဲကတ်သိမ်မွေ့ ပြကတော့ သိခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်ကြရကား-

အများသတ္တဝါ ဝေနေယျာကို ခေမာသောင်သို့ ဆောင်ပို့ကယ်တင် အစဉ်ကြည့်ရှု သတိပြု၍ သိမှုအတည် ကြံစည်စိတ်ထား တရားလက်ကိုင် သိနိုင်ကြရန် အမွန် ဟောကြားတော်မူပါမည့်အကြောင်းနှင့် မန္တလေးရတနာပုံ မြို့တည်, နန်းတည် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် ဘုရင်မင်းတရားမြတ် ညွတ်တွား တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အရညဝါသီ, လဇ္ဇိပေသလ, သိက္ခာကာမ, ပိဋကတ္တယဆေက, ဘာဝနာရာမ-ဖြစ်တော်မူသော ရတနာထွဋ်ခေါင် တောရဆရာတော်ဘုရားသည် တရားအရာ ဥပမာ,ဥပမေယျ သဒ္ဓ,အတ္ထ-နယသွယ်သွယ် နည်းလေးဆယ်နှင့် ဆယ်ဥပစာ သဒ္ဓါ,ဆန်းဂိုဏ်း ကရိုဏ်း,ပယတ် အတပ်သိလွယ် မိပ္ပါယ်အနက် မခဲခက်အောင် ကွက်ကွက်ထင်ထင် ပေါ်လွင်သိသာစေခြင်းငှါ များစွာသောကျမ်းဂန်တို့မှ အမွန်မယုတ် ထုတ်ပြတည်ထွင် စီရင်မပျက် မြန်မာစကားပြေသက်သက်ဖြင့် အချက်ကျကျ ရေးသား၍ ပြအပ်သောရာဇပပါမောက္ခဒီပနီကျမ်းကို ရဟန်း,ရှင်,လူ သပ္ပာရိသ ကလျာဏတို့ ဉာဏကြေးမုံ မသုံမဖီ ယုံကြည်အလို ထိုထိုများစွာ အရာရာ၌ ဖွေရှာရှုက လွယ်စွာရအောင် ပုဒ်မမာတိကာ သေချာသတ်

နိဂါန်း

မှတ် ပိုင်းဖြတ်ခဲ့ဝေ အနေအထား မှတ်သားနိုင်ကြစေရန် ဟံသာဝတီ သညီသမိုက် ကျွန်ုပ်တို့ ပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်က သိုက်မြိုက်သေချာ အက္ခရာဝလီ ပါဠိပါဌ်ထား ခြားနားစေ့စပ် အထပ်ထပ်ပြုပြင်၍ စက် တင်ပုံရိုက်အပ်ပါသတည်း။

ယင်းသို့ မူပိုင်ရရှိ သတိသမ္ပဇညတရား ရှေ့သွားမယုတ် အား ထုတ်ရိုက်နှိပ်အပ်သော ဤရာဇဝါမောဇ္ဇဒီပနီကျမ်းကို ရဟန်း၊ရှင်၊လူ ကြည်ဖြူမနော ဇောစိတ္တုပ္ပါဒ် အထပ်ထပ်ဖြင့် မပြတ်ရှုကာ ပညာ ဗဟုသုတ ပွားများကြ၍ တရားသံဝေ ဉာဏ်ရင့်စေလျက် အခြေမကျ ဤလောကီဘဝသည် သာရအနှစ် စင်စစ်မရှိပါတကား-ဟုတရားစွဲ သန် အမြဲဖန်လျက် နိယံနိစ္စ သဂ္ဂမဂ္ဂံ ရရန်အရေး ဆွေးနွေးတိုင်ပင် အစဉ်မြတ်ကြောင်း အေးရာအေးကြောင်း ကောင်းစွာ အားထုတ်နိုင် ကြပါစေကုန်သတည်း။

“ဟံသာဝတီ”

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာနံပါတ်
၁။	ပဏာမာဒိပဉ္စက	၁
၂။	မရဏဿတိကို ပွားများခြင်းအကျိုး	၂
၃။	သေခြင်းကို မအောက်မေ့အပ်သူများ	၈
၄။	မရဏဿတိ ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ	၁၁
၅။	သူသတ်ကဲ့သို့ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ	၁၇
၆။	သမ္ပတ္တိ၊ ဝိပတ္တိအားဖြင့် ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ	၂၃
၇။	ဥပသံဟရအားဖြင့် ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ	၂၉
၈။	သာဓာရဏအားဖြင့် ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ	၃၃
၉။	အာယုဒုဗ္ဗလအားဖြင့် ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ	၃၈
၁၀။	ကာလအဘာဝအားဖြင့် ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ	၄၀
၁၁။	အဒ္ဓါနပရိစ္ဆေဒအားဖြင့် ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ	၄၃
၁၂။	ဓဏပရိတ္တအားဖြင့် ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ	၄၄
၁၃။	သေခြင်းကင်းရာနိဗ္ဗာန်ကိုတောင့်တအပ်ခြင်း	၅၃
၁၄။	သေခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရာကို လိုလားအပ်ခြင်း	၆၀
၁၅။	သတ္တဝါတို့အား တရားတော်ကို လိုလားအပ် ကြောင်း	၆၇
၁၆။	တောင့်တ၍မရအပ်သော အရာငါးပါး	၆၈
၁၇။	ခန္ဓာကိုယ်သည် ရင့်ရော်အိုမင်းမြင်းကို မလွန်နိုင်	၇၃

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာနံပါတ်
၁၈။	အမြဲသုံးသပ်အပ်သော အဘိဏ္ဍာသုတ်	 ၈၁
၁၉။	သံယောဇဉ် ဆယ်ပါးကို ဥပမာနှင့်ပြခြင်း	 ၁၀၆
၂၀။	ဇရာ, ဗျာဓိ, မရဏတို့ကို ဆင်ခြင်ရန်	 ၁၀၉
၂၁။	နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်ကို ဥပမာနှင့်တကွပြခြင်း	 ၁၁၁
၂၂။	တရားမနာသူတို့မှာ ခံတွင်းပျက်နှင့်ဥပမာတူခြင်း	 ၁၁၂
၂၃။	အဘိဏ္ဍာသုတ်၌ ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့်ခွဲ၍ ဟောတော်မူခြင်း	 ၁၁၄
၂၄။	အယောဃရမင်းသားနှင့် ဥပမာပြခြင်း	 ၁၁၅
၂၅။	သေမင်းကို ဥပမာနှင့်တကွ ပြဆိုခြင်း	 ၁၄၇
၂၆။	ပမာဒ, အပ္ပမာဒ တရားနှစ်ပါးအကြောင်း	 ၁၅၁
၂၇။	မရဏဿတိ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏အကျိုးတရား	 ၁၅၅
၂၈။	မြက်မှောက်မှနိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် အကျိုးပေးခြင်း	 ၁၆၈
၂၉။	နိဂုံး	 ၁၇၆

ရာဇပါမောဇ္ဇမိပနိ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော

သမ္ဗုဒ္ဓဿ

ပဏာမာဒိပဉ္စက

- (၁) ဝဋ္ဋိတွာ အသမံ နာထံ၊ ဓမ္မံ ဒုက္ခပနုဒနံ။
ဂဏဉ္စာ ပိ နိပ္ပါပကံ၊ ဂရုံ မေ သဒ္ဓမ္မဂါရဝံ။
- (၂) ဝက္ခာမိ ရာဇပါမောဇ္ဇံ၊ ဓမ္မမာနေဟိ ဝဏ္ဏိတံ။
ဓမ္မရာမော တယော ဓမ္မေ၊ ဗုဒ္ဓပုတ္တေန ယာစိတော။
ကုလပုတ္တော မဟာပညော၊ သာသနေ တိဗ္ဗဂါရဝေါ။

(၁) အဟံ၊ ငါသည်။ အသမံ၊ လောကသုံးပါး၌ သီလ၊ သမာဓိ အစရှိသော ဂုဏ်တို့ကြောင့် တစုံတယောက်သောသူနှင့် တူတော်မူ ထသော။ နာထံ၊ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း။ သံသာရေ၊ သံသရာ၌။ သံသရန္တာနံ၊ ကျင်လည်ကြကုန်သော။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဒုက္ခပနုဒနံ၊ ဇာတိအစရှိသော ဒုက္ခကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော။ ဓမ္မဉ္စာ၊ မဂ် လေးတန်၊ ဖိုလ်လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန်၊ ပရိယတ္တိ-တည်းဟူသော ဆယ်ပါး သော တရားတော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း။ နိပ္ပါပကံ၊ အပါယ်လား ကြောင်း မကောင်းမှု ကိလေသာမရှိသော။ ဂဏဉ္စာပိ၊ မဂ္ဂဋ္ဌာန်လေး

ယောက်၊ ဖလဋ္ဌာန် လေးယောက်-ဟုဆိုအပ်သော ရှစ်ယောက်သော အရိယာသံဃာတော်မြတ်အပေါင်းကို လည်းကောင်း။ မေ၊ ငါ၏။ သဒ္ဓမ္မဂါရဝံ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားညွှန်ပြတော်မူအပ်သော တရားတော်၌ အခါခပ်သိမ်း ရိုသေခြင်းရှိသော။ ဂရုဉ္စ၊ ဆရာကို လည်းကောင်း။ အဘိဝန္ဒာမိ၊ အလွန်ရိုသေစွာ ရှိခိုးပါ၏။ ဝန္တိတွာ၊ ရှိခိုးပြီး၍။—

(၂) ယောရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ တယောဓမ္မေ၊ သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ-တည်းဟူသော သုံးပါးသော တရားတို့ကို။ ဇဟာတိ၊ စွန့်၏။ ဓမ္မရာမော၊ သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ-တည်းဟူသောတရား၌ မွေ့လျော်၏။ သာသနေ၊ မြတ်စွာ ဘုရား သာသနာတော်၌။ တိဗ္ဗဂါရဝေါ၊ ထက်မြက်လှစွာသော ရိုသေ ခြင်းရှိ၏။ ကုလပုတ္တော၊ အမျိုးကောင်းသားဖြစ်၏။ မဟာပညော၊ ကြီးသောပညာနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ဗုဒ္ဓပုတ္တေန၊ မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော် ဖြစ်သော။ တေန၊ ထိုမင်းသည်။ ယာစိတော၊ တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဓမ္မမာနေဟိ၊ အင်္ဂါကိုးပါးရှိသောတရားတော်၌ မြတ်နိုးကြကုန်သော။ သပ္ပုရိသေဟိ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ဝဏ္ဏိတံ၊ ချီးမွမ်းအပ်သော။ ရာဇပါမောဇ္ဇံ၊ ရာဇပါမောဇ္ဇအမည်ရှိသော။ ဣဒံပကရဏံ၊ ဤကျမ်း ကို။ ဝက္ခာမိ၊ ဆိုပေအံ့။

မရဏသတိကို ပွားများခြင်းအကျိုး

မရဏသတိအကျိုးပြ ပါဠိ၊ အနက်

ဧကော ဓမ္မော ဘိက္ခဝေ ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော၊
ဧကန္တနိဗ္ဗိန္ဒာယ ဝိရာဂါယ နိရောဓာယ ဝုပသမာယ
အဘိညာယ သမ္မောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ၊ ကတမော
ဧကော ဓမ္မော၊ မရဏသတိ၊ အယံ ခေါ် ဘိက္ခဝေ ဧကော
ဓမ္မော ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော ဧကန္တနိဗ္ဗိန္ဒာယ ဝိရာ-
ဂါယ နိရောဓာယ ဝုပသမာယ အဘိညာယ သမ္မောဓာ-
ယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘာဝိတော၊ အဖန်တလဲလဲ ပွားအပ်သော။ ဗဟုလီကတော၊ အကြိမ်များစွာပြုအပ်သော။ ဧကောဓမ္မော၊ တခုသောတရားသည်။ ဧကန္တနိဗ္ဗိန္ဒာယ၊ စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဧကန္တဝိရာဂါယ၊ စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ရာဂကင်းခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဧကန္တနိရောဓာယ၊ စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ရာဂချုပ်ခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝုပသမာယ၊ ကိလေသာတို့၏ ငြိမ်းခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ အဘိညာယ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-ဟုသိခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ သမ္မောဓာယ၊ သစ္စာလေးပါး တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာနာယ၊ အကြောင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဧကောဓမ္မော၊ တခုသောတရားသည်။ ကတမော၊ အဘယ်နည်းဟူမူကား။—

မရဏဿတိ၊ သေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်းပင်တည်း။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘာဝိတော၊ ပွားများအပ်သော။ ဗဟုလီကတော၊ အကြိမ်များစွာ ပြုအပ်သော။ ဧကောဓမ္မော၊ တခုသောတရားဟုဆိုအပ်သော။ အယံခေါမရဏဿတိ၊ ဤသေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်းသည်။ ဧကန္တနိဗ္ဗိန္ဒာယ၊ စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဧကန္တဝိရာဂါယ၊ စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ရာဂကင်းခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဧကန္တနိရောဓာယ၊ စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ရာဂချုပ်ခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝုပသမာယ၊ ကိလေသာတို့၏ ငြိမ်းခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ အဘိညာယ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-ဟုသိခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ သမ္မောဓာယ၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို ထိုးထွင်း၍သိခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာနာယ၊ အကြောင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက် ပြုခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်း

အဓိပ္ပာယ်ကား-သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့...အဖန်တလဲလဲ ပွားများအပ်သော အကြိမ်များစွာ

ပြုအပ်သော တခုသော တရားသည် စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ရာဂကင်းခြင်းငှါဖြစ်၏။ စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ရာဂချုပ်ခြင်းငှါဖြစ်၏။ ကိလေသာတို့၏ ငြိမ်းခြင်းငှါဖြစ်၏။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-ဟုသိခြင်းငှါဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါးတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါဖြစ်၏။ အကြောင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း ငှါဖြစ်၏။ တခုသောတရားသည် အဘယ်နည်းဟူမူကား—သေခြင်း ကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်းပင်တည်း။

သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့.. သေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော အဖန် တလဲလဲ ပွားများအပ်သော အကြိမ်များစွာပြုအပ်သော တခုသော တရားသည် စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ငြီးငွေ့ခြင်းငှါဖြစ်၏။ စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ရာဂကင်းခြင်းငှါဖြစ်၏။ စင်စစ်ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ရာဂချုပ်ခြင်းငှါဖြစ်၏။ ကိလေသာတို့၏ ငြိမ်းခြင်းငှါဖြစ်၏။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-ဟု သိခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါဖြစ်၏။ အကြောင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါဖြစ်၏။ ။ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏-ဟူလိုသတည်း။

အဓိပ္ပာယ်အကျယ်

မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကား-ဤသို့တည်း။

သံသရာ၌ ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား မပြတ် မလပ် အခါခပ်သိမ်း မရဏဒုက္ခဖြင့် နှိပ်စက်ကုန်၏။ ထိုသို့နှိပ်စက် သည်တို့ကို မသိ မမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သံသရာ၌လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာ ငါးပါး၌လည်းကောင်း ကြောက်တတ်၊ ထိတ်လန့်တတ်၊ တုန်လှုပ်တတ် သော ဘယဉာဏ်၊ များစွာသော အဖြစ်ရှိ၏-ဟုသိတတ်သော အာဒိ- နဝညဏ်၊ ငြီးငွေ့တတ်သော နိဗ္ဗိန္ဒညဏ်တို့ကို မရကုန်သော လူ၊ နတ် အပေါင်းတို့သည် ခြင်္သေ့ ကျား သစ် ဝံ အောင်း ဆင် အစရှိသော ဘေးဘျမ်းနှင့် တကွသော တောအုပ်နှင့်တူသော သံသရာခန္ဓာငါးပါး တို့၌ ဘယဉာဏ်၊ အာဒိနဝညဏ်၊ နိဗ္ဗိန္ဒညဏ်ကို ရစိမ့်သောငှါ တခု သော တရားဟုဆိုအပ်သော မရဏသတိကို ပွားများအပ်၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့.....ဘဝတဏှာ-ဟူသော တရားသည် သံသရာ၌ လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာငါးပါး၌လည်းကောင်း၊ ဟုတ်မှန်တိုင်းသော အပြစ်ကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ ချစ်တတ်သော သဘော၊ နှစ်သက်တတ်သော သဘော၊ တုန်လှုပ်တတ်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗိန္ဒညဏ်ကို မရကြကုန်၊ ထိုသို့နိဗ္ဗိန္ဒညဏ်ကို မရကြကုန်သရွေ့ကာလပတ်လုံး ဇာတိ အစရှိသော ဒုက္ခအပေါင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်လတ္တံ့သည်ကို မြင်တော်မူ၍ ဘယညဏ်၊ အာဒိနဝညဏ်၊ နိဗ္ဗိန္ဒညဏ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော မရဏဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအပ်၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့.....လောက၌ ထုံးနှင့်နန္ဒင်းလိမ်းသည် ရှိသော် နိဗ္ဗိန္ဒမှုမှန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများသော သူတို့သည် စင်စစ်အားဖြင့် ငြီးငွေ့တတ်သော သဘောရှိသော နိဗ္ဗိန္ဒညဏ်ကို ရကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

နှိုင်းယှဉ်ချက်ဥပမာ

လောက၌ သမီး၊ခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့သည် အရွယ်၌ လည်းကောင်း၊ အဆင်း၌လည်းကောင်း၊ အမျိုး၌လည်းကောင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၌လည်းကောင်း တပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြင်းစွာသော ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ အယုတ်အားဖြင့် အနည်းငယ်မျှ မမြင်ရသည်ရှိသော် သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ပြင်းစွာသော ကိလေသာဖြင့် တုန်လှုပ်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ တရံရောကာလ၌ ထိုသူငယ်မသည် တပါးသော ယောက်ျားတို့နှင့် စကားပြောသည်ကို လည်းကောင်း၊ သွားသည်၊ ရပ်သည်၊ ထိုင်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မြင်၍ ထိုသူငယ်မအား ဖြစ်သောရာဂတို့သည် ကင်းကုန်သကဲ့သို့ မရဏဿတိကို အဖန်တလဲလဲ ပွားသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်တို့သည် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၌လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာငါးပါး၌လည်းကောင်း၊ သေခြင်းတည်းဟူသောအပြစ်ကိုမြင်၍ ရာဂတို့သည် ကင်းကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

လောက၌ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း နှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း ဥစ္စာ ရွှေ ငွေ ပုလဲ ပတ္တမြားတို့ဖြင့် ပေးခြင်း၊ ယူခြင်းတို့ကို ပြုကြကုန်၏၊ အချင်းချင်းကယောက်သည် တယောက်အား ချစ်မြတ်နိုးကြကုန်၏၊ တရံရောကာလ၌ ထိုသူ

နှစ်ယောက်တို့သည် အဖြောင့်အမှန်ကို မပြုကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဥစ္စာ
ရွှေ ငွေ ပုလဲ ပတ္တမြားကို အကြောင်းပြု၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း၊
နှင်-သင်-ဟူသောစကားကိုဆိုခြင်း၊ တုတ်လှံတံတို့ဖြင့် ရိုက်နှက်ခြင်း
စသည်တို့ကို ပြုကြသဖြင့် ရှေ့ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းတို့သည် ပျောက်ကုန်
သကဲ့သို့ ထို့အတူ မရဏဿတိတို့ကို အဖန်တလဲလဲ ပွားသော ယော
ဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်တို့အား ဘာဝနာ မပွားမီရှေးအဘို့ဖြစ်သော
သံသရာ ခန္ဓာငါးပါး၌တပ်သော တဏှာတို့သည် ချုပ်ကုန်၏-ဟူလို
သတည်း။

လောက၌ မီးတို့၏သဘောသည် လောင်တတ်သောသဘောရှိ၏။
မိမိ၏မှီရာဖြစ်သော ထင်းအစရှိသောဝတ္ထုတို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော
သဘောရှိ၏။ ထိုမီးသည် ကြီးစွာသောမိုဃ်းတို့သည် ရွာကုန်သည်ရှိ
သော် ငြိမ်းကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း-တည်းဟူ
သော မိုဃ်းကြီးရွာသဖြင့် သတ္တဝါတို့အား ဘဝအဆက်ဆက် ဖျက်ဆီး
တတ်၊ နှိပ်စက်တတ်၊ ဆင်းရဲပူပန်စေတတ်သော ရာဂအစရှိသော မီးတို့
သည်၊ တဒင်္ဂသတ္တိ၊ ဝိက္ခမ္ဘနသတ္တိဖြင့် ငြိမ်းကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

ရေကြောင်းခရီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြည်းကြောင်းခရီးဖြင့်လည်း
ကောင်း အဖန်တလဲလဲ သွားကုန်သောသူတို့သည် မိမိသွားရာလမ်း
ခရီး၌ အနိစ္စ၊ အမြင့်၊ သစ်ပင်၊ တော၊ တောင်အစရှိသည်တို့ကို သိမြင်သ
ကဲ့သို့ ထို့အတူ မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို အဖန်တလဲလဲ ပွားသော
ယောဂါ ဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုမရဏဿတိ၏ အာနုဘော်အားဖြင့်
ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ အနိစ္စဖြစ်သည်၏အဖြစ်၊ ဒုက္ခဖြစ်သည်၏အဖြစ်၊
အနတ္တဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကို သိကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

ဤသို့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-ဟုသိတတ်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ-ပညာ
မျက်စိနှင့်ပြည့်စုံသော ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်သည် ရှစ်သောင်း၊
လေးထောင် နက်သော မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ အတွင်း၌ရှိသော ပုလဲ
ပတ္တမြားတို့ကို သိနိုင်၊ မြင်နိုင်ခဲ့သကဲ့သို့ ထို့အတူ သိနိုင်၊ မြင်နိုင်ခဲ့သော
အလွန်နက်နဲသိမ်မွေ့သော ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊
မဂ္ဂသစ္စာ-တည်းဟူသော သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ပိုင်းခြား၍သိကုန်
၏-ဟူလိုသတည်း။ ။ ဤသို့ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ထိုးထွင်း၍

သိကုန်သော ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည် ဘုရားအစရှိသော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့၏ နေရာဖြစ်သော အခါခပ်သိမ်း ဆင်းရဲမရှိသော နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုရ၏-ဟုလိုသတည်း။

ပုဒ်စိတ်, ပါဠိစိတ် အဓိပ္ပာယ်

ဤပါဠိတော်၌ ကေန္တနိဗ္ဗိန္ဒာယ-ဟူသော ပါဠိဖြင့် မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို အဖန်တလဲလဲ ပွားသောယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား စင်စစ်ဝင့်ဆင်းရဲ၌ ငြီးငွေ့သည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူသတည်း။ ။ဝိရာဂါယ နိရောဓာယ-ဟူသောပါဠိဖြင့် ငြီးငွေ့သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား ဝင့်ဆင်းရဲ၌ စင်စစ်ရာဂကင်းသည်၏အဖြစ်၊ ရာဂချုပ်သည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူသတည်း။ ။ဂူပသမာယ-ဟူသော ပါဠိဖြင့် ဝင့်ဆင်းရဲ၌ ရာဂချုပ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ကိလေသာတို့၏ ငြိမ်းသည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူသတည်း။ ။အဘိညာယ-ဟူသောပါဠိဖြင့် ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ-ဟု ထိုးထွင်း၍ သိသည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူသတည်း။ ။သမ္မောဓာယ-ဟူသောပါဠိဖြင့် ဤသို့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သစ္စာလေးပါးတရားကို ပိုင်းခြား၍ သိသည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူသတည်း။ နိဗ္ဗာနာယ-ဟူသောပါဠိဖြင့် သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကိုသိပြီးသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကြောင်းတရား လေးပါးတို့သည် ပြုပြင်ခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရသည်၏ အဖြစ်ကို ပြတော်မူသတည်း။

တိုက်တွန်းခြင်း ဥပယောဇန

ဤသို့ ဘေးမရှိသောနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေတတ်သော အကျိုးထူးတရားနှင့်ပြည့်စုံသော မရဏဿတိကို ပွားများလိုသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည်-

ဇီဝိတိန္ဒြိယုပစ္ဆေဒသင်္ခါတဿ မရဏဿ သရဏံ မရဏဿ သတိ၊ တံ ဘာဝေတုကာမေန ရဟောဂတေန ပဋိသလ္လိနေန မရဏံ ဘဝိဿတီ တိ ဝါ ဇီဝိတိန္ဒြိယမုပ္ပစ္စိန္တိဿတီ တိ ဝါ ဓုဝံ မရဏန္တိ ဝါ ယောနိသော မနသိကာရော ပဝတ္တေတဗ္ဗော။

ဇိဝိတိန္ဒြိယ ပစ္ဆေဒသင်္ခါတဿ၊ ဇိဝိတိန္ဒြေပြတ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော။ မရဏဿ၊ သေခြင်းကို။ သရဏံ၊ အောက်မေ့ခြင်းသည်။ မရဏဿတိ၊ သေခြင်းကို အောက်မေ့ခြင်းမည်၏။ ဘံ၊ ထိုမရဏဿတိဘာဝနာကို။ ဘာဝေတုကာမေန၊ ပွားများခြင်းငှာအလိုရှိသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ရဟောဂတေန၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်သဖြင့်။ ပဋိသလ္လိနေန၊ တယောက်အထီးတည်းကိန်းစက်သဖြင့်။ မေ၊ ငါ၏။ (အား)။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဣတိဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ ဇိဝိတိန္ဒြိယံ၊ အသက်သည်။ ဥပ္ပစ္ဆိန္ဒြိဿတိ၊ ပြတ်လတ္တံ့။ ဣတိဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ ဓုဝံ၊ မြစ်။ ဣတိဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ ယောနိသော၊ အသင့်အားဖြင့်။ မနသိကာရော၊ နှလုံးသွင်းခြင်းကို။ ပဝတ္တေတဗ္ဗော၊ ဖြစ်စေအပ်၏။ ဤသို့အဋ္ဌကထာ၌ လာသောနည်းဖြင့် သေခြင်းတရားကို အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းအပ်၏။

သေခြင်းကိုမအောက်မေ့အပ်သူများ

ချစ်သူ၏သေခြင်းကို မအောက်မေ့အပ်

ဣဋ္ဌဇနမရဏာနုဿရဏေ သောကော ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဝိဇာတမာတုယာ ပိယပုတ္တမရဏာနုဿရဏေ ဝိယ။

ဝိဇာတ မာတုယာ၊ ဖွားသောအမိ၏။ ပိယပုတ္တမရဏာနုဿရဏေ၊ ချစ်လှစွာသောသား၏သေခြင်းကို အောက်မေ့ခြင်း၌။ သောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိဝိယ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဣဋ္ဌဇနမရဏာနုဿရဏေ၊ အလိုရှိသောသူ၏ သေခြင်းကို အောက်မေ့ခြင်း၌။ သောကော၊ စိုးရိမ်းခြင်းသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့သော ချစ်သောသူ၏သေခြင်းကို အောက်မေ့ခြင်း၌ သတိတရားသည်လည်းကောင်း၊ သံဝေဂတရားသည်လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်သည်လည်းကောင်း ကင်းခြင်းငှာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်သောသူ၏ သေခြင်းကို မအောက်မေ့အပ်-ဟူသတည်း။

သေခြင်းကိုမအောက်မေ့အပ်သူများ

၉

မုန်းသူ၏သေခြင်းကိုမအောက်မေ့အပ်

အနိဋ္ဌဇနမရဏာနုဿရဏေ ပါမောဇ္ဇိ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဝေရီနံ
ဝေရီမရဏာနုဿရဏေ ဝိယ။

ဝေရီနံ၊ ရန်သူတို့၏။ ဝေရီမရဏာနုဿရဏေ၊ ရန်သူ၏သေခြင်း
ကိုအောက်မေ့ခြင်း၌။ ပါမောဇ္ဇိ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိဝိယ၊
ဖြစ်သကဲ့သို့။ အနိဋ္ဌဇနမရဏာနုဿရဏေ၊ အလိုမရှိအပ်သော မုန်း
သောသူ၏ သေခြင်းကိုအောက်မေ့ခြင်း၌။ ပါမောဇ္ဇိ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း
သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့မုန်းသောသူ၏သေခြင်းကို အောက်မေ့ရာ၌ သတိတရားသည်
လည်းကောင်း၊ သံဝေဂတရားသည်လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်သည်လည်း
ကောင်း ကင်းခြင်းငှါဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မုန်းသောသူ၏ သေခြင်းကို
လည်း မအောက်မေ့အပ်။

မဇ္ဈတ္တ၏သေခြင်းကို မအောက်မေ့အပ်

မဇ္ဈတ္တမရဏာနုဿရဏေ သံဝေဂေါ နုပ္ပဇ္ဇတိ၊ မတက-
လေဝရ ဒဿနေ ဆဝဉာဟကဿ ဝိယ။

မတကလေဝရဒဿနေ၊ သေပြီးသော အကောင်ကို မြင်ခြင်း၌။
ဆဝဉာဟကဿ၊ သူကောင်ဖုတ်သောသူအား။ သံဝေဂေါ၊ ထိတ်လန့်
ခြင်းသည်။ နုပ္ပဇ္ဇတိဝိယ၊ မဖြစ်သကဲ့သို့။ မဇ္ဈတ္တမရဏာနုဿရဏေ၊
လျစ်လျူရှုသော မချစ်၊ မမုန်းသောသူ၏ သေခြင်းကို အောက်မေ့
ခြင်း၌။ သံဝေဂေါ၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသည်။ နုပ္ပဇ္ဇတိ၊ မဖြစ်။

ဤသို့လျှင် လျစ်လျူရှုသော မချစ်၊ မမုန်းသောသူတို့၏ သေခြင်းကို
အောက်မေ့ခြင်း၌ သတိတရားသည်လည်းကောင်း၊ သံဝေဂတရားသည်
လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်သည်လည်းကောင်း ကင်းခြင်းငှါဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် လျစ်လျူရှုသော မချစ်၊ မမုန်းသော သူတို့၏ သေခြင်းကို
လည်း မအောက်မေ့အပ်၏။ [မမြင်ဘူးသောသူတို့ကို ရည်၍ဆိုသည်။]

ဒိဒိ၏သေခြင်းကိုမအောက်မေ့အပ်

အတ္တနော မရဏာနုဿရဏေ သန္တာပေါ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊
ဥက္ခိတ္တာသိကံ ဝဓကံ ဒိသွာ အဘိရူကဇာတိကဿ ဝိယ။

ဥက္ခိတ္တာသိကံ၊ သတ်အံဟု မိုးအပ်သော သန်လျက်ရှိသော။ ဝဓကံ၊ သူသတ်ယောက်ျားကို။ ဒိဿာ၊ မြင်၍။ အဘိရူကဇာတိကဿ၊ ကြောက်တတ်သော သဘောရှိသောသူအား။ သန္တာပေါ၊ ပူပန်ထိတ်လန့်ခြင်းသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိဝိယ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ မရဏာနုဿရဏေ၊ သေခြင်းကိုအောက်မေ့ခြင်း၌။ သန္တာပေါ၊ ပူပန်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့ မိမိ၏သေခြင်းကို အောက်မေ့ခြင်း၌ သတိတရားသည်လည်း ကောင်း၊ သံဝေဂတရားသည်လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်သည်လည်းကောင်း ကင်းခြင်းငှါဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏သေခြင်းကိုလည်း မအောက်မေ့အပ်။

မရဏဿတိကို ဖြစ်စေအပ်ကြောင်း

တတ္ထ တတ္ထ ဟတမတသတ္တေ ဩလောကေတွာ ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗသမ္ပတ္တိနံ သတ္တာနံ မတာနံ မရဏံ အာဝဇ္ဇေတွာ သတိဉ္စ သံဝေဂဉ္စ ဉာဏဉ္စ ယောဇေတွာ မရဏံ ဘဝိဿတိ တိ အာဒိနာနယေန မနသိကာရော ပဝတ္တေတဗ္ဗော။

တတ္ထတတ္ထ၊ ထိုထိုသို့သောအရပ်၌။ ဟတမတသတ္တေ၊ သတ်၍သေသော သတ္တဝါတို့ကို။ ဩလောကေတွာ၊ ကြည့်၍။ ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗသမ္ပတ္တိနံ၊ မြင်ဘူးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ မတာနံ၊ သေကုန်သော။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ အာဝဇ္ဇေတွာ၊ နှလုံးသွင်း၍။ သတိဉ္စ၊ သတိကိုလည်းကောင်း။ သံဝေဂဉ္စ၊ ထိတ်လန့်ခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ဉာဏဉ္စ၊ ဉာဏ်ကိုလည်းကောင်း။ ယောဇေတွာ၊ ယှဉ်၍။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဣတိအာဒိနာ နယေန၊ ဤသို့အစရှိသောနည်းဖြင့်။ မနသိကာရော၊ နှလုံးသွင်းခြင်းကို။ ပဝတ္တေတဗ္ဗော၊ ဖြစ်စေအပ်၏။

ဤသို့အဋ္ဌကထာ၌လာသောနည်းဖြင့် ထိုထိုသို့သောအရပ်၌ သတ်၍ သေသောသတ္တဝါတို့ကိုကြည့်၍ မြင်ဘူးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သေကုန်သောသတ္တဝါတို့၏ သေခြင်းကိုနှလုံးသွင်း၍ သတိကိုလည်းကောင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသံဝေဂကိုလည်းကောင်း၊ ဉာဏ်

သူသတ်ကဲ့သို့ ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ ၁၁

ကိုလည်းကောင်း ယှဉ်စေ၍ သေခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့-ဟု ဤသို့ အစရှိသောနည်းဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကို ဖြစ်စေအပ်၏-ဟုလိုသည်။

သူသတ်ကဲ့သို့ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ

ဤသို့ အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော အချို့သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား ကာမစ္ဆန္ဒအစရှိသော နိဝရဏတို့သည် ကွာကုန်၏။ မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ကောင်းစွာတည်၏။ ဤမရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းသည် အပ္ပနာသို့မရောက်လေ၊ ဥပစာရမျှသည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ။ဤသို့“မရဏံ ဘဝိဿတိ၊ ဇိဝိတိန္ဒြိယ မုပစ္ဆိန္ဒြိဿတိ၊ ဓုဝံမရဏံ”ဟု အဖန်တလဲလဲပွားသော်လည်းသဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ သတိန္ဒြေ၊ သမာဓိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေ-တည်းဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့သည် နည်းပါးကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ကာမစ္ဆန္ဒအစရှိသော နိဝရဏတို့သည် မကွာကုန်သည်ဖြစ်၍ မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ကောင်းစွာမတည်ဖြစ်အံ့-ဆိုလတ္တံ့သော ရှစ်ပါးသော အချင်းအရာတို့ဖြင့် ပွားများအပ်၏။

အခြင်းအရာများ

ဝဓကဿေဝုပဋ္ဌာနာ၊ သမ္ပတ္တိနံ ဝိပတ္တိတော။
ဥပသံဟရတော ကာယ၊ ဗဟုသာဓာရဏာ တထာ။
အာယုဒုဗ္ဗလတော ကာလ၊ ဝဝတ္ထာနဿာ ဘာဝတော။
အဒ္ဓါနဿ ပရိစ္ဆေဒါ၊ ပရိတ္တာ မရဏဿတိ။

ဝဓကဿေဝ-ဝဓကဿဣဝ၊ သူသတ်ယောက်ျားကဲ့သို့။ ဥပဋ္ဌာနာ၊ သေခြင်း၏ ရှေးရှုထင်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း။ သမ္ပတ္တိနံ၊ အသက်၏ ပြည့်စုံခြင်းတို့၏။ ဝိပတ္တိတော၊ ပျက်စီးခြင်း-သေခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဝိပတ္တိအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ဥပသံဟရတော၊ သူတပါးတို့၏ သေခြင်းကို မိမိသို့ဆောင်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ကာယဗဟုသာဓာရဏာ၊ ကိုယ်၏များစွာ အတွင်း၊ အပ ရန်သူတို့နှင့် ဆက်ဆံသောအားဖြင့်လည်းကောင်း။ တထာ၊ ထိုမြို့။ အာယုဒုဗ္ဗလတော၊ အသက်၏အားနည်းသော အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ကာလဝဝတ္ထာနဿ၊ သေအံ့သော ကာလကိုပိုင်းခြားခြင်း၏။ အဘာဝတော၊ မရှိ

သောအားဖြင့်လည်းကောင်း။ အဒ္ဓါနဿ၊ အသက်၏တရားတန်းဟူသော ကာလအခွန်ကို။ ပရိစ္ဆေဒါ၊ ပိုင်းခြားခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ပရိတ္တာ၊ ခဏ၏နည်းပါးသောအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ဘာဝနာ၊ ပွားစေခြင်းသည်။ မရဏဿတိ၊ မရဏဿတိမည်၏။ ။ ထိုဂါထာတို့၌ ဝဓကဿေဝပဋ္ဌာနံ-ဟူသော ပုဒ်၏အဓိပ္ပါယ်ကား။—

ဣမဿ သီသံ ဆိန္ဒဿာမိ တိ အသိံ ဂဟေတွာ ဂီဝါယံ
သံစာရယမာနဿ ဝဓကဿ ဝိယ မရဏဿ ဥပဋ္ဌာနတော။

ဣမဿ၊ ဤသူ၏။ သီသံ၊ ဦးခေါင်းကို။ ဆိန္ဒဿာမိတိ၊ ဖြတ်အံ့ဟူ၍။ အသိံ၊ သန်လျက်ကို။ ဂဟေတွာ၊ ကိုင်၍။ ဂီဝါယံ၊ လည်၌။ သံစာရယမာနဿ၊ ဝင့်သော။ ဝဓကဿဝိယ၊ သူသတ်ယောက်ျားကဲ့သို့။ မရဏဿ၊ သေခြင်း၏။ ဥပဋ္ဌာနတော၊ ရှေးရှုထင်သောအားဖြင့်။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ အနုဿရိတဗ္ဗံ၊ အောက်မေ့အပ်၏။

ဤသို့လာသော အမိန့်တော်မြတ်နှင့်အညီ မရဏဿတိကို ပွားသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အံ့-ဟူ၍ သန်လျက်ကိုကိုင်၍ လည်၌ဝင့်သော သူသတ်ယောက်ျားကဲ့သို့ သေခြင်းသဘောတရားကို ထင်စေအပ်၏-ဟုလိုသတည်း။

သူသတ်ကဲ့သို့ရှာမှီးအပ်ကြောင်း

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဤသေခြင်းသဘောတရားသည် ပဋိသန္ဓေနှင့် အတူတကွလာပြီး၍ အခါခပ်သိမ်း နေ့ညဉ့်မပြတ် သတ်အံ့သောငှါ ရှာသည်၏အဖြစ်ကို ဤသို့မိန့်တော်မူသတည်း။

ဥပ္ပတ္တိယာ သဟေဝေဒံ၊ မရဏံ အဂတံ သဒါ။

မာရဏတ္ထာယ ဩကာသံ၊ ဝဓကော ဝိယ သေတိ။

ဥပ္ပတ္တိယာ၊ ပဋိသန္ဓေနသည့်နှင့်။ သဟေဝ၊ အတူတကွသာလျှင်။ ဣဒံမရဏံ၊ ဤသေခြင်းသဘောတရားသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ မာရဏတ္ထာယ၊ သတ်အံ့သောငှါ။ ဝဓကောဝိယ၊ သူသတ်ယောက်ျားကဲ့သို့။ ဩကာသံ၊ အခွင့်ကို။ သေတိ၊ ရှာ၏။

ဤသို့လာသော အမိန့်တော်မြတ်နှင့်အညီ ခန္ဓာငါးပါးရှိသော သတ္တဝါတို့သည် ပဋိသန္ဓေယူသည်နှင့် အတူတကွသာလျှင် ဤသေခြင်း

သဘောတရားသည်လာ၏။ သူသတ်ယောက်ျား ငါးယောက်တို့သည် အသီး၊အသီး ထက်မြက်လှစွာသော ဓား၊ သန်လျက်တို့ကို ကိုင်၍ တွေ့ရာသင်းချိုင်းသတ်လေ-ဟူသော ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော် ကိုယူ၍ အခါခပ်သိမ်းသတ်အံ့သောငှါ ရှာသကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့အား အခါခပ်သိမ်း နေ့၊ညဉ့်မပြတ် သတ်အံ့သောငှါ အခွင့်ကိုရှာကုန်၏-ဟု လိုသတည်း။

သူသတ်ယောက်ျား ၅-ယောက်နှင့်တူပုံ

ထိုမှတပါးလည်း—

တမေနံ ဧဝံ ဝဒေယျု၊ ဣမေ တေ အမ္ဘောပုရိသ ပဉ္စ ဝဇ္ဇကာ ပစ္စတ္ထိကာ ပိဋ္ဌိတော ပိဋ္ဌိတော အနုဗန္ဓာ၊ ယတ္ထေဝ နံ ပဿိဿာမ၊ တတ္ထေဝ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေဿာမာ တိ၊ ယန္တေ အမ္ဘောပုရိသ ကရဏီယံ၊ တံ ကရောဟိ တိ၊ အထခေါသော ဘိက္ခဝေ ပုရိသော ဘိတော ပဉ္စန္ဒ ဝဇ္ဇကာနံ ပစ္စတ္ထိကာနံ ယေနဝါ တေနဝါ ပလာယေထ။

တမေနံ—တံ ဧနံ ပုရိသံ၊ ထိုယောက်ျားကို။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျု၊ ဆိုကုန်ရာ၏။ အမ္ဘောပုရိသ၊ အို-ယောက်ျား။ ပစ္စတ္ထိကာ၊ ရန်သူဖြစ်ကုန်သော။ ဣမေ ပဉ္စဝဇ္ဇကာ၊ ဤသူသတ်ယောက်ျားငါးယောက် တို့သည်။ ပိဋ္ဌိတော ပိဋ္ဌိတော၊ နောက်မှ၊ နောက်မှ။ အနုဗန္ဓာ၊ အစဉ်လိုက်ကုန်၏။ ယတ္ထေဝ၊ အကြင်အရပ်၌သာလျှင်။ နံ၊ သင့်ကို။ ပဿိဿာမ၊ မြင်ကုန်၏။ တတ္ထေဝ၊ ထိုအရပ်၌သာလျှင်။ ဇီဝိတာ၊ အသက်မှ။ ဝေါရောပေဿာမ၊ ချကုန်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျု၊ ဆိုကုန်ငြားအံ့။ အမ္ဘောပုရိသ၊ အို-ယောက်ျား။ ယံ၊ အကြင်အမှုကို။ တေတယာ၊ သင်သည်။ ကရဏီယံ၊ ပြုခြင်းငှါအလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုအလိုရှိသော အမှုကို။ ကရောဟိ၊ ပြုလေလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျု၊ ဆိုကုန်ငြားအံ့။ အထခေါ၊ ထိုသို့ဆိုသော အခါ၌။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောပုရိသော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ ပစ္စတ္ထိကာနံ၊ ရန်သူဖြစ်ကုန်သော။ ပဉ္စန္ဒ ဝဇ္ဇကာနံ၊ သူသတ်ယောက်ျားငါးယောက်တို့ကို။ ဘိတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ ယေနဝါ တေနဝါ၊ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားသော အရပ်သို့။ ပလာယေထ၊ ပြေးလေရာ၏။

အဓိပ္ပါယ်အကျဉ်းချုပ်

ဤသို့ လာသောအမိန့်တော်မြတ်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကား ဤသို့တည်း။ ရူပက္ခန္ဓာအစရှိသော ခန္ဓာငါးပါးတရားတို့သည် သတ်တတ်သောတရား ဝေကန်ဖြစ်၏။ အတွင်းဖြစ်သောရန်သူနှင့် တူကုန်၏။ ထိုရန်သူငါးယောက်တို့သည် နောက်မှ၊ နောက်မှ သန်လျက်ကို ကိုင်၍ အကြင်အရပ်၌ ထိုသူကိုမြင်ကုန်၏။ ထိုအရပ်၌ ဇီဝိတိန္ဒြေကို ချအံ့-ဟုလိုက်ကုန်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ။ဤကား-မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်တည်း။ ။ယခုအသက်ရှိသော သတ္တဝါတို့သည် ထိုသူသတ်ယောက်ျား ငါးယောက်တို့သည် သတ်အံ့သောငှါ အခါခပ်သိမ်း နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် နောက်မှ လိုက်၍ ရှာဖွေကုန်၏။ ထိုသို့ရှာဖွေကုန်သော်လည်း ရှေးကုသိုလ်ကံအားလျော်စွာ မတွေ့ကုန်သေးသည်ဖြစ်၍ အလိုရှိတိုင်း သား၊သမီး၊အဆွေ၊အမျိုးတို့၏ကိစ္စကိုရှက်ဆောင်၍ နေကြရကုန်သည်။ အကြင်အခါ၌ အကြင်အရပ်၌ ထိုသူကို တွေ့လေကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုအရပ်၌ တွေ့ရာသင်းချိုင်းသတ်လေ-ဟူသော အမိန့်တော်ဖြင့် လာသောသူဖြစ်ရကား အသက်ကို ချမ်းသာမပေးပြီ။ အထက်အရပ်မှ အောက်အရပ်သို့၊ အောက်အရပ်မှအထက်အရပ်သို့ တနိုင်ငံမှသည် တနိုင်ငံသို့ သွားကုန်သော သတ္တဝါတို့အား တွေ့မြင်သော အရပ်၌ပင်လျှင် ဇီဝိတိန္ဒြေကို ချလေကုန်၏။မိမိပြုသော အမှုကြီး၊ငယ်တို့ကိုထား၍ ဘဝတပါးသို့ သွားရပြန်လေ၏။

ဤသို့ လောကအဓိပတိ အမိန့်တော်ရှိသည်ကို ပညာဖြင့် သိ၍ သူသတ်ယောက်ျားငါးယောက်တို့သည် သတ်အံ့-ဟု သန်လျက်ကိုကိုင်၍ ရွှေ့ရပ်သကဲ့သို့ ထင်စေအပ်၏။ ။ [သတိရှိပါစေ။]

ဆဋ္ဌ-သူသတ်ယောက်ျားနှင့်တူပုံ

ထိုမှတပါးလည်း-

တမေနံ ဧဝံ ဝဒေယျံ၊ အယန္တေ အမ္ဘော ပုရိသ၊ ဆဋ္ဌော အန္တရစရော ဝဓကော ဥက္ခိတ္တာသိကော ပိဋ္ဌိတော ပိဋ္ဌိတော အနုဗန္ဓော၊ ယတ္ထေဝ နံ ပဿိဿာမိ၊ တတ္ထေဝ သိရော ပါတေဿာမိ တိ၊ယန္တေ အမ္ဘောပုရိသ ကရဏီယံ တံ ကရောဟိ-

သူသတ်ကဲ့သို့ ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ ၁၅

တိ၊ အထ ခေါ်သော ဘိက္ခဝေ ပုရိသော ဘိတော ဆဋ္ဌဿ
အန္တရ စရကဿ ဝဓကဿ ဥက္ခိတ္တာသိကဿ ယေနဝါ တေ-
နဝါ ပလာယေထ။

တမေနံ-တံ နေံ ပုရိသံ၊ ထိယောကျာ်းကို။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျ၊
ဆိုကုန်ငြားအံ့။ အမ္ဘောပုရိသ၊ အို-ယောကျာ်း။ ဆဋ္ဌော၊ ခြောက်ခု
မြောက်သော။ အန္တရစရော၊ အတွင်း၌ကျင်လည်သော။ ဥက္ခိတ္တာသိ-
ကော၊ သတ်အံ့ဟုချီအပ်သော သန်လျက်ရှိသော။ အယံ ဝဓကော၊
ဤသူသတ်ယောကျာ်းသည်။ ပိဋ္ဌိတော ပိဋ္ဌိတော၊ နောက်မှ၊ နောက်မှ။
အနုဗန္ဓော၊ အစဉ်လိုက်၏။ ယတ္ထေဝ၊ အကြင်အရပ်၌သာလျှင်။ နံ၊
သင့်ကို။ ပဿိဿာမိ၊ မြင်အံ့။ တတ္ထေဝ၊ ထိုအရပ်၌သာလျှင်။ သိရော၊
ဦးခေါင်းကို။ ပါတေဿာမိ၊ ချအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျ၊ ဆိုကုန်
ငြားအံ့။ အမ္ဘောပုရိသ၊ အို-ယောကျာ်း။ ယံ၊ အကြင်အမှုကို။ တေ-
တယာ၊ သင်သည်။ ကရဏီယံ၊ ပြုခြင်းငှါအလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုအမှုကို။
ကရောဟိ၊ ပြုလေလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျ၊ ဆိုကုန်ငြားအံ့။
ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထခေါ၊ ထိုအခါ၌။ သောပုရိသော၊ ထို
ယောကျာ်းသည်။ ဆဋ္ဌဿ၊ ခြောက်ခုမြောက်သော။ အန္တရစရကဿ၊
အတွင်း၌ ကျင်လည်သော။ ဥက္ခိတ္တာသိကဿ၊ ချီအပ်သော သန်လျက်
ရှိသော။ ဝဓကဿ၊ သူသတ်ယောကျာ်းကို။ ဘိတော၊ ကြောက်သည်
ဖြစ်၍။ ယေနဝါ တေနဝါ၊ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားသော အမှတ်မရှိသော
အရပ်သို့။ ပလာယေထ၊ ပြေးလေရာ၏။

အဓိပ္ပါယ်အကျဉ်းချုပ်

အို-ယောကျာ်း……ခြောက်ခုမြောက်သော အတွင်း၌ ကျင်လည်
သော သတ်အံ့ဟုချီအပ်သော သန်လျက်ရှိသော ဤသူသတ်ယောကျာ်း
သည် နောက်မှ၊ နောက်မှ အစဉ်လိုက်၏။ အကြင်အရပ်၌ပင်လျှင် သင့်
ကိုမြင်အံ့-ထိုအရပ်၌သာလျှင် ဦးခေါင်းကို ချအံ့-ဟုဤသို့ဆိုကုန်ငြားအံ့။
အချင်းယောကျာ်း……အကြင်အမှုကို ပြုခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုအမှုကို ပြု
လေလော့-ဤသို့ဆိုကုန်ငြားအံ့။ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော
ငါ၏ ချစ်သားရဟန်းများတို့……ထိုအခါ၌ ထိုယောကျာ်းသည် ခြောက်
ခုမြောက်သော အတွင်း၌ကျင်လည်သော ချီအပ်သောသန်လျက်

ရှိသော သူသတ်ယောက်ျားကို ကြောက်သည့်ဖြစ်၍ ဟုတ်ဟုတ်ငြား
ငြားသော အမှတ်မရှိသော အရပ်သို့ ပြေးလေရ၏။ ။[ရှေးပါဠိ
တော်၌ ခန္ဓာငါးပါးကို သူသတ်ယောက်ျား-ဟု ဟောတော်မူသည်၊
နောက်ပါဠိတော်၌ နန္ဒီရာဂ-ကို ခြောက်ခုမြောက်သော သူသတ်
ယောက်ျား-ဟု ဟောတော်မူသတည်း။]

ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော သူသတ်ယောက်ျား ငါးဦး

ထိုခန္ဓာငါးပါးတို့၏ သူသတ်ယောက်ျားဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကို ဤ
သို့ဟောတော်မူ၏။

ပဉ္စဝဓကာတိ ပစ္စတ္တိကာ ခေါ် ဘိက္ခဝေ ပဉ္စန္ဓေ တံ ဥပါ-
ဒါနက္ခန္ဓာနံ အဓိဝစနံ၊ သေယျထိဒံ၊ ရူပုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓဿ ဝေဒ-
နုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓဿ သညုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓဿ သင်္ခါရုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓဿ
ဝိညာဏုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓဿ။

ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သားရဟန်း
များတို့။ ပစ္စတ္တိကာ၊ ရန်သူဖြစ်ကုန်သော။ ပဉ္စဝဓကာတိတေ၊ သူသတ်
ယောက်ျား ငါးယောက်ဟူသော ဤအမည်သည်။ ပဉ္စန္ဓံ၊ ငါးပါးကုန်
သော။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနံ၊ ဥပါဒါနိတရားလေးပါးတို့၏ စွဲလမ်းရာဖြစ်
သော ခန္ဓာတို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။ သေယျထိဒံ၊ ထိုဥပါဒါနခန္ဓာ
ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ရူပုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓဿ၊ ရူပုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။
ဝေဒနုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓဿ၊ ဝေဒနုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ သညုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓဿ၊
သညုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ သင်္ခါရုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓဿ၊ သင်္ခါရုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။
ဝိညာဏုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓဿ၊ ဝိညာဏုပ္ပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်
တည်း။

ဤသို့အမိန့်တော်လာရကား-ရူပက္ခန္ဓာအစရှိသော ခန္ဓာငါးပါး
တို့ကို ရန်သူဖြစ်ကုန်သော သူသတ်ယောက်ျား ငါးယောက်-ဟု မှတ်
အပ်ကုန်၏။

သူသတ်ကဲ့သို့ ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ ၁၇

နန္ဒီရာဂနှင့် ဆဋ္ဌ-သူသတ်ယောက်ျား

ခြောက်ခုမြောက်သော အတွင်း၌ကျင်လည်သော နန္ဒီရာဂ၏ သူသတ်ယောက်ျားဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကို ဤသို့ ဆိုလတ္တံ့သောနည်းဖြင့် မှတ်အပ်၏။

ဆဋ္ဌော အန္တရစရေရာ ဝဓကော ဥက္ခိတ္တာသိကော တိ
ခေါ ဘိက္ခဝေ နန္ဒီရာဂဿေတံ အဓိဝစနံ။

ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ဆဋ္ဌော၊ ခြောက်ခုမြောက်သော။ အန္တရစရေရာ၊ အတွင်း၌ကျင်လည်သော။ ဥက္ခိတ္တာသိကော၊ ချီအပ်သော သန်လျက်ရှိသော။ ဝဓကော တိ တေ၊ သူသတ်ယောက်ျားဟူသောဤအမည်သည်။ နန္ဒီရာဂဿ၊ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဠဗ္ဗာရုံ-တည်းဟူသော ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ နှစ်သက်တတ်၊ ကပ်ငြိတတ်သော ထိုထိုသို့သောဘဝတို့၌ နှစ်သက်တတ်၊ ကပ်ငြိတတ်သော နန္ဒီရာဂ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။

ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်

ဤသို့ အမိန့်တော်လာရကား—ခြောက်ခုမြောက်သော အတွင်း၌ ကျင်လည်သော နန္ဒီရာဂကို သူသတ်ယောက်ျားဟု မှတ်အပ်၏။ ။ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကား—ဤသို့တည်း၊ ခန္ဓာငါးပါး-တည်းဟူသော ရန်သူငါးယောက်၊ နန္ဒီရာဂ-တည်းဟူသော သူသတ်တို့၏ဘဝအဆက်ဆက် တကြိမ်တဖန်မျှ ချမ်းသာမပေး၊ သက်သာရာကို မပေးသောသူ၊ ရန်သူတို့အား ချစ်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ကို လောက၌ ရန်သူဖြစ်သောသူအား ချစ်ခြင်းကိုမဖြစ်စေသကဲ့သို့ ဖြစ်စေအပ်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့...မိမိခန္ဓာ၌လည်းကောင်း၊ နန္ဒီရာဂ၌လည်းကောင်း၊ ကြီးစွာသော အခါခပ်သိမ်း မပြေနိုင်သော အချင်းချင်းအကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်သောရန်သူတို့အား ရန်ငြိုးဖွဲ့သကဲ့သို့ ရန်ငြိုးဖွဲ့အပ်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့...လွန်လေပြီးသော ဘုရားတို့သည်လည်း ဂင်္ဂါဝါလု သဲလုံးနှင့်အမျှ ရှိတော်မူလေပြီ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သာဝကတို့မှာမူကား ဆိုဘွယ်ရာမရှိ။

ထိုသို့ သေခြင်း၏ကင်းရာနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ပေးတော်မူတတ်သော ဘုရားအစရှိသော အရှင်မြတ်တို့နှင့် မတွေ့မကြိမ်ရသည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ တွေ့ကြိမ်ရပါသော်လည်း ထိုအရှင်မြတ်တို့၏ ဆုံးမဩဝါဒ စကားကို မလိုက်နာသည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ထိုသူသတ်ယောက်ျား ငါးယောက်နှင့်တူသော ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ လည်းကောင်း၊ ခြောက်ခု ခြောက်သော အတွင်း၌ကျင်လည်သော အဖန်တလဲလဲ သတ်တတ်သော နန္ဒီရာဂ၌လည်းကောင်း၊ ငြီးငွေ့တတ်သောဉာဏ်ကို မရသည်ဖြစ်၍ ယခုဘဝတိုင်အောင် ထိုသူတို့၏ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ခြင်းကို လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ခံရကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။ ။ထို့ကြောင့် ခန္ဓာငါးပါး တရားတို့၌လည်းကောင်း၊ ချစ်ခြင်းကိုမပြုအပ်၊ မုန်းခြင်းကိုသာ အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်စေရ၏။ [မုန်းကြပါလေကုန်၊ သတိရှိကြပါလေကုန်။]

ဥပမာဆောင်ပြချက်

နန္ဒီရာဂ-ဟူသောတရားသည် ခန္ဓာငါးပါးကို ဖြစ်စေတတ်သော တရားတည်း၊ ခန္ဓာငါးပါး၏အကြောင်းသည်ကား-နန္ဒီရာဂတည်း၊ နန္ဒီရာဂကိုပယ်မှသာလျှင် ခန္ဓာငါးပါးမရသည်၊ ခန္ဓာငါးပါး မရမှသာလျှင် သေခြင်းဒုက္ခငြိမ်းသည်။ ။ထိုနန္ဒီရာဂ-ဟူသော တရားသည် လူမိုက်ကိုသာလျှင် ပြင်းစွာနှိပ်စက်သည်၊ လူလိမ်မာတို့ကို နှိပ်စက်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်။ ။ဥပမာကား-လောက၌ လူမိုက်တို့ကို လူလိမ်မာဖြစ်သောသူတို့သည် လှည့်ပတ်၍ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြားတို့ကိုယူသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လူခေါ်၍ ချော့မော့ဖြားယောင်းပြီးလျှင် အသက်ထက်ဆုံး အစေခံကျွန်ပြုသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ နန္ဒီရာဂ-ဟူသော တရားသည်ကားမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ဖြားယောင်းပြီး၍ လူမိုက်တို့အား သံသရာဝင်ဆင်းရဲ ဝဲဩဃ ရေအယဉ်၌ ငုပ်တုံ၊ ပေါ်တုံ အဖန်တလဲလဲ ဆင်းရဲစိမ့်သောငှါ ဖြားယောင်းပြီး၍ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်းတို့ကို ပြုကုန်သတည်း။

ထိုနန္ဒီရာဂ-၏ အမှုတော်ကိုထမ်းရွက်ကြကုန်သော မဟာဗာလ၊ မဟာဒုဗ္ဗေဓတို့သည်ကား-သေခြင်းကင်းရာ ကေန္တ ပဏီတ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့ဆောင် ကယ်တင်တတ်သော ကာမာဝစရ ကုသိုလ်၊

မဟာဂ္ဂုတ်ကုသိုလ်တရားတို့ကို အားမထုတ်ရပြီ၊ နန္ဒီရာဂ၏ အမှုကိုသာ လျှင် နေ့၌လည်းကောင်း၊ ည၌လည်းကောင်း မပျင်းမရိ ကြီးကြီးပမ်းပမ်း အချမ်း၊ အပူ နေပူမိုဃ်းစွတ်ခံ၍ ရွက်ဆောင်ကြရကုန်သည်။ ထိုသို့ ယခုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နန္ဒီရာဂအမှုတို့သည်ကား-သံသရာ၌ ကြာမြင့်ခြင်း၏ အကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ခြင်းအကြောင်းမဟုတ်-ဟူလိုသည်။ ဤသို့လူမိုက်တို့ကိုသာ လျှင် နန္ဒီရာဂ-ဟူသော တရားသည် ပြင်းစွာနှိပ်စက်သည်၏ အဖြစ်ကို သိအပ်၏။

တိုက်တွန်းသတိပေးချက်

ဤသို့ ခန္ဓာငါးပါး-တည်းဟူသော သူသတ်ယောက်ျား၊ မြောက်ခုမြောက်သောအတွင်း၌ကျင်လည်သောနန္ဒီရာဂ-တည်းဟူသောသူသတ်ယောက်ျားတို့သည် သတ်အံ့သောငှါ နောက်မှ၊ နောက်မှလိုက်သည်၏အဖြစ်ကို သိအပ်၏။ သိကြပါလေကုန်၊ ထိုသို့သိပြီး၍ ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေအပ်၏။ ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေပြီး၍ ဘေးအပေါင်းတို့၏ကင်းငြိမ်းရာ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သူတော်ကောင်းတို့၏တရားကို ကြီးကြီးစားစား နေ့၊ ည၌မပြတ် မပျင်းမရိ အားထုတ်ကြပါလေကုန်။

လောက၌ ရာဇဝတ်သင့်သောသူတို့ကို လက်ပြန်ကြီးနှောင်ဖွဲ့၍ သူသတ်သင်းချိုင်းသို့ ဆောင်ယူ၍သွားကြကုန်၏။ သူသတ်ယောက်ျားတို့သည်လည်း ထိုသူတို့နှင့်အတူတကွ သန်လျက်ကိုကိုင်၍ လိုက်ကုန်၏။ ထိုရာဇဝတ်သင့်သောသူတို့သည် မဟာဗာလ၊ မဟာဒုဗ္ဗေဓ၊ မဟုဗ္ဗတ္တက ဖြစ်၍ ရှေ့၌သီချင်းကိုသီ၍လည်းကောင်း၊ ကခြင်း၊ ခုန်ခြင်းကိုပြု၍လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး ပျော်ရွှင်မြူးထူးခြင်းကို ပြု၍လည်းကောင်း၊ သွားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို သတ်ရာသင်းချိုင်းသို့ရောက်သော ကာလတို့၌ သတ်အပ်သောအမှုကို လွန်ကျူးသောသူဖြစ်သောကြောင့် သတ်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ခန္ဓာငါးပါး-တည်းဟူသော သူသတ်ယောက်ျား၊ နန္ဒီရာဂ-တည်းဟူသော သူသတ်ယောက်ျားတို့သည် နောက်မှ၊ နောက်မှ သတ်အံ့သောငှါ လိုက်ကုန်လျက် သမ္မာဒိဋ္ဌိ-ပညာမျက်စိမရှိကုန်သော

မဟာဗာလ၊ မဟာဒုဗ္ဗေဓ၊ မဟုမ္မတ္တကတို့သည် ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းတို့ကို မဖြစ်စေမူ၍ ကခြင်း၊ သီခြင်း၊ ပျော်ရွှင်မြူးထူးခြင်းတို့ကို ပြုကြကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

ရှေးရှေးသော ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏ အထံတော်၌ ဆည်းပူးအပ်သော ဒါန၊ သီလ၊ သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော သူမိုက်တို့ကဲ့သို့၊ ပညာမရှိသောသူတို့ကဲ့သို့ မဖြစ်စေမူ၍ ခန္ဓာငါးပါး-တည်း ဟူသော သူသတ်ယောက်ျား၊ နန္ဒီရာဂ-တည်းဟူသော သူသတ်ယောက်ျားတို့သည် ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်း သတ်သည်၏အဖြစ်၊ ယခုဘဝ၌လည်း သတ်အံ့သောငှါ ရှေ့၌ သန်လျက်ဖြင့်မိုး၍ ရပ်လာသည်၏အဖြစ်၊ နောင်ဖြစ်လတ္တံ့သော ဘဝတို့၌လည်း မချွတ်မယွင်း သတ်လတ္တံ့သည်၏အဖြစ်ကို သိအပ်၏-ဟူလိုသတည်း။ [သတိရှိပါစေ။]

မိတ်ဆွေကဲ့သို့ပြုသောသူသတ်သမား

ထိုမှတပါးလည်း ဝိပဿနာလေးဆယ်၌ ဝဓကတော-ဟု ဟောတော်မူသတည်း။ ။ ဝဓကတော၊ သူသတ်ယောက်ျားအားဖြင့်။ ဧကေကံခန္ဓံ၊ တပါး၊ တပါးသောခန္ဓာကို။ ဘာဝေတဗ္ဗံ၊ ပွားများအပ်၏။ ။ ရူပံ ဝဓကံ၊ ဝေဒနာ ဝဓကာ သညာ ဝဓကာ သင်္ခါရာ ဝဓကာ ဝိညာဏံ ဝဓကံ။ ။ ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာသည်။ ဝဓကံ၊ သတ်တတ်၏။ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည်။ ဝဓကာ၊ သတ်တတ်၏။ သညာ၊ သညာက္ခန္ဓာသည်။ ဝဓကာ၊ သတ်တတ်၏။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့သည်။ ဝဓကာ၊ သတ်တတ်ကုန်၏။ ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည်။ ဝဓကံ၊ သတ်တတ်၏။ ။ ဤသို့ပွားများအပ်၏။

မိတ္တမုခသပတ္တောဝိယ ဝိသာသဃာတိတာယ ဝဓကတော။ ။ မိတ္တမုခသပတ္တောဝိယ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ မျက်နှာနှင့်တူသော မျက်နှာရှိသော ရန်သူကဲ့သို့။ ဝိသာသဃာတိတာယ၊ အကျွမ်းတဝင် သတ်တတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ဝဓကတော၊ သူသတ်ယောက်ျားနှင့် တူသော အားဖြင့်။ ဧကေကံခန္ဓံ၊ တပါး၊ တပါးသောခန္ဓာကို။ ဘာဝေတဗ္ဗံ၊ ပွားများအပ်၏။

သူသတ်ကဲ့သို့ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ ၂၁

ဤခန္ဓာငါးပါး တရားတို့သည် အဆွေခင်ပွန်း၏ မျက်နှာနှင့်တူသော မျက်နှာရှိသော ရန်သူကဲ့သို့ အကျွမ်းတဝင် သတ်တတ်၏-ဟု လိုသတည်း။

ဥပမာဖြင့် ထင်စွာပြဆိုခြင်း

ထိုစကားကိုဥပမာအားဖြင့် အကျယ်ပြဦးအံ့-လောက၌ သူကြွယ်တယောက်သည် များစွာသော ရွှေ၊ငွေ၊ကျွန်၊မိန်းမ၊အခြံအရံ အစောင့်အရှောက်တို့နှင့်ပြည့်စုံ၏။ ထိုသူကြွယ်အား သတ်အံ့သောငှါ ရန်သူငါးယောက်တို့သည် အခါခပ်သိမ်း ကြံစည်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ပင် ကြံစည်ကြသော်လည်း ထိုသူကြွယ်အား အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ အပြင်ပ၌လည်းကောင်း၊ အစောင့်အရှောက်တို့သည် များစွာစောင့်ရှောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သတ်ခွင့်ကိုမရကုန်။ ထိုရန်သူငါးယောက်တို့သည် ထိုသူ၏အထံသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်-

အရှင်သူကြွယ်....အကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ပြုပါကုန်လော့၊ အရှင်သူကြွယ်၏ အမှုကြီး၊ငယ်တို့ကို အကျွန်ုပ်တို့ရွက်ဆောင်ပါမည်-ဟုဆို၏။ ထိုသူကြွယ်သည်လည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဟူသောအမှတ်ဖြင့် အဝတ်ပုဆိုး၊ရိက္ခာစားနပ် အလုံ အလောက် များစွာဝေကုန်၏။ ထိုရန်သူဖြစ်သော ငါးယောက်သောသူတို့သည် ဓားငယ်တို့ကို အခါခပ်သိမ်း သူကြွယ်အား သတ်အံ့-ဟူသော အကြံဖြင့် လက်စွဲလျက်လှည့်လည်ကြကုန်၏။ ထိုသူကြွယ်အား အရှင်သူကြွယ်....အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်အမှုကို ရွက်ဆောင်ရအံ့နည်း-ဟု မေးကုန်၏။ ဤမည်သောအမှုကို ရွက်ဆောင်ကြကုန်လော့-ဟု ဆို၏။ ထိုအမှုတို့သည် ပြီးပြေကုန်သည်ရှိသော် အဘယ်အမှုကို ရွက်ဆောင်တုံအံ့နည်း-ဟုနေ့တိုင်း၊နေ့တိုင်း အခါမပြတ် အဆွေခင်ပွန်း၏ မျက်နှာနှင့်တူသော သာယာသော မျက်နှာကိုပြု၍ သူကြွယ်၏အမှုကို ရွက်ဆောင်ကုန်၏။ အိပ်သောကာလ၌လည်း သူကြွယ်၏ နောက်မှ အိပ်ကြကုန်၏။ ထသောကာလ၌လည်း သူကြွယ်မထမီ ထကြကုန်၏။ ထိုသူကြွယ်သည်လည်း ထိုရန်သူဖြစ်သော ငါးယောက်သောသူတို့အား အမှုကြီး၊ငယ်တို့ကို ရွက်ဆောင်ပေသည်-ဟူ၍ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းပင်ထင်၍ များစွာသောအဝတ်ပုဆိုး၊ရိက္ခာစားနပ်တို့ကို ပေး

ခြင်း၊ ချစ်ကျမ်းဝင်ခြင်းတို့ကို ပြုကုန်၏။ ထိုသူငါးယောက်တို့သည် တရံ
ရောကာလ၌ ထိုသူကြွယ်ကို လူမရှိသောတောအုပ်ကြီးသို့ ဆောင်ယူ
ပြီးလျှင် ဓားဖြင့်သတ်၍သွားကြကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ခန္ဓာငါးပါး-
တည်းဟူသော ရန်သူငါးယောက်တို့သည် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ
အပေါင်းတို့အား ချစ်ကျမ်းဝင်သော အဆွေခင်ပွန်း၏ မျက်နှာနှင့်တူ
သောမျက်နှာကိုပြုပြီး၍ခွင့်မရသေးသောကာလ၌ အသက်ကိုမဆောင်
ကုန်၊ အခွင့်ရသောကာလ၌ သတ်၍သွားကြကုန်၏။ သတ္တဝါတို့၏
ခန္ဓာတို့သည် သေခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်၏-ဟူလိုသည်။ ။
ဤဥပမာ၊ ဥပမေယျတို့ကို ပညာမျက်စိဖြင့် နှလုံးထဲ၌ စွဲပါလေ။

ဒို့ကာဆောင်ပြချက်

ထို ဝဓကတော-ဟူသော ပါဠိတော်ဇီကာ၌။ ။ ဣမေ ရူပါဒယော
သုခဟေတု နဒုက္ခဟေတု တိ ဇနိတ ဝိသာသာနံ ဟနနသီလတာယ
ဝဓကတော-ဟု ဖွင့်တော်မူသည်။ ။ ဣမေ ရူပါဒယော၊ ဤရူပက္ခန္ဓာ
အစရှိသော ခန္ဓာငါးပါးတို့သည်။ သုခဟေတု၊ ချမ်းသာခြင်း၏ အ
ကြောင်းတို့တည်း။ နဒုက္ခဟေတု၊ ဆင်းရဲခြင်း၏အကြောင်း မဟုတ်
ကုန်၊ ဣတိ၊ ဤသို့မှတ်ထင်၍။ ဇနိတဝိသာသာနံ၊ ဖြစ်စေအပ်သော
အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့၏။ ဟနနသီလတာယ၊
သတ်တတ်သော အလေ့ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ဝဓကတော၊ သူ
သတ်ယေကျ်းဟူ၍။ ကေကံ ခန္ဓံ၊ တပါး၊ တပါးသောခန္ဓာကို။ ဘာဝေ-
တဗ္ဗံ၊ ပွားများအပ်၏။ [ဤကားအနက်]

ဤရူပက္ခန္ဓာ အစရှိသော ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် ချမ်းသာခြင်း၏ အ
ကြောင်းတို့တည်း။ ဆင်းရဲဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်း မဟုတ်ကုန်-ဟု
ပညာမရှိသော သမ္မာဒိဋ္ဌိ-ဟူသောတရားမှ ဝေးကုန်သော သူတို့သည်
ကြီးစွာသော မှတ်ထင်ခြင်း၊ စွဲလမ်းခြင်းတို့ကို ပြုကုန်၏။ ထိုသို့မိမိတို့
မှတ်ထင်သည့်အတိုင်း ချမ်းသာခြင်းကိုမပြုမူ၍ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေ
ခြင်း-တည်းဟူသော ဒုက္ခကိုဖြစ်စေလျက် အကျွမ်းတဝင် သတ်တတ်
ကုန်၊ ညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။ ။ အရှေ့အရပ်ကို အနောက်
အရပ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တောင်အရပ်ကို မြောက်အရပ်ဟူ၍လည်း
ကောင်း၊ အထင်မှား၍ သွားတိုင်း၊ သွားတိုင်း ဝေးသောသူတို့ကဲ့သို့

သမ္မတ္တိ ဝိပတ္တိအားဖြင့် ပွားများအပ်သော သေခြင်းအရာ ၂၃

မရှိကြပါစေလင့်၊ ကျမ်းပြုဆရာ ကရုဏာပြဋ္ဌာန်း မှာထားသမျှ စကားကို ပညာနားဖြင့် နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း ကြားကြပါလေကုန်၊ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။ ။ သူသတ်ယောက်ျား ငါးယောက်တို့ သည် မချွတ်မယွင်းသတ်အံ့-ဟူ၍ သန်လျက်ကိုချီ၍ ရွှေဥရံသကဲ့သို့ ထင် ပါစေ[ဤ ဆိုအပ်ပြီးသည်ကား-ဝဓကဿေ ဝုပဋ္ဌာနံ-ဟူသော ပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်တည်း။]

သမ္မတ္တိ ဝိပတ္တိအားဖြင့် ပွားများအပ်သော သေခြင်းအရာ

သမ္မတ္တိနံ ဝိပတ္တိတော-ဟူသောပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ဆိုပေအံ့။

သမ္မတ္တိနံ ဝိပတ္တိတောတိ ဇိဝိတသမ္မတ္တိယာ မရဏသင်္ခါ-
တဝိပတ္တိတော မရဏံ အနုဿရိတဗ္ဗံ။

သမ္မတ္တိနံ၊ အသက်နှင့်ပြည့်စုံသောသူတို့၏။ ဝိပတ္တိတောတိ၊ သေ သောအားဖြင့် ဖောက်ပြန်၏ ဟူသည်။ ကတမံ၊ အဘယ်နည်းဟူမူ ကား။ ဇိဝိတသမ္မတ္တိယာ၊ အသက်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း၏။ မရဏသင်္ခါတ- ဝိပတ္တိတော၊ သေခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဖောက်ပြန်ခြင်းဖြင့်။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ အနုဿရိတဗ္ဗံ၊ အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့အပ်၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား-အသက်နှင့် ပြည့်စုံသောသူ၏သေခြင်းဟု ဆိုအပ် သော ဖောက်ပြန်ခြင်းဖြင့် သေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ အပ်၏။ ဤသို့အောက်မေ့ခြင်းသည် သမ္မတ္တိနံ ဝိပတ္တိတော-မည်၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း။ ။ သဗ္ဗယောဗ္ဗနံ ဇရာပရိယောသာနံ၊ သဗ္ဗံ အာရောဂုံ၊ ဗျာဓိပရိယောသာနံ၊ သဗ္ဗဇိဝိတံ မရဏပရိ- ယောသာနံ၊ တဿှာ အယံ ယောဗ္ဗနာဒိကာယ သမ္မတ္တိ တာဝ- ဒေဝ သောဘတိ၊ ယာဝဒေဝ မရဏသင်္ခါတဝိပတ္တိ နဘဝတိ၊ ဝေမာဒိနာ သမ္မတ္တိဝိပတ္တိတော။

သဗ္ဗယောဗ္ဗနံ၊ အလုံးစုံသော အရွယ်ကောင်းသောသူ၏ အဖြစ် သည်။ ဇရာပရိယောသာနံ၊ အိုခြင်းအဆုံးရှိ၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ အာရောဂုံ၊ အနာကင်းသောသူ၏ အဖြစ်သည်။ ဗျာဓိပရိယောသာနံ၊

နာခြင်းအဆုံးရှိ၏။ သဗ္ဗဇီဝိတံ၊ အလုံးစုံသော အသက်ရှိသောသူ၏ အဖြစ်သည်။ မရဏပရိယောသာနံ၊ သေခြင်းလျှင်အဆုံးရှိ၏။ တဿ၊ ထိုသို့အရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသောသူ၏ အိုခြင်းအဆုံးရှိသည်၏အဖြစ်၊ အနာကင်းသောသူ၏ နာခြင်းအဆုံးရှိသည်၏ အဖြစ်၊ အသက်ရှိသောသူ၏ သေခြင်းအဆုံး ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ အယံယောဗ္ဗနာဒိကာယ-သမ္ပတ္တိ၊ ဤအရွယ်ကောင်းခြင်းအစရှိသော ကိုယ်နှင့်ပြည့်စုံခြင်းသည်။ ယာဝဒေဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ မရဏသင်္ခါတဝိပတ္တိ၊ သေခြင်း-ဟု ဆိုအပ်သော ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘောတရားသည်။ နဘဝတိ၊ မဖြစ်သေး။ တာဝဒေဝ၊ ထိုမျှလောက်။ သောဘတိ၊ တင့်တယ်သေး၏။ ဝေမာဒိနာ၊ ဤသို့ အစရှိသဖြင့်။ သမ္ပတ္တိ ဝိပတ္တိတော၊ ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့်။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ အနုဿရိတဗ္ဗံ၊ အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့အပ်၏။

အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်း

အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်းကား-အလုံးစုံသော အရွယ်ကောင်းသောသူ၏ အဖြစ်သည် အိုခြင်းအဆုံးရှိ၏။ အလုံးစုံသော အနာကင်းသောသူ၏ အဖြစ်သည် နာခြင်းအဆုံးရှိ၏။ အလုံးစုံသော အသက်ရှိသောသူ၏ အဖြစ်သည် သေခြင်းအဆုံးရှိ၏။ ထိုသို့အရွယ်ကောင်းသောသူသည် အိုခြင်းအဆုံးရှိသည်၏အဖြစ်၊ အလုံးစုံသော အနာကင်းသောသူသည် နာခြင်းအဆုံးရှိသည်၏အဖြစ်၊ အလုံးစုံသော အသက်ရှိသောသူသည် သေခြင်းအဆုံးရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ဤတွင် အရွယ်ကောင်းခြင်း အစရှိသည်နှင့်ပြည့်စုံခြင်းသည် အကြင်မျှလောက်သေခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဖောက်ပြန်ခြင်း သဘောတရားသည် မဖြစ်သေး။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး တင့်တယ်သေး၏။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ပြည့်စုံခြင်းတို့၏ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် သေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့အပ်၏-ဟူလိုသတည်း။

အဓိပ္ပာယ်အကျယ်

ဘုံသုံးပါး၌ ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် အိုခြင်း-တည်းဟူသော အဆုံး၊ နာခြင်းတည်းဟူသော အဆုံး၊ သေခြင်း

သမ္မတ္တိဝိပတ္တိအားဖြင့် ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ ၂၅

တည်းဟူသော အဆုံး-ဟု ဆိုအပ်သော အဆုံးသုံးပါးတို့ကို မလွန်နိုင်ကြကုန်၊ လောကသုံးပါး၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ် သမန္တစက္ခုနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားမှသော်လည်း အိုခြင်း၊ နာခြင်း-တည်းဟူသောအဆုံး၊ သေခြင်း-တည်းဟူသောအဆုံးကို မလွန်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းသို့ ရောက်ရလေသည်။ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရချေ၏။ ဤအဆုံးသုံးပါးဖြစ်သော တရားတို့ကို ဘုရားသော်မှ မလွန်နိုင်ချေ။ ဘုရားမှတစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့ကိုမူကား ဆိုဘွယ်မရှိပြီ။ ဥပမာကား-ယက်ကန်းသည်တို့သည် ယင်သွားဖြင့် ချည်တို့ကို တမျှင်၊ တမျှင်စီသွင်း၍ ယက်သည်ရှိသော် ထိုဖျင်ပုဆိုးတို့သည် အဆုံးသို့ရောက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကြိုးတို့ကို တစ၊ တစလွန်း၍ ကျစ်သည်ရှိသော် တရာ၊ တထောင်ပင် ရှည်ငြားသော်လည်း အဆုံးသို့ရောက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ခရီးသွားသောသူတို့သည် မိမိလိုရာ အရပ်ဖြစ်သော တကျွန်း၊ တနိုင်ငံသို့ပင် သွားငြားသော်လည်း ထိုအရပ်သို့ ရောက်သောကာလ၌ ဆုံးသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အရွယ်၏ ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောသူတို့သည် အိုခြင်း-တည်းဟူသော အဆုံးသို့ရောက်မြဲတည်း၊ အနာကင်းသောသူတို့သည် နာခြင်း-တည်းဟူသော အဆုံးသို့ရောက်မြဲတည်း၊ အသက်ရှိသောသူတို့သည် သေခြင်း-တည်းဟူသော အဆုံးသို့ရောက်မြဲတည်း။

ဝရသမ္မတ္တိ၊ အာရောဂျသမ္မတ္တိ၊ ဇီဝိတသမ္မတ္တိ-ဟူသော သုံးပါးသော သမ္မတ္တိတရားကို ဇရာဝိပတ္တိ၊ ဗျာဓိဝိပတ္တိ၊ မရဏဝိပတ္တိ-တည်းဟူသော သုံးပါးသော ဝိပတ္တိတို့သည် ဖြစ်တိုင်း၊ ရတိုင်း၊ ရတိုင်းသော ဘဝတို့၌ တိရစ္ဆာန်အစရှိသော နတ်၊ လူအပေါင်းတို့အား ပြင်းစွာနှိပ်စက်ကုန်၏။ အနမတဂ္ဂ အစမထင်သံသရာမှစ၍ ယခုဘဝတိုင်အောင် တကြိမ်တဘန်မျှလွတ်ဘူးသည်ဟူ၍ မရှိ၊ အဖန်တလဲလဲ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။

ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏတို့ကို နွားကျောင်းသားဥပမာဖြင့် ပြခြင်း

ဘဝသုံးပါး၌ ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေသည်ဖြစ်၍ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းရှိရာသို့ မရောက်မ

ခြင်း မနေမနား နေ့တိုင်း၊နေ့တိုင်း လတိုင်း၊လတိုင်း နှစ်တိုင်း၊နှစ်တိုင်း တရွှေ၊တရွှေ သွားကြလေ၏။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းရှိရာသို့ ရောက်သောကာလ၌ ဓားမဖြင့် ဖြတ်ဘိသကဲ့သို့ ဤသေခြင်းသဘော တရားတို့သည် ဇီဝိတိန္ဒြေကို ဖြတ်ကုန်၏။ ဤသို့ပင် အသက်ကို ဖြတ်ငြား သော်လည်း အိုခြင်း၊နာခြင်း၊သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မတောင့်တ မူ၍ ဝဋ်ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော ဝဋ်ကိုသာလျှင် တောင့်တကြ၏။ ဤစကားကို ဒေဝါတိဒေဝဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

ဣမေသံ သတ္တာနံ ဇာတိအာဒယောနာမ ဒဏ္ဍဟတ္တာ ဂေါ-
ပါလကသဒိသာ၊ဇာတိ ဇရာယ သန္တိကံ ပေသေတွာ ကုဓာ-
ရိယာ ဆိန္ဒတိ ဝိယ ဇရာ ဗျာဓိယာ သန္တိကံ၊ဗျာဓိ မရဏဿ
သန္တိကံ ဇီဝိတံ ဆိန္ဒန္တိ၊ဧဝံ သန္တေပိ ဝိဝဋ္ဋံ ပတ္ထေန္တာနာမ နတ္ထိ၊
ဝဋ္ဋမေဝ ပန ပတ္ထေန္တိ တိ ဝတွာ အနုသန္တိ ဃဋေတွာ ဓမ္မံ
ဒေသေန္တော ဣမံ ဂါထမာဟ။

ယထာ ဒဏ္ဍေန ဂေါပါလော၊ဂေါဝေါ ပါစေတိ ဂေါစရံ။
ဧဝံ ဇရာစ မစ္စ၊စ၊ အာယံ ပါစေန္တိ ပါဏိနံ။

အနုသန္တေပါဌ်၊အနက်

ဣမေသံ သတ္တာနံ၊ ဤသတ္တဝါတို့၏။ ဇာတိအာဒယောနာမ၊ဇာတိ အစရှိသော သဘောတရားတို့မည်သည်ကား။ ဒဏ္ဍဟတ္တာ၊တုတ် လှန် တံလက်စွဲကုန်သော။ ဂေါပါလကသဒိသာ၊ နွားကျောင်းသားနှင့်တူ ကုန်၏။ ဇာတိ၊ ဇာတိသည်။ ဇရာယ၊ အိုခြင်း၏။ သန္တိကံ၊ အထံသို့။ ပေသေတွာ၊ ပို့လိုက်၍။ ဇရာ၊ အိုခြင်းသည်။ ဗျာဓိယာ၊ နာခြင်း၏။ သန္တိကံ၊အထံသို့။ပေသေတွာ၊ပို့လိုက်၍။ဗျာဓိ၊နာခြင်းသည်။မရဏဿ၊ သေခြင်း၏။ သန္တိကံ၊အထံသို့။ ပေသေတွာ၊ ပို့လိုက်၍။ ကုဓာရိယာ၊ ဓားမဖြင့်။ဆိန္ဒတိဝိယ၊ ဖြတ်သကဲ့သို့။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ဆိန္ဒန္တိ၊ ဖြတ် ကုန်၏။ ဧဝံသန္တေပိ၊ ဤသို့ဖြတ်ကုန်သည်ရှိသော်လည်း။ ဝိဝဋ္ဋံ၊ ဝဋ်၏ ကင်းခြင်းကို။ ပတ္ထေန္တာနာမ၊တောင့်တသော သူမည်သည်။နတ္ထိ၊မရှိ။ ဝဋ္ဋမေဝ၊ဝဋ်ဆင်းရဲကိုသာလျှင်။ပတ္ထေန္တိ၊တောင်းတကုန်၏။ဣတိ၊ဤသို့။

သမ္ပတ္တိ ဝိပတ္တိအားဖြင့် ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ ၂၇

ဝတ္တာ၊ မိန့်တော်မူ၍။ အနုသန္ဓိ။ အနုသန္ဓေကို။ ယဇေတွာ၊ စပ်၍။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ ဒေသေန္တော၊ ဟောတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍။ ဣမံဂါထံ၊ ဤဂါထာကို။ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏။

ဂါထာအနက်

ဂေါပါလော၊ နွားကျောင်းသားသည်။ ဒဏ္ဍေန၊ တုတ် လှန်တံ ဖြင့်။ ဂါဝေါ၊ နွားတို့ကို။ ဂေါစရံ၊ ကျက်စားရာအရပ်သို့။ ပါစေတိ-ယထာ၊ နှင်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ ဇာတိ၊ ဇာတိသည်။ ပါဏီနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ အာယံ၊ အသက်ကို။ ဇရာစ၊ အိုခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ဇရာ၊ အိုခြင်းသည်။ ဗျာမိစ၊ နာခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ဗျာမိ၊ နာခြင်းသည်။ မစ္စ၊ သေခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ပါစေတိ၊ နှင်၏။ မစ္စ၊ သေခြင်းသို့။ ပတ္တာ၊ ရောက်၍။ ကုဓာရိယာ၊ ဓားမဖြင့်။ ဆိန္ဒန္တောဝိယ၊ ဖြတ်သကဲ့သို့။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဆိန္ဒတိ၊ ဖြတ်၏။

အနုသန္ဓေအဓိပ္ပါယ်

အဓိပ္ပါယ်ကား-ဘုံသုံးပါး၌ကျင်လည်ကုန်သော ဤဘဝမှ၊ ထိုဘဝသို့ တဖါးဖါး ပြေးသွားကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ဇာတိ အစရှိသော တရားတို့မည်သည်ကား တုတ်လှန်တံလက်စွဲသော နွားကျောင်းသားတို့နှင့်တူကုန်၏။ တူဟန်ကား-နွားကျောင်းသားတို့မည်သည်ကား တုတ်လှန်တံတို့ကို စွဲကုန်လျက် နွားအပေါင်းတို့ကို နွားခြံမှထုတ်၍ ကျက်စားရာအရပ်သို့နှင်ကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ဇာတိ-ဟူသော တရားသည် သတ္တဝါတို့၏အသက်ကို ဇရာသို့နှင်ကုန်၏။ ဇရာ-ဟူသော တရားသည် နာခြင်းသို့နှင်ကုန်၏။ ဗျာမိ-ဟူသော တရားသည် မရဏသို့နှင်ကုန်၏။ မရဏသို့ရောက်သောကာလ၌ ဓားမဖြင့် ဖြတ်ကုန်သကဲ့သို့ အသက်ကို ဖြတ်ကုန်၏။ ဤသို့ပင် ဖြတ်ငြားသော်လည်း ဝဋ်၏ကင်းခြင်းကို တောင့်တသောသူ မည်သည်မရှိ။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကိုသာလျှင် ကောင့်တကြကုန်၏။ [ဤကား အနုသန္ဓေ အဓိပ္ပါယ်တည်း။]

ဂါထာအဓိပ္ပါယ်

ဂါထာ၌ အဓိပ္ပါယ်ကား- နွားကျောင်းသားသည် တုတ်လှန်တံဖြင့် နွားတို့ကို ကျက်စားရာအရပ်သို့ နှင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ဇာတိ

သည် သတ္တဝါတို့၏အသက်ကို အိုခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ အိုခြင်းသည် နာခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ နာခြင်းသည် သေခြင်းသို့လည်းကောင်း နှင် ၏။ သေခြင်းသို့ရောက်၍ ဓားမဖြင့်ဖြတ်သကဲ့သို့ အသက်ကိုဖြတ်၏-ဟု လိုသတည်း။

မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကား ဤသို့တည်း။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာ ဟာရ-တည်းဟူသော အကြောင်းတရားလေးပါးတို့သည် ပြုပြင်အပ် သော ရုပ်၊ နာမ်-ဟုဆိုအပ်သော သင်္ခါရတရားတို့သည် ဖောက်ပြန် တတ်သော သဘောရှိ၏။ အိုခြင်းအဆုံး၊ နာခြင်းအဆုံး၊ သေခြင်းအဆုံး သို့ရောက်တတ်သော သဘောရှိ၏။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ပညာမျက်စိမရှိကုန်သော သူတို့သည် ထိုသို့ဆိုအပ်ပြီးသော သဘောရှိသော သင်္ခါရတရားတို့ကို သာလျှင် တောင့်တကြကုန်၏။ ဝဋ်မှထွက်မြောက်ခြင်းကို မတောင့် တကြကုန်၊ အလိုမရှိကြကုန်၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ။ ဤကားမြတ်စွာ ဘုရား၏အလိုတော်တည်း။

ဥပမာဆောင်၍ပြခြင်း

ထိုစကားကို ဥပမာဆောင်၍ပြဦးအံ့-လောက၌ ဥစ္စာ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြားအစရှိသောပစ္စည်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ထိုဥစ္စာ ရတနာအနှစ်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ လုယက်ဖျက်ဆီးတတ်သော သူခိုးဒမြ ရှိရာအရပ်သို့ သွားသည်ရှိသော် ထိုသူခိုးဒမြတို့သည် လုယက်ဖျက်ဆီး သည် ရှိသော် ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံခြင်းတို့၏ ဖောက်ပြန်ပျက်စီး ခြင်း ဝိပတ္တိသို့ရောက်သကဲ့သို့ ထို့အတူအရွယ်၏ ကောင်းခြင်း-တည်း ဟူသော သမ္ပတ္တိသည် ဇရာ-တည်းဟူသော ဝိပတ္တိသို့ရောက်သဖြင့် အ နာကင်းခြင်း-တည်းဟူသော သမ္ပတ္တိ တရားသည် နာခြင်း-တည်းဟူ သော ဝိပတ္တိသို့ရောက်သဖြင့် အသက်ရှည်ခြင်း-တည်းဟူသော သမ္ပတ္တိ သည် သေခြင်း-တည်းဟူသော ဝိပတ္တိသို့ ရောက်သဖြင့် ဖောက်ပြန် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။

ထိုမှတပါးသုံးယောက်သောသူတို့သည်တယောက်သူအားသတ်အံ့ သောငှါ ဤသို့သော အမူအရာကို ပြကြကုန်၏။ “အမောင်သည် အိမ် တွင်းမှသည် အိမ်ပြင်သို့ရောက်အောင် ထုတ်ဆောင်ခဲ့လေလော့၊ အ

ဥပသံဟရအားဖြင့် ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ ၂၉

မောင်သည် အိမ်ပြင်မှသည် တောအုပ်သို့ ရောက်အောင် ထုတ်ဆောင်ခဲ့လော့၊တောအရပ်သို့ရောက်သောကာလ၌ ထိုသူကိုသတ်အံ့”ဟု တိုင်ပင်ကြပြီး၍ ဤသို့မိမိတို့တိုင်ပင်သည်အတိုင်း တယောက်သောသူသည် အပသို့ဆောင်၏။ တယောက်သောသူသည် တောအရပ်သို့ဆောင်၏။ တောအရပ်သို့ရောက်သောကာလ၌ ထိုသူအားသတ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေကုန်သောသူတို့သည် ထိုပဋိသန္ဓေမှသည် အိုခြင်း၊ အိုခြင်းမှသည် နာခြင်း၊ နာခြင်းမှသည် သေခြင်းသို့ရောက်သကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။ ။ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသည်ကား သမ္ပတ္တိနိပတ္တိတော-ဟူသောပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်တည်း။

ဥပသံဟရအားဖြင့် ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ

ဥပသံဟရတော-ဟူသောပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ဆိုဦးအံ့—

ဥပသံဟရတော မရဏံ အနုဿရိတဗ္ဗံ။

ဥပသံဟရတော၊ သူတပါးတို့၏သေခြင်းကို မိမိသို့ ဆောင်သော အားဖြင့်။ဝါ၊ ထိုသူကဲ့သို့ ငါလည်းသေရအံ့-ဟု သူတပါးတို့၏ သေခြင်းကို မိမိသို့ဆောင်သောအားဖြင့်။ မရဏံ၊ မရဏဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို။ အနုဿရိတဗ္ဗံ၊ အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့အပ်၏။

စည်းစိမ်ရှိသူတို့သေရခြင်းဖြင့် မရဏဿတိ ဣပုံ

မဟာသမ္ပတ္တိသမ္ပတ္တာ၊ ယထာ သတ္တာ မတာ ဣဓ။
တထာ အဟံ မရိဿာမိ၊ မရဏံ မမ ဟေဿတိ။

ဣဓ၊ ဤလောက၌။မဟာသမ္ပတ္တိသမ္ပတ္တာ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြီးစွာ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော။ သတ္တာ၊ မန္တာတ်မင်းစသော သတ္တဝါတို့သည်။ မတာယထာ၊ သေကုန်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ အဟံ၊ ငါသည်။ မရိဿာမိ၊ သေအံ့တကား။ မမ၊ ငါ့အား။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ ဟေဿတိ၊မချွတ်စင်စစ်ဖြစ်လိမ့်သတည်း။

အဓိပ္ပါယ်

မိမိသုံးဆောင်၍ လည်းကောင်း၊ သူတပါးတို့အားပေးကမ်းစွန့်ကြဲ၍ လည်းကောင်း၊ မကုန်နိုင်သော ဥပဘောဂ၊ ပရိဘောဂ အတွင်း၊ အပ အသုံးအဆောင်တို့နှင့် များစွာပြည့်စုံသော မန္တာတ်မင်း-စကြာမင်းတို့သည် သေကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ငါသည်လည်း သေရအံ့သည်တကား၊ ငါ့အားသေခြင်း မချွတ်စင်စစ်ဖြစ်လိမ့်သည်တကား။

ရဲရင့်သူတို့သေခြင်းဖြင့် မရဏသတိရှုပုံ

သူရသဏ္ဌာနပုညိဒ္ဓါ ဗုဒ္ဓိဝုဗ္ဗေ ဇိနဒ္ဓယေ။

ဃာတေတိ မရဏံ ခိပ္ပံ၊ ကာတု မာဒိသကေ ကထာ။

သူရဝုဗ္ဗေ၊ ရဲရင့်ခြင်းရှိကုန်သော ဝါသုဒေဝ၊ ဗလဒေဝစသော သူတို့ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ မရဏံ၊ သေခြင်းကရားသည်။ ဃာတေတိ၊ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ချေသေး၏။ ဝါ၊ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဃာတေတိ၊ ရောက်ချေသေး၏။ မာဒိသကေ၊ ရဲစွမ်းနည်းသော ငါကဲ့သို့သောသူ၌။ ကထာ၊ ဆိုဘွယ်သည်။ ကာတု-ကာပန၊ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။ သဏ္ဌာနဝုဗ္ဗေ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကောင်းစွာတည်သဖြင့် ပွားများကုန်သော မဟာသမ္မတ စသောသူတို့ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ ဃာတေတိ၊ နှိပ်စက်ချေသေး၏။ မာဒိသကေ၊ စည်းစိမ်နည်းသော ငါတို့ကဲ့သို့သော သူ၌။ ကထာ၊ ဆိုဘွယ်သည်။ ကာတု-ကာပန၊ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။ ပုညဝုဗ္ဗေ၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမားကုန်သော ဇောတိကစသော သူတို့ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ ဃာတေတိ၊ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ချေသေး၏။ မာဒိသကေ၊ ဘုန်းတန်ခိုးနည်းသော ငါကဲ့သို့သော သူ၌။ ကထာ၊ ဆိုဘွယ်သည်။ ကာတု-ကာပန၊ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။ ဗုဒ္ဓိဝုဗ္ဗေ၊ တန်ခိုးကြီးမား တက်ပွားကုန်သော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်စသောသူတို့ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ ဃာတေတိ၊ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ချေသေး၏။ မာဒိသကေ၊ တန်ခိုးနည်းသော ငါကဲ့သို့သောသူ၌။ ကထာ၊ ဆိုဘွယ်သည်။ ကာတု-ကာပန။ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။ ဗုဒ္ဓိဝုဗ္ဗေ၊ မဟာပုထု၊ ဟာသ၊ ဇဝန၊ တိက္ခဘေဒ သောဠသပညာ လွန်စွာကြီးမားကုန်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ မဟာထေရ်စသောသူတို့ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ မရဏံ၊ သေခြင်း

ဥပသံဟရအားဖြင့် ပွားများအပ်သောသေခြင်းအရာ ၃၁

သည်။ ယာတေတိ၊ ညည်းဆဲနှိပ်စက်ချေသေး၏။ မာဒိသကေ၊ ပညာနည်းသော ငါကဲ့သို့သော သူ၌။ ကထာ၊ ဆိုဘွယ်သည်။ ကာတု-ကာပန၊ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။ ဇိနဒ္ဒယေ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ နှစ်ဆူတို့ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ယာတေတိ၊ ညည်းဆဲနှိပ်စက်ချေသေး၏။ မာဒိသကေ၊ ငါကဲ့သို့သောသူ၌။ ကထာ၊ ဆိုဘွယ်သည်။ ကာတု-ကာပန၊ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။

အဓိပ္ပါယ်အကျယ်

ရဲရင့်ခြင်း ရှိကုန်သော ဝါသုဒေဝ၊ ဗလဒေဝစသောသူတို့ကို လျင်စွာ သေခြင်းသဘောတရားသည် ညည်းဆဲနှိပ်စက်ချေသေး၏။ ရဲစွမ်းသတ္တိ နည်းသော ငါကဲ့သို့သောသူ၌ အဘယ်ဆိုဘွယ်ရှိအံ့နည်း၊ ဆိုဘွယ် မရှိပြီ။ ကေနစင်စစ်အားဖြင့် နှိပ်စက်လတ္တံ့သည် သာတည်း။ စည်းစိမ် ချမ်းသာ ကောင်းစွာ တည်သဖြင့် ပွားများကုန်သော မဟာသမ္မတ စသော သူတို့ကို လျင်စွာသေခြင်းသည် နှိပ်စက်ညည်းဆဲချေသေး၏။ စည်းစိမ်နည်းပါးသော ငါကဲ့သို့သောသူ၌ အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာအံ့ရှိနည်း၊ ဆိုဘွယ်မရှိပြီ။ ကေနစင်စစ်အားဖြင့် နှိပ်စက်လတ္တံ့သည် သာတည်း။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားကုန်သော ဇောတိက စသောသူတို့ကို လျင်စွာ သေခြင်းသည် နှိပ်စက်ချေသေး၏။ ဘုန်းတန်ခိုးနည်းသော ငါကဲ့သို့သော သူ၌ အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း၊ ဆိုဘွယ်မရှိပြီ။ ကေနစင်စစ် အားဖြင့် နှိပ်စက်လတ္တံ့သည်သာတည်း။ တန်ခိုးကြီးမား တက်ပွားကုန် သော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် စသောသူတို့ကို လျင်စွာသေခြင်းသည် ညည်းဆဲနှိပ်စက်ချေသေး၏။ တန်ခိုးနည်းသော ငါကဲ့သို့သောသူ၌ အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ ဆိုဘွယ်မရှိပြီ။ ကေနစင်စစ်အားဖြင့် နှိပ် စက်လတ္တံ့သည်သာတည်း။ မြေအထုနှင့်တူသော ကြီးသော ပညာ၊ ရှင်သောပညာ၊ လျင်မြန်သောပညာ၊ ထက်မြက်သော ပညာစသည် အပြားရှိသော ကြီးမားသော ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ အစရှိသော သူတို့ကို လျင်စွာသေခြင်းသည် ညည်းဆဲနှိပ်စက်ချေသေး ၏။ ပညာနည်းသော ငါကဲ့သို့သော သူ၌ အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ ဆိုဘွယ်မရှိပြီ။ ကေနစင်စစ်အားဖြင့် နှိပ်စက်လတ္တံ့သည်သာတည်း။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ-ဘုရားနှစ်ဆူတို့ကို လျင်စွာသေခြင်းသည်

ညဉ်းဆဲးနိုင်စက်ချေသေး၏။ ငါကဲ့သို့သောသူ၌ အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာရှိ အံ့နည်း၊ ဆိုဘွယ်မရှိပြီ။ ကေန့်စင်စစ်အားဖြင့် နိုင်စက်လတ္တံ့သည် သာ တည်း။ ။ဤကားအဓိပ္ပါယ်အကျယ်တည်း။

အဓိပ္ပါယ်အကျဉ်း

ရဲရင့်သော ဝါသုဒေဝမင်း၊ ဗလဒေဝမင်း အစရှိသော သူတို့သည် လည်း သေမင်းလက်မှ မလွတ်နိုင်ချေတကား၊ ရှေးဘုန်း၊ ရှေးကံကြီး သော ဇောတိက အစရှိသော သူတို့သည်လည်း သေမင်းလက်မှ မလွတ်နိုင်ချေတကား၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံသော မဟာသမ္မတ အစရှိသော သူတို့သည်လည်း သေမင်းလက်မှ မလွတ်နိုင်သကဲ့သို့ ထို့ အတူ ငါတို့သည်လည်း သေမင်းလက်မှ မလွတ်နိုင်ချေတကား၊ ရှေး ဘုန်း၊ ရှေးကံကြီးမားသော ဇောတိက အစရှိသော သူတို့သည်လည်း သေမင်းလက်မှ မလွတ်နိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ငါတို့သည်လည်း သေ မင်း၏လက်မှ မလွတ်နိုင်ချေတကား၊ တန်ခိုးအဘိညာဉ်နှင့် ပြည့်စုံ တော်မူသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် အစရှိသော အရှင်မြတ်တို့ သည်လည်း သေမင်း၏လက်မှ မလွတ်နိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ငါတို့သည် လည်း သေမင်း၏ လက်မှ မလွတ်နိုင်ချေတကား၊ မြေအထုနှင့် တူသော ကြီးသောပညာရှိတော်မူသော အရှင်မဟာ သာရိပုတ္တရာ အစရှိသော သူတို့သည်လည်း သေမင်း၏လက်မှ မလွတ်နိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ငါတို့ သည်လည်း သေမင်း၏လက်မှ မလွတ်နိုင်ချေတကား၊ မိမိ၏ဉာဏ်၊ ဝီရိ ယ အစွမ်းအားဖြင့် ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်သို့ရောက်တော်မူသော အ ရှင်မြတ်တို့သည်လည်း သေမင်း၏လက်မှ မလွတ်နိုင်သကဲ့သို့ ထို့ အတူ ငါတို့သည်လည်း သေမင်း၏လက်မှ မလွတ်နိုင်ချေတကား၊ လောကသုံးပါး၌ အနုတ္တရ၊ ဓမ္မသာမိ၊ အပ္ပဋိပုဂ္ဂလ ဖြစ်တော်မူ သောမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သေမင်း၏လက်မှ မလွတ်နိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ငါတို့သည်လည်း သေမင်းလက်မှ မလွတ်နိုင်ချေတကား-ဟု သူတပါးတို့၏သေခြင်းကို မိမိသို့ဆောင်အပ်၏။

ဤကား ဇမ္ဗူဒီပဂါတကျွန်းလုံး၌ မိုဃ်းကြီးသည် အပ္ပူအန္တံ တော၊ တောင်၊ ကုန်း၊ ကြည်း၊ အနိမ့်၊ အမြင့်၊ ရေ၊ မြေ အစရှိသော တစ်စုံတခု သော အရပ်ကိုမျှ မကြွင်းမကျန်စေမူ၍ ရွာသကဲ့သို့ ထို့အတူ သေ

သာဓာရဏအားဖြင့် ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ ၃၃

မင်း-တည်းဟူသော မိုဃ်းကြီးသည် တစုံတယောက်သောသူကိုမျှ မကြွင်းမကျန်စေမူ၍ ခပ်သိမ်းသောတုံသုံးပါး၌ကျင်လည်ကြကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို နှိပ်စက်ကုန်၏၊ ညှဉ်းဆဲကုန်၏၊ သတ်ကုန်၏၊ သံသယမရှိကြနှင့်-ဟူလိုသတည်း။ ။ဤကား ဥပသံဟရတော-ဟူသော ပုဒ်၏အဓိပ္ပါယ်တည်း။

သာဓာရဏအားဖြင့် ပွားများအပ်သော အခြင်းအရာ

ကာယ ဗဟုသာဓာရဏတော-ဟူသောပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်ကိုဆိုအံ့-
အယံ ကာယော ဗဟုသာဓာရဏော အဇ္ဈတ္တိကာနံ ယေဝ
အနေကသတာနံ ရောဂါနံ ဗာဟိရာနံ အဟိဝိစ္ဆိကာဒိနဉ္စာ တိ
ဗဟုသာဓာရဏတော။

အယံကာယော၊ ဤကိုယ်သည်။ ဗဟုသာဓာရဏော၊ များစွာသော
သေခြင်း၏ အကြောင်းတို့နှင့် ဆက်ဆံရ၏။ အဇ္ဈတ္တိကာနံယေဝ၊
ကိုယ်တွင်းသဏ္ဌာန်၌သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ အနေကသတာနံ၊ အရာ
မကများစွာကုန်သော။ ရောဂါနဉ္စ၊ မျက်စိအနာ၊ နားအနာတို့နှင့်လည်း
ကောင်း။ ဗာဟိရာနံ၊ အပ၌ဖြစ်ကုန်သော။ အဟိဝိစ္ဆိကာဒိနဉ္စ၊ မြေ၊
ကင်းမြီးကောက်အစရှိသည်တို့နှင့်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဗဟု-
သာဓာရဏတော၊ များစွာသောသေခြင်းအကြောင်းတို့နှင့် ဆက်ဆံ
သောအားဖြင့်။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ အနုဿရိတဗ္ဗံ၊ အဖန်တလဲလဲ
အောက်မေ့အပ်၏။

အဓိပ္ပါယ်

ဤကိုယ်သည် များစွာသောအကြောင်းနှင့် ဆက်ဆံ၏။ အဘယ်သို့
ဆက်ဆံသနည်း ဟူမူကား-ကိုယ်တွင်းမျက်စိအနာ၊ နားအနာတို့နှင့်
လည်းကောင်း၊ အပ၌ဖြစ်ကုန်သော မြေ၊ ကင်းမြီးကောက်အစရှိသည်
တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ များစွာသော သေခြင်းအကြောင်းတို့နှင့် ဆက်
ဆံသောအားဖြင့် သေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့အပ်၏။ ။
ဤကိုယ်သည်ကား-မျက်စိနာသဖြင့်သေရ၏၊ နားနာသဖြင့်လည်းသေ

ရ၏။ နှာခေါင်းနာသဖြင့်၊ လျှာနာသဖြင့်၊ ကိုယ်နာသဖြင့်လည်း သေရ၏။ ဦးခေါင်းပြင်းစွာခဲသဖြင့်၊ လည်၌အနာရောက်သဖြင့်၊ ဝမ်းကျသဖြင့်လည်း သေရ၏။ ထိုမှတစ်ပါး လေ၊ သည်းခြေ၊ သလိပ်တို့ကြောင့်ဖြစ်သော အနာတို့ဖြင့်လည်းသေရ၏။ ထိုမှတစ်ပါး အပ၌ မြွေ၊ ကင်း၊ အစရှိသော သတ္တဝါတို့ကိုက်ခဲသဖြင့်လည်း သေရ၏။ ဤသို့ ဤကိုယ်၏များစွာသော အတွင်း၊ အပရန်သူတို့နှင့် ဆက်ဆံသဖြင့် သေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့အပ်၏။

သေခြင်းတရားသည် မိမိအလိုသို့သာ ဆွဲဆောင်ပုံ

ပစ္စယာနဉ္စ ဝေကလျာ၊ ဗာဟိရဇ္ဈတ္တပ္ပဒ္ဒဝါ။

ပရာဒေရာ နိဃာ သာပိ၊ မရမာနော နုကမုတိ။

ပစ္စယာနံ၊ အကြောင်းတရားတို့၏။ ဝေကလျာစ၊ ချီတဲ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း။ ဗာဟိရဇ္ဈတ္တပ္ပဒ္ဒဝါစ၊ အပဖြစ်သော မြွေ၊ ကင်း၊ သန်းစသော ဥပ္ပဒ္ဒဝေါ၊ အတွင်း၌ဖြစ်သော သည်းခြေပျက်ခြင်းစသော ဥပ္ပဒ္ဒဝေါကြောင့်လည်းကောင်း။ ပရာဒေရာနိဃာ၊ သူတစ်ပါးနှင့်စပ်ခြင်းကြောင့်။ အာသာပိ၊ မသေပါလင့်-ဟု တောင့်တငြားသော်လည်း။ မရမာနော၊ သေခြင်းသဘောတရားသည်။ အနုကမုတိ၊ ငင်တတ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ-တည်းဟူသော အကြောင်းတရားတို့၏ချီတဲ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပ၌ဖြစ်သော မြွေ၊ ကင်း၊ သန်းစသော ဥပ္ပဒ္ဒဝေါ၊ အတွင်း၌ဖြစ်သော သည်းခြေပျက်ခြင်းစသော ဥပ္ပဒ္ဒဝေါတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးနှင့်စပ်ခြင်းကြောင့် မသေပါစေလင့်-ဟု တောင့်တငြားသော်လည်း ထိုသို့အလိုသို့မလိုက်မူ၍ သေခြင်းသဘောတရားသည် သေမင်းနိုင်ငံသို့ ဆွဲငင်တတ်၏။ တားမြစ်၍မနိုင်ဟူလိုသတည်း။

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကိုဘေး-ဟု ရှုအပ်ကြောင်း

ဝိပဿနာ လေးဆယ်၌လည်း ဘယတော-ဟုဟောတော်မူ၏။ ။ ဘယတော၊ ဘေး-ဟူ၍။ ဧကေကံ ခန္ဓံ၊ တစ်ပါး၊ တစ်ပါးသော ခန္ဓာကို။ သမ္မသတိ၊ သုံးသပ်၏။

သဘာရဏအားဖြင့်ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ ၃၅

သဗ္ဗဘယာနံ အာသယတာယ ဒုက္ခဝူပသမသင်္ခါတဿ
ပရမာသဿ ပဋိပက္ခတာယစ ဘယတော။

သဗ္ဗဘယာနံ၊ ခပ်သိမ်းသော အတွင်း၊အပ၌ဖြစ်သော ဘေးတို့၏။
အာသယတာယစ၊ တည်ရာဖြစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း။
ဒုက္ခဝူပသမသင်္ခါတဿ၊ ဒုက္ခအပေါင်းတို့၏ငြိမ်းခြင်းဟုဆိုအပ်သော။
ပရမာသဿ၊ အလွန်သက်သာခြင်း၏။ ပဋိပက္ခတာယစ၊ ဆန့်ကျင်
ဘက်ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း။ဘယတော၊ဘေး-ဟူ၍။
ဧကေကံခန္ဓံ၊ တပါး၊တပါးသော ခန္ဓာကို။ သမ္မသတိ၊ သုံးသပ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

ရူပက္ခန္ဓာအစရှိသော ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို အတွင်း၌စက္ခုရောဂါ အစ
ရှိသော ရောဂါအပေါင်းတို့၏ ကျရာ၊တည်ရာဟူ၍ လည်းကောင်း၊
အပ၌ဖြစ်သောဘေးအပေါင်းတို့၏ ကျရာ၊တည်ရာဟူ၍လည်းကောင်း၊
ဒုက္ခအပေါင်းတို့၏ ကင်းခြင်း၊ငြိမ်းခြင်းသည် အလွန်သက်သာသည်
မည်၏။ ကိုယ်သက်သာခြင်းသည် မရှိရကား သုခ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်
ဖြစ်ရကား-ဤခန္ဓာငါးပါးကို ဘယတော-ဟု ရှုအပ်၏-ဟုလိုသတည်း။

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို အထီးကျန်သူကဲ့သို့ ရှုအပ်ကြောင်း

ထိုမှတပါးလည်း အာဒိနဝတော-ဟု ဟောတော်မူအပ်၏။ ။အာ-
ဒိနဝတော၊ ငြိုငြင်ပင်ပန်းစွာ ဖြစ်တတ်၏-ဟူ၍။ဧကေကံခန္ဓံ၊ တပါး၊
တပါးသော ခန္ဓာကို။ သမ္မသတိ၊ သုံးသပ်၏။

အာဒိနံ ဝါ တိ ပဝတ္တတိ တိ အာဒိနဝေါ၊ကပဏမနုဿ-
ဿေတံ အဓိဝစနံ၊ ခန္ဓာ ပိ စ ကပဏာယေ ဝါ တိ တဿ
အာဒိနဝသဒိသတ္တာယ အာဒိနဝတော။

အာဒိနံ၊အနာနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ငြိုငြင်ပင်ပန်းစွာ။ဝါတိ-ပဝတ္တတိ၊
ဖြစ်တတ်၏။ဣတိတဿ၊ထိုသို့အနာနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ငြိုငြင်ပင်ပန်း
စွာ ဖြစ်တတ်သောသတ္တိကြောင့်။ အာဒိနဝေါ၊ အာဒိနဝမည်၏။ ။
ဧတံ၊ ထိုအာဒိနဝ-ဟူသောအမည်သည်။ ကပဏမနုဿဿ၊ အထီး
ကျန်သောသူ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။ ခန္ဓာပိစ၊ ကိုယ်ခန္ဓာငါးပါး
တို့သည်လည်း။ ကပဏာယေဝ၊ အထီးကျန်ကုန်သည် သာလျှင်တည်း။

ဣတိတဿ-အာဒိနဝသဒိသတ္တာ၊ ဤသို့ အထီးကျန်သောသူနှင့် တူသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ အာဒိနဝတော၊ အာဒိနဝ-ဟူ၍။ ဧကေကံခန္ဓံ၊ တပါး၊ တပါးသော ခန္ဓာကို။ သမ္မသတိ၊ သုံးသပ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

အကြင်သူသည် ငြိငြင်ပင်ပန်းစွာ ဖြစ်တတ်၏။ ထိုသူသည် အာဒိနဝမည်၏။ အာဒိနဝ ဟူသည်ကား-မိဘမရှိ၊ အဆွေအမျိုး တစုံတယောက်သောသူမျှ မရှိ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြားမရှိ၊ ထိုသို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းသော တယောက်အထီးတည်း ရှိသောသူကို အာဒိနဝ ဟု ဆိုသတည်း။ ခန္ဓာငါးပါးသည်လည်း တယောက်အထီးတည်း ကျန်သောသူနှင့်တူ၏။ တူဟန်ကား-တယောက်အထီးတည်း ကျန်သောသူသည် အမိ၊ အဘ၊ အဆွေ၊ အမျိုးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာ၊ ရွှေ၊ ငွေတို့သည်လည်းကောင်း၊ မရှိသော သူဆင်းရဲဖြစ်၍ သူတပါးတို့နှင့် စပ်သော အသက်မွေးခြင်းဖြင့် မွေးရကုန်သဖြင့် နှိမ့်ချသောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သူတပါးတို့သည် ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသည်တို့ကို အခါခပ်သိမ်းခံရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ခန္ဓာငါးပါးတို့သည်လည်း အထီးကျန်သည်ဖြစ်၍ မျက်စိအနာ၊ နားအနာအစရှိသည် တို့သည်လည်းကောင်း၊ မြွေ၊ ကင်းအစရှိသောသတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း၊ နှိပ်စက်အပ်သည်တို့ကို အခါခပ်သိမ်း ခံရကုန်၏။ များစွာသော အတွင်း၊ အပဘေးရန်တို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်၏။ များစွာသော အတွင်း၊ အပဘေးရန်တို့သည် ကျရောက်ကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ဗြိကပ်တတ်၏ဟု ဣဒံကြောင်း

ဥပသဂ္ဂတော၊ ကပ်ငြိတတ်၏-ဟူ၍။ ဧကေကံခန္ဓံ၊ တပါး၊ တပါးသော ခန္ဓာကို။ သမ္မသတိ၊ သုံးသပ်၏။

အနေကေဟိ အနတ္ထေဟိ အနုဗန္ဓတာယစ ဒေါသုပသတ္တ-
တာယစ ဥပသဂ္ဂေါဝိယ အနဓိဝါသနရဟတာယ စ ဥပသဂ္ဂ-
တော သမ္မသတိ။

အနေကေဟိ၊ များစွာကုန်သော။ အနတ္ထေဟိ၊ အကျိုးမဲ့တို့သည်။ အနုဗန္ဓတာယစ၊ အစဉ်လိုက်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း။

သဘာရဏအားဖြင့်ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ ၃၇

ဒေါသုပသတ္တတာယစ၊ အပြစ်အပေါင်းနှင့် ကပ်ငြိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း။ ဥပသဂ္ဂေါဝိယ၊ ဗဟိဒ္ဓ၌ ဉာတိဗျသန စသော အနတ္တ၊ အဇ္ဈတ္တ၌ ရာဂစသော အနတ္တသည်။ အနဓိဝါသနရဟတာယစ၊ သည်းခံခြင်းငှါ မထိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း။ ဥပသဂ္ဂတော၊ ကပ်ငြိတတ်၏-ဟူ၍။ ဧကေကံခန္ဓံ၊ တပါး၊ တပါးသော ခန္ဓာကို။ သမ္မသတိ၊ သုံးသပ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

များစွာကုန်သော အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသ-တည်းဟူသော အကျိုးမရှိသောတရားတို့သည် အစဉ်အတိုင်း ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်း လိုက်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရာဂ၊ ဒေါသအစရှိသော ကိလေသာဟုဆိုအပ်ကုန်သော အပြစ်အပေါင်းတို့နှင့် ကပ်ငြိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဗဟိဒ္ဓ၌ အဆွေ၊ အမျိုးပျက်စီးခြင်း အစရှိသော အနတ္တ၊ အဇ္ဈတ္တ၌ ရာဂ၊ ဒေါသအစရှိသော အနတ္တသည် သည်းခံခြင်းငှါ မထိုက်သကဲ့သို့၊ သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်အောင် နှိပ်စက်သကဲ့သို့ တနည်းကား-ဗျာဓိဟူသော တရားသည် သေခြင်းသို့ဆောင်တတ်၏။ ဤသို့ဆောင်သောကာလ၌ သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သကဲ့သို့၊ သည်းမခံနိုင်အောင် နှိပ်စက်သကဲ့သို့ သည်းခံခြင်းငှါ မထိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သည်းမခံနိုင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဥပသဂ္ဂ-ဟူ၍ တပါး၊ တပါးသော ခန္ဓာကို သုံးသပ်အပ်၏။ ရူအပ်၏-ဟူလိုသတည်း။ ။ ရူပက္ခန္ဓာအစရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ များစွာကုန်သော ဇာတိ၊ ဇရာ အစရှိသော အနတ္တ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာပျက်စီးခြင်း အစရှိသော အနတ္တ၊ အဆွေ၊ အမျိုးပျက်စီးခြင်း အစရှိသော အနတ္တ၊ ရာဂ၊ ဒေါသ အစရှိသော အနတ္တတို့သည် အစဉ်အတိုင်း နှိပ်စက်အံ့သောငှါ၊ ညှဉ်းဆဲအံ့သောငှါ လိုက်ကုန်၏။ ထိုသို့လိုက်၍ နှိပ်စက်သော ကာလ၌ သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်အောင် ဆင်းရဲငြိုငြင်ပင်ပန်းကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

ဤခန္ဓာငါးပါး တရားတို့သည် ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသော အကျိုးမဲ့ကို ဖြစ်စေတတ်သော ဘေးတို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်၏။ ဤသို့ များပြားစွာသော

ဆင်းရဲအပေါင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ဘေးအပေါင်းတို့နှင့် ဆက်ဆံသော ဤခန္ဓာကို စက်ဆုပ်ရွံရှာအပ်၏။ ငြီးငွေ့အပ်၏။ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ခန္ဓာတို့ကိုလည်း ဘေးအပေါင်းတို့နှင့် ဆက်ဆံသည်ဖြစ်၍ စက်ဆုပ်အပ်၏။ ငြီးငွေ့အပ်၏။ ။နောက်ဖြစ်လတ္တံ့သော ခန္ဓာတို့၌လည်း ထို့အတူ စက်ဆုပ်အပ်၏။ ငြီးငွေ့အပ်၏။ ငြီးငွေ့ကြလေကုန်။

လောက၌ မစင်ကိုစက်ဆုပ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကြမ်းသော အဆိပ်၊ လျင်သောအဆိပ်ရှိသော မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်တို့ကို ငြီးငွေ့သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်အစရှိသော ဘေးဘျမ်းရှိသောတောအုပ်ကြီးကို ငြီးငွေ့သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အကျိုးမဲ့ကိုပြုတတ်သော ရန်သူအား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ငြီးငွေ့ခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ထို့အတူ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော ဘေးအပေါင်းတို့၏ ကျရောက်ရာ၊ ဆက်ဆံရာဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့ကိုကြောက်အပ်၏။ တုန်လှုပ်အပ်၏။ ငြီးငွေ့အပ်၏-ဟုလိုသာတည်း။ ငြီးငွေ့ကြကုန်။ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။ ။ဤကား ကာယဗဟုသာဓာရဏတော-ဟူသော ပုဒ်၏အဓိပ္ပါယ်တည်း။

အာယုဒုဗ္ဗလအားဖြင့် ပွားများအပ်သော သေခြင်းအရာ

အာယုဒုဗ္ဗလတော-ဟူသော ပုဒ်၏အဓိပ္ပါယ်ကိုဆိုဦးအံ့-

အဿာသပဿာသုပနိဗဒ္ဓံ ဇီဝိတန္တိ အာဒိနာနယေန

အာယုဒုဗ္ဗလတော။

ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ အဿာသ ပဿာသုပနိဗဒ္ဓံ၊ ထွက်သက်၊ ဝင်သက်နှင့်စပ်၏။ ဣတိအာဒိနာနယေန၊ ဤသို့အစရှိသောနည်းဖြင့်။ အာယုဒုဗ္ဗလတော၊ အသက်အားနည်း၏-ဟူ၍။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ အနုဿရိတဗ္ဗံ၊ အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့အပ်၏။

အဓိပ္ပါယ်

လူတို့၏အသက်သည်ကား-ထွက်သက်၊ ဝင်သက်နှင့်စပ်၏။ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် အသက်သည် အားနည်း၏-ဟူ၍ သေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့အပ်၏။

အာယုဒဗ္ဗလအားဖြင့်ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ ၃၉

- ၁။ ဤခန္ဓာကိုယ်သည်ကား ထွက်သက်,ဝင်သက်နှင့်စပ်၏။ ။စပ်ဟန်ကား-ထွက်သက်,ဝင်သက်မရှိမှုကား သေ၏-ဟု သမုတ်ကြကုန်၏။
- ၂။ လူတို့အသက်သည် ဣရိယာပုထ်လေးပါးတို့နှင့်စပ်၏။ ။ စပ်ဟန်ကား-သွားခြင်း, ရပ်ခြင်း, ထိုင်ခြင်း, လျောင်းခြင်း ဟုဆိုအပ်သော ဣရိယာပုထ်လေးပါးတို့တွင် သွားခြင်း-ဣရိယာပုထ်လွန်လျှင်လည်း အသက်သည်ပျက်စီး၏။ ရပ်ခြင်းလွန်လျှင်လည်း အသက်သည်ပျက်စီး၏။ ထိုင်ခြင်းလွန်လျှင်လည်း အသက်သည် ပျက်စီး၏။ လျောင်းခြင်းလွန်လျှင်လည်း အသက်သည်ပျက်စီး၏။ ထိုဣရိယာပုထ်လေးပါး ညီမျှသော်သာလျှင် အသက်သည် ရှည်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ဤသို့အသက်သည် ဣရိယာပုထ်လေးပါးနှင့်စပ်၏။
- ၃။ အသက်သည် အချမ်း- ဟူသောဥတု, အပူ-ဟူသောဥတုနှစ်ပါးတို့နှင့်စပ်၏။ ။စပ်ဟန်ကား-ချမ်းအေးသောဥတု၌ ကြာမြင့်စွာနေသောသူသည် ထိုအချမ်းတို့သည် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ အသက်သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထို့အတူပူသောဥတု၌ ကြာမြင့်စွာနေသော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထိုအပူတို့သည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ အသက်သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏။ ဤသို့အချမ်း,အပူ-ဟူသော ဥတုနှင့် စပ်၏။
- ၄။ အသက်သည် မဟာဘုတ်လေးပါးနှင့်စပ်၏။ ။စပ်ဟန်ကား-ပထဝီဓာတ်,အာပေါဓာတ်, တေဇောဓာတ်,ဝါယောဓာတ်-ဟုဆိုအပ်သော မဟာဘုတ်လေးပါးတို့သည် ညီမျှသော်သာလျှင် အသက်ရှည်ခြင်းသို့ရောက်၏။ မဟာဘုတ်လေးပါးတို့တွင် တပါးပါးပျက်စီးမှုကား- အသက်သည်ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏။ ဤသို့အသက်သည် မဟာဘုတ်လေးပါးနှင့်စပ်၏။
- ၅။ အသက်သည် အာဟာရနှင့်စပ်၏။ ။စပ်ဟန်ကား-လျောက်ပတ်သော ကာလ၌ အာဟာရကိုမစားရ,မသောက်ရသည်ရှိသော် အသက်သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏။ လျောက်ပတ်

သော ကာလ၌ အာဟာရကို စားရ၊ သောက်ရ သော်သာလျှင် အသက်ရှည်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ဤသို့အသက်သည် အာဟာရနှင့်စပ်၏။

ဥပမာ, ဥပမေယျနှိုင်းယှဉ်ပုံ

နွေအခါ၌ ပေါက်သော သစ်ပင်ငယ်တို့သည် အပူနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ အလွန်အားနည်း၏။ ထိုသစ်ပင်ငယ်တို့သည် မိုဃ်းကိုအမှီပြု၍ ဖြစ်၏။ မိုဃ်းနှင့်စပ်၏။ မိုဃ်း-တည်းဟူသော အမှီကို မရသည်ရှိသော် ပျက်စီးသကဲ့သို့ ထို့အတူအသက်သည်အဿာသ, ပဿာသနှင့်လည်းကောင်း၊ ဣရိယာပုထ်လေးပါးနှင့်လည်းကောင်း၊ အချမ်း, အပူ-ဟူသော ဥတုနှင့်လည်းကောင်း၊ မဟာဘုတ်လေးပါးတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ အာဟာရနှင့် လည်းကောင်း စပ်၏။ ဤငါးပါးသော တရားတို့နှင့် စပ်၍ဖြစ်၏။ ထိုငါးပါးသော တရားတို့သည် အညီအညွတ် ပြုပြင်သော်သာလျှင် အသက်ရှည်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုငါးပါးတို့တွင် တပါးပါးချို့တဲ့မှုကား အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၏-ဟုလိုသတည်း။ ။ဤကား အာယုဒုပ္ပလတော-ဟူသော ပုဒ်၏အဓိပ္ပါယ်တည်း။

ကာလအဘာဝအားဖြင့် ပွားများအပ်သောအခြင်းအရာ

ကာလဝတ္ထာနဿ အဘာဝတော-ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကို ဆိုဦးအံ့—

ဣမသ္မိံယေဝ ကာလေ မရိတဗ္ဗံ နအညသ္မိံတိ၊ ဧဝံ ကာလဝတ္ထာနဿ အဘာဝတော။

ဣမသ္မိံယေဝကာလေ၊ ဤကာလ၌သာလျှင်။ မရိတဗ္ဗံ၊ သေအပ်၏။ သေရာ၏၊ သေခြင်းငှါထိုက်၏။ အညသ္မိံကာလေ၊ တပါးသော ကာလ၌။ နမရိတဗ္ဗံ၊ မသေအပ်။ ဣတိဧဝံ၊ ဤသို့။ ကာလဝတ္ထာနဿ၊ သေသောကာလကို ပိုင်းခြားခြင်း၊ မှတ်ခြင်း၏။ အဘာဝတော၊ မရှိ-ဟူ၍။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ အနုဿရိတဗ္ဗံ၊ အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့အပ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

သတ္တဝါတို့သည် နံနက်ကာလ၌သာ သေ၏၊ ည၌ကာလ၌ မသေ
ကုန်၊ ည၌အခါ၌သာ သေ၏၊ နံနက်အခါ၌ မသေကုန်၊ ဥတုအားဖြင့်
မိုဃ်းဥတု၌သာ သေ၏၊ ကြွင်းသော ဥတု၌ မသေကုန်-ဟုမှတ်ခြင်း၊
ပိုင်းခြားခြင်း မရှိ-ဟူ၍သေခြင်းကိုအဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့အပ်၏-
ဟုလိုသတည်း။

ထိုမှတစ်ပါး သေသောကာလ၏ အမြဲမရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုသာလျှင်
စင်စစ်အားဖြင့် မှတ်အပ်သည်မဟုတ်သေး၊ အသက်အစရှိသည်၏ အ
မြဲမရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ဤသို့ဆိုလတ္တံ့သောနည်းဖြင့် မှတ်အပ်၏။

ဇီဝိတံ ဗျာဓိကာလောစ၊ ဒေဟနိက္ခေပနံ ဂတိ။

ပဉ္စေတေ နိ ဓ လောကသ္မိံ၊ အနိမိတ္တာ နနာယရေ။

ဇီဝိတဉ္စ၊ အသက်လည်းကောင်း။ ဗျာဓိစ၊ အနာလည်းကောင်း။
ကာလောစ၊ သေသောအခါလည်းကောင်း။ ဒေဟနိက္ခေပနဉ္စ၊ အ
ကောင်ကို ပစ်ချရာ အရပ်လည်းကောင်း။ ဂတိစ၊ လားရာအရပ်လည်း
ကောင်း။ ဣဓလောကသ္မိံ၊ ဤလောက၌။ ဧတေပဉ္စ၊ ဤငါးပါးတို့ကို။
အနိမိတ္တာ၊ အမှတ်မရှိကုန်-ဟူ၍။ ဝါ၊ အမြဲမရှိကုန်-ဟူ၍။ နနာယရေ၊
သိကုန်ရာ၏။

အဓိပ္ပာယ်

၁။ အသက်လည်းတပါး၊

၂။ အနာလည်းတပါး၊

၃။ သေသောကာလလည်းတပါး၊

၄။ အကောင်ကို ပစ်ချရာအရပ်လည်းတပါး၊

၅။ လားရာဂတိလည်းတပါး—

ဤငါးပါးသော တရားတို့ကို ဤလောက၌ အမြဲမရှိ-ဟူ၍သိအပ်၏။

ထိုငါးပါးတွင်— အသက်သည် အဘယ်သို့ အမြဲမရှိသနည်း-ဟူမူ
ကား—

အဓိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကလလရေကြည်ဖြစ်သော ကာလ၌လည်း
သေရ၏၊ ထိုမှတစ်ပါးတလ၊နှစ်လ အစရှိသည်ဖြင့် ကြာမြင့်သော ကာ

လ၌လည်းသေရ၏။ ဖွားသောကာလ၌လည်း သေရ၏။ ဖွားပြီး၍ တလ,တနှစ်ရှိသောကာလ၌လည်း သေရ၏။ဆယ်နှစ်,အနှစ်နှစ်ဆယ်, အနှစ်ငါးဆယ်ရှိသော ကာလ၌လည်း သေရ၏။ အနှစ်တရာသို့ ရောက်သောကာလ၌လည်း သေရ၏။ ဤသို့ အသက်၏ အပိုင်းအခြား အမြဲမရှိသည်၏အဖြစ်ကို သိရ၏။

အနာသည်လည်း ဤအမည်ရှိသော အနာဖြင့် သာလျှင် သေအပ် ၏-ဟု အမြဲမရှိ။ တစုံတခုအမှတ်မရှိသောမျက်စိအနာ,နားအနာအစ ရှိသော အနာတို့သည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ သေကုန်၏။ ဤသို့ အနာအားဖြင့် အပိုင်းအခြား အမြဲမရှိသည်၏အဖြစ်ကို သိအပ်၏။ သေသောအခါကို နောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းကို အစဉ်မှီးသဖြင့် သိကြလေကုန်။

ကိုယ်ကောင်ကိုပစ်ချရခြင်းသည်လည်း အမြဲမရှိ။ကုန်း၌ဖွားသော သတ္တဝါသည်လည်း ရေ၌ပစ်ချရ၏။ ရေ၌ဖွားသောသတ္တဝါသည်လည်း ကုန်း၌ပစ်ချရ၏။ မြို့တွင်း၌ဖွားသောသတ္တဝါသည်လည်း မြို့ပြင်၌ပစ် ချရ၏။ မြို့ပြင်၌ဖွားသောသတ္တဝါသည်လည်း မြို့တွင်း၌ပစ်ချရ၏။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ဤခန္ဓာကိုယ်ကောင်ကို ပစ်ချခြင်း၏ အပိုင်းအခြားအမြဲ မရှိသည်၏အဖြစ်ကို သိအပ်၏။

ဂတိသည်ကား—

- (က) မနုဿဂတိ,
- (ခ) ဒေဝဂတိ,
- (ဂ) တိရစ္ဆာနဂတိ,
- (ဃ) ပေတဂတိ,
- (င) နိရိယဂတိ-ဟူ၍ ငါးပါးအပြားရှိ၏။ ထိုငါးပါးတို့တွင်—

မနုဿဂတိမှသည် ဒေဝဂတိ, တိရစ္ဆာနဂတိ, ပေတဂတိ, နိရိယ ဂတိသို့လည်းကောင်း၊ ဒေဝဂတိမှသည် မနုဿဂတိ အစရှိသည်တို့သို့ လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာနဂတိမှသည် မနုဿဂတိ အစရှိသည်တို့သို့ လည်းကောင်း၊ ပေတဂတိမှသည် မနုဿဂတိ အစရှိသည်တို့သို့လည်း ကောင်း နိရိယဂတိမှသည် မနုဿဂတိအစရှိသည်တို့သို့ လည်း ကောင်း၊ လားကြကုန်၏။

ဤသို့တုံသုံးပါး၌ ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ယန္တရား၌ ကသောန္တားကဲ့သို့ ဂတိငါးပါးတို့၏ အပေါင်း၌ တပြောင်း ပြန်ပြန်လည်၍ဖြစ်၏။ ဤသို့ဂတိအပိုင်းအခြား အမြဲမရှိသည်၏ အ ဖြစ်ကိုသိအပ်၏။ ဤသို့အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ-တည်းဟူသော အကြောင်း တရားနှစ်ပါးတို့ကို ပစ္စည်းပြု၍ ကာမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝ-ဟု ဆိုအပ်သော ဘဝသုံးပါး၌ တပါး၊တပါးသို့ ပြေးသွားကြကုန်၏။ ဤ သို့ ဂတိ၏အပိုင်းအခြား အမြဲမရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုသိအပ်၏။ ။ဤ ကား ကာလဝတ္ထာနဿ အဘာဝတော-ဟူသော ပုဒ်၏အဓိပ္ပါယ် တည်း။

အဒ္ဓါနပရိစ္ဆေဒဖြင့် ပွားအပ်သောအခြင်းအရာ

အဒ္ဓါနဿ ပရိစ္ဆေဒတော-ဟူသောပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်ဆိုဦးအံ့-
မနုဿာနံ ဇိဝိတဿနာမ တေရဟိ ပရိတ္တော အဒ္ဓါ-
ယော စိရံ ဇိဝတိ သော ဝဿသတံ ဇိဝတိ၊ ဧဝံ အဒ္ဓါနဿ
ကာလဿ ပရိစ္ဆေဒတော။

မနုဿာနံ၊ လူတို့၏။ ဇိဝိတဿနာမ၊ အသက်အပိုင်းအခြားမည် သည်ကား။ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။ အဒ္ဓါ၊ ကာလသည်။ ပရိတ္တော၊ တို့၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ စိရံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ ဇိဝတိ၊ အသက် ရှည်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဇိဝတိ၊ အသက်ရှည်၏။ အပွဲဝါဘိယျော၊ အနည်းငယ်လွန်သည်ဖြစ်၍။ ဇိဝတိ၊ အသက်ရှည်၏။ ဒုတိယံ၊ နှစ်ခုမြောက်သော။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာ သို့။ နပါပုနာတိ၊ မရောက်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ အဒ္ဓါနဿကာလဿ၊ အသက် ရှည်သောကာလ၏။ ပရိစ္ဆေဒတော၊ အပိုင်းအခြားအားဖြင့်။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ အနုဿရိတဗ္ဗံ၊ အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့အပ်၏။

အဓိပ္ပါယ်

လူတို့၏ အသက်အပိုင်းအခြားမည်သည်ကား-ယခုအခါ၌အသက် ရှည်သောကာလသည်တို့၏အကြင်သူသည် ကြာမြင့်စွာ အသက်ရှည် ၏၊ ထိုသူသည် အနှစ်တရာပတ်လုံး အသက်ရှည်၏။ ဤအရာ၌ စိရံ

ဇီဝတိ-ဟု ဟောတော်မူရကား ကြာမြင့်စွာအသက်ရှည်သော သူသည် သာလျှင် အနှစ်တရာအသက်ရှည်၏၊ ကြာမြင့်စွာအသက်မရှည်သော သူတို့သည်ကား အနှစ်တရာမနေရ၊ ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ် စသည် နေရပြီး၍ သေခြင်း ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏။

အရှင်အာနန္ဒာ၊ အရှင်မဟာကဿပအစရှိသော အရှင်မြတ်တို့ ကိုရည်၍ တရာထက်အနည်းငယ် လွန်သည်ဖြစ်၍ အသက်ရှည်၏-ဟု ဟောတော်မူ၏၊ အနှစ်နှစ်ရာသို့ရောက်သောသူ မည်သည်ကား မရှိ၊ အနှစ်နှစ်ရာနေရသောသူ မည်သည်ကား မရှိ၊ ဤသို့အသက်အပိုင်းအ ခြားအားဖြင့် သေခြင်းကိုအဖန်တလဲလဲအောက်မေ့အပ်၏။ ။ပဋိသန္ဓိ ဒါလေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုအလိုရှိ၍ တောင့်တ၍ မရဏ သတိကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပွားများသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏အ သက်ကို “ငါသည်ကား-ကြာမြင့်စွာ အသက်ရှည်သော်သာလျှင် တ ရာမျှသာ နေရ၏၊ တရာထက်လွန်၍ အနည်းငယ်မျှသာနေရ၏၊ နှစ်ရာ အသက်ရှည်၍ မနေရ”၊ ဤသို့အသက်ကိုပိုင်းခြား၍ သေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့အပ်၏။

ဥပမာကား-အတိုင်းအထွာကုန်သည်ရှိသော် အဆုံးသို့ ရောက် သကဲ့သို့ ထို့အတူ အသက်ကုန်သော်လည်းကောင်း၊ ကံကုန်သော် လည်းကောင်း၊ အသက်ကံ၊ နှစ်ပါးတို့သည် ကုန်သော်လည်းကောင်း၊ ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသော အတိုင်းအထွာတို့သည် ကုန်သဖြင့် ပျက်စီးခြင်း သို့ရောက်ကုန်၏-ဟု မရဏသတိဘာဝနာကို ပွားများအပ်၏-ဟူလို သတည်း။ ။ဤကား အဒ္ဓါနဿ ပရိစ္ဆေဒတော-ဟူသောပုဒ်၏ အ ဓိပ္ပာယ်တည်း။

ခဏပရိတ္တအားဖြင့် ပွားအပ်သောအခြင်းအရာ

ခဏပရိတ္တတော-ဟူသောပုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုဆိုဦးအံ့—

ဇီဝိတံ အတ္တဘာဝေါ၊ သုဒုက္ခာစ ကေဝလာ။

ကေဝိတ္တသမာယုတ္တာ၊ လဟူသော ဝတ္တတိ ခဏော။

ဇီဝိတဉ္စ၊ အသက်သည် လည်းကောင်း။ အတ္တဘာဝေါစ၊ အတ္တဘောသည်လည်းကောင်း။ သုခဒုက္ခာစ၊ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲတို့ သည်လည်းကောင်း။ ကေဝလာ၊ သက်သက်။ ဧကစိတ္တသမာယုတ္တာ၊ တခုသောစိတ်နှင့် ယှဉ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ခဏော၊ စိတ္တက္ခဏသည်။ လဟု- သော၊ လျင်မြန်စွာ။ ဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပါယ်

လူတို့၏အသက်သည် စိတ္တက္ခဏတခုမျှသာလျှင် အစဉ်ယှဉ်၏။ ယှဉ် ဟန်ကား-ဧကစ္ဆရက္ခဏေ ကောဋိသတသဟဿသင်္ခါတာ နာမက္ခန္ဓာ နိရုဇ္ဈန္တိ။ ။ဧကစ္ဆရက္ခဏေ၊ လက်ဖျစ်တတွက်မျှသော ခဏ၌။ ကောဋိသတသဟဿသင်္ခါတာ၊ အကုဋေတသိန်း အရေအတွက်ရှိ ကုန်သော။ နာမက္ခန္ဓာ၊ နာမက္ခန္ဓာတို့သည်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်ကုန်၏။ ။ လက်ဖျစ်တတွက်မျှသောခဏ၌ အကုဋေတသိန်း အရေအတွက်ရှိ ကုန်သော နာမက္ခန္ဓာတို့သည် ချုပ်ကုန်၏-ဟုအမိန့်တော်လာရကား လက်ဖျစ်တတွက် မျှသောကာလ၌ပင် ခဏအားဖြင့် အကုဋေတသိန်း သေကုန်၏-ဟုပညာရှိသောယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မရဏသတိ ဘာဝနာကိုပွားများအပ်၏။ ငါတို့၏အသက်သည်ကား အလွန်တို၏။ တခုသောစိတ္တက္ခဏမျှသာ အသက်ယှဉ်၏-ဟု အသင့်အားဖြင့် ယော နိသော မနသိကာရကိုပြုအပ်၏။ ပြုကြလေကုန်။ ။[သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့ သတိရှိပါစေ။]

လူ,နတ် စသည်တို့၌ စိတ္တက္ခဏတခုမျှသာ အသက်ရှည်ခြင်း

အတ္တဘာဝေါစ-ဟူသောပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်ကား သိလွယ်ပြီ။ ။ သုခဒုက္ခာစ-ဟူသောပုဒ်၏အဓိပ္ပါယ်ကား- ရူပါရုံ,သဒ္ဒါရုံ, ဂန္ဓာရုံ, ရသာရုံ, ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ-တည်းဟူသော ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားကြ ကုန်သော လူ, နတ်အပေါင်းတို့သည် တခုသော စိတ္တက္ခဏနှင့်သာ လျှင် ယှဉ်၏။ ထိုစိတ္တက္ခဏချုပ်သောကာလ၌ ထိုချမ်းသာသည် ချုပ်ခြင်း, ပျောက်ပျက်ခြင်းသို့ရောက်၏။ အစိုးမရ, အလိုသို့မလိုက်, အ နတ္တသဘောဖြစ်၏။ ငါ၏ချမ်းသာမဟုတ်- နေတံ မမ-ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ငါ မဟုတ်-နေသောဟမသ္မိ-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ၏ကိုယ်

မဟုတ်၊န မေ သော အတ္တာ-ဟူ၍လည်းကောင်း ရှုအပ်၏။ ထိုချမ်းသာသည်လည်း အမြဲမရှိ၊ အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ ဝိပရိဏာမသဘော၊ အနတ္တသဘောသာဖြစ်၏-ဟု ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုအပ်၏။ ထိုသို့ရှုသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုသုခ-ဟူသောတရားကို ဒုက္ခသာတကား-ဟု သမ္မာဒိဋ္ဌိပညာမျက်စိဖြင့် မချွတ်မယွင်းမြင်၏။ ထိုသို့မြင်သောယောဂီသည် ထိုသုခ၌ ငြီးငွေ့သော နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ်ကိုရ၏။ ထိုသို့ငြီးငွေ့ခြင်းသည် ရာဂအစရှိသော ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်းနှိပ်စက်တတ်သော ကိလေသာ-တည်းဟူသော ရန်သူလက်မှ လွတ်ကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။

သုခစသောဝေဒနာသုံးပါး၌ရှုဆင်ခြင်ပုံ
ထိုမှတပါးလည်း-

ယော သုခံ ဒုက္ခတော အဒ္ဓါ ဒုက္ခ မ ဒက္ခိ သလ္လတော။
အဒုက္ခမသုခံ သန္တိ၊ အဒက္ခိ နံ အနိစ္စတော။

ယော၊ အကြင်ကမ္မဋ္ဌာန်စီးဖြန်းသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သုခံ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို အကြောင်းပြု၍ဖြစ်သောသုခကို။ ဒုက္ခတော၊ ဒုက္ခ-ဟူ၍။ အဒ္ဓါ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့်ရှု၏။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခကို။ သလ္လတော၊ ငြောင့်ဟူ၍။ အဒက္ခိ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့်ရှု၏။ အဒုက္ခမသုခံ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို။ သန္တိ၊ ငြိမ်သက်၏-ဟူ၍။ အဒက္ခိ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့်ရှု၏။ နံ၊ ထိုငြိမ်သက်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာကို။ အနိစ္စတော၊ အနိစ္စ-ဟူ၍။ ဝါ၊ အမြဲမရှိ-ဟူ၍။ အဒက္ခိ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှု၏။

အဓိပ္ပာယ်

သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ ဝဲဩဃရေအယဉ်မှ ထွက်မြောက်ခြင်းကို တောင့်တ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းလုံ့လနှင့်ယှဉ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ရူပါရုံအစရှိသော ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို အမှီပြု၍ဖြစ်သော ချမ်းသာသည်ရှိ၏။ ထိုချမ်းသာသည် ဥပါဒ်၊ ဌီ၊ ဘင်အားဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ဒုက္ခသာတကား-ဟူ၍ ရှု၏။ ဒုက္ခ-ဟူသောတရားကို ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းဖြင့် ကိုယ်တွင်း၌ ထိုးကျင့်တတ်ရကား ငြောင့်-ဟူ၍ ရှု၏။ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို ချမ်းသာဆင်းရဲမှ လွတ်ရကား-

ငြိမ်သက်၏-ဟူ၍ရှိ၏။ ထိုငြိမ်သက်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာကို အမြဲမရှိ၊ အနိစ္စသာတကား-ဟူ၍ ရှိ၏-ဟုလိုသတည်း။

သမန္တစက္ခုနှင့်ပြည့်စုံသောမြတ်စွာဘုရားသည် သုခ-ဟူ၍ သက်သာရာ၊ ချမ်းသာရာမရှိ၊ ဥပါဒ်၊ ဌီ၊ ဘင်အားဖြင့် အဖန်တလဲလဲ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ ဒုက္ခဟူ၍ကြကုန်လော့-ဟု တိုက်တွန်းတော်မူသတည်း။ ဒုက္ခ-ဟူသောတရားကို ငြောင့်-ဟူ၍၊ ဥပေက္ခာတရားကို ငြိမ်သက်၏-ဟူ၍ ဥပေက္ခာဟူသောတရားကို အနိစ္စ၊ အနိစ္စဖြစ်သောတရားကို ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခဖြစ်သောတရားကို အနတ္တ-ဟု ရှုကြကုန်လော့-ဟု တိုက်တွန်းတော်မူသတည်း။

ဤသို့စိတ္တက္ခဏအားဖြင့် အလွန်လျင်မြန်သည်ဖြစ်၍ချမ်းသာသည်လည်း စိတ္တက္ခဏတခုဖြင့်သာလျှင် ခံစားခံစားရကြကုန်၏-ဟု မှတ်အပ်၏။ အနှစ်သာရမရှိ တံလျှပ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ရေပြွန်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ပညာမျက်စိဖြင့် ချဉ်းကပ်၍ ရှုသော သူတော်ကောင်းတို့သည် အနှစ်သာရမရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကို ဘေးဟူ၍ထင်မှတ်သဖြင့် ပြီးငွေ့တတ်သော နိဗ္ဗိန္ဒညဏ်ကို ကေနရလေတော့သည်-ဟူ၍ မုချဆတ်ဆတ်အားဖြင့် မှတ်ကြလေကုန်၊ သုခ-ဟူသောတရားကို ဘေး-ဟူ၍ ထင်မှုကား ဒုက္ခ-ဟူသောတရား၌ဆိုဘွယ်မရှိပြီ။ ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းနှင့် သုခကို ဒုက္ခဟုထင်ပြီးသော၊ မြင်ပြီးသော၊ နှလုံးထဲ၌ စွဲပြီးသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသောဘဝ၊ အလုံးစုံသောဂတိတို့၌ကိုးကွယ်ရာ၊ မှီခိုရာ၊ ပုန်းအောင်းရာ မထင်မမြင်သည်ဖြစ်၍ ဘုံသုံးပါး အစရှိသည်တို့ကို အလိုမရှိသည်ဖြစ်၍ မနှစ်သက်၊ မစုံမက်သည်ဖြစ်၍ အရိယာမဂ်၊ အရိယာဖိုလ်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော ဝိပဿနာညဏ်တို့၌သာလျှင် နေ့ညဉ့်မပြတ် အလွန်ပျော်ပါးသဖြင့် လေးကျွန်းလုံးကိုအစိုးရသော စကြာမင်း၏သားကြီးရတနာသည် အဘ၏အရိပ်အရာ ရတနာထီးဖြူကိုယူအံ့-ဟူသော အကြံသည် ကေန့်ငြိမ်သကဲ့သို့ အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ပမ်းဖြူကိုယူအံ့-ဟူသော အကြံသည် ကေန့်နေ့အိုင်းဖြစ်တော့သည်-ဟုလိုသတည်း။

ထိုမှတပါးလည်း-ခန္ဓာ နိရုဇ္ဈန္တိ န စ အတ္ထိ အညော။ ။ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့သည်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်ကုန်၏။ အညော၊ ချုပ်ခြင်းမှတပါး။ နစအတ္ထိ၊ ရှိလည်းမရှိ။ ။ ရူပက္ခန္ဓာအစရှိသော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ် တရားတို့သည် ဖြစ်ပြီး၍ လျင်မြန်စွာချုပ်တတ်သော သဘောရှိကုန် ၏။ ချုပ်ခြင်း၊ ပျောက်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း၊ ကုန်ခြင်းမှတပါး မရှိကုန်၊ ဤသို့ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာကာမတို့ကို အကြောင်းပြု၍ စွဲ၍ဖြစ် သော ချမ်းသာသည် ချုပ်တတ်သောသဘော၊ ပျောက်ပျက်တတ်သော သဘော၊ ကုန်တတ်သော သဘောရှိ၏။ တခုသော စိတ္တက္ခန္ဓာနှင့်သာ လျှင် ယှဉ်၏။ ချုပ်ခြင်းမှတပါး မရှိကုန်၊ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းဖြင့် အ ဖန်တလဲလဲ နှိပ်စက်ရကား ဒုက္ခ-ဟူ၍ရှုအပ်၏။ ထို သုခ-ဟူသော တရားသည် ဒုက္ခသို့သာလျှင် သက်ဝင်ကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။ ။ ဤ ကား သုခ-ဟူသောပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်တည်း။ ။ ဒုက္ခ-ဟူသောပုဒ်၏ အ ဓိပ္ပါယ်ကားသိလွယ်ပြီ။ ။ ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသော ရှစ်ပါးသောအခြင်း အရာအားဖြင့် ပွားကုန်သော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နိဝရဏ ကွာကုန်သည်ဖြစ်၍ ဥပစာရသမာဓိသို့ ရောက်ကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

ရုပ် နာမ်ကို ငါ၏ဥစ္စာ-ဟူ၍ မမှတ်အပ်

မရဏေန ပိ တံ ပဟိယတိ၊ ယံ ပုရိသော မမယိတန္တိ မည-
တိ၊ တေမိ ဝိဒိတွာ ပဏှိတော၊ န မမတ္တာယ နမေထ မာမ-
ကော။

ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။ ယံ၊ အကြင်ရူပက္ခန္ဓာအစရှိသည်ကို။ မမယိတန္တိ၊ ငါ၏ကိုယ်-ဟူ၍။ မညတိ၊ အောက်မေ့မှတ်ထင်၏။ တံ၊ ထို ရူပက္ခန္ဓာအစရှိသည်ကို။ မရဏေနပိ၊ သေသဖြင့်လည်း။ ပဟိယတိ၊ စွန့်ရ၏။ တေမိ၊ ဤသို့စွန့်ရသောအဖြစ်ကိုလည်း။ ဝိဒိတွာ၊ သိမြင်၍။ မာမကော၊ ရတနာသုံးပါးကိုမြတ်နိုးသော။ ပဏှိတော၊ ပညာရှိသော သူသည်။ မမတ္တာယ၊ ငါ၏ကိုယ်ဟု တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ-တည်းဟူသော မြတ်နိုး ခြင်းဖြင့်။ နနမေထ၊ မညွတ်စေရာ။

အဓိပ္ပာယ်

ကိလေသာမကင်းခြင်းကြောင့် ဘုံသုံးပါးတွင် ကျင်လည်ရသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဤသို့မတည်မမြဲ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတတ်သော ရုပ်,နာမ်ခန္ဓာအပေါင်းအစုမျှကို ငါ၏ကိုယ်-ဟူ၍မထင်မှတ်ရချေ။ မြစ်ကမ်းပါး၌ ပေါက်ရောက်သောသစ်ပင်သည် ရေအယဉ်ကြီးစွာတို့ တိုက်ခိုက်လတ်သော် မြစ်သေး, မြစ်မတို့သည် ပြတ်၍လည်း သောကာလ၌ ဖရိုဖရဲ တကွဲတခြားပျောက်ပျက်လေသကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၏ မြစ်ထိပ်တည်းဟူသော သေမင်းကမ်း၌ ရောက်သော ဤကိုယ်သည် မြစ်ရေအယဉ်တည်းဟူသော သေမင်း မတိုက်ဖျက်ခင် ကာလမှာမူ ငါ့ကိုယ်,ငါ၏ဥစ္စာ-ဟု မှတ်ထင်ရကြသည်။ မြစ်ရေအယဉ်နှင့် တူသော သေမင်းတိုက်ဖျက်လေလျှင် မိန်းမော့တွေဝေလျက် အလွန်နာကျင်ခြင်း ပြင်းစွာရောက်၍ မြစ်သေး, မြစ်မနှင့် တူသော အသက်ပြတ်လေလျှင် ကိုယ်ပိုင်ထိုက်သော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကိုလည်း တချင့်ရွေးခန့်မျှ အစိုးမရလေပြီ။ ငါ၏ဥစ္စာမဟုတ်ပြီ။ ထို့ကြောင့် အကြင်သူသည် ရူပက္ခန္ဓာအစရှိသည်ကို ငါ၏ကိုယ်-ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်၏။ ထိုရူပက္ခန္ဓာ အစရှိသည်ကို သေသည်ရှိသော်စွန့်ရသည်ဖြစ်၍ ငါ၏ဥစ္စာ-ဟု မအောက်မေ့အပ်။ ဤသို့စွန့်ရသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ဘုရားအစရှိသော ရတနာသုံးပါး၌ မြတ်နိုးသော ပညာရှိသောသူသည် ငါ၏ကိုယ်-ဟု တဏှာ,ဒိဋ္ဌိ-တည်းဟူသော မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် မညွတ်ရာ, မမြတ်နိုးရာ-ဟုလိုသတည်း။

သေခြင်းသို့သာလျှင် အမြဲပြေးသွားခြင်း

ထိုမှတပါးလည်း သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည် သေခြင်းရှိရာသို့သာ လျင်မြန်စွာ အားထုတ်၍ ပြေးသွားသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သေခြင်းသဘောတရားကို တစုံတယောက်သောသူမျှ တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဤသို့ဟောတော်မူ၏။

ဤသကံ အနိဝတ္တန္တံ၊ သတတံ ဂမနဿကံ။
ဇီဝိတံ ဥဒယာ အတ္ထံ၊ သူရိယောဝိယ ဓာဝတိ။
ဝိဇ္ဇေ၊ ပုပ္ဖုလ္လ ဥဿာဝ၊ ဇလရာဇိပရိက္ခယံ။
ယာတကော ဝေရီဘူတဿ၊ သဗ္ဗဒါပိ အဝါရိယော၊

သုရိယော၊ နေသည်။ ဥဒယာ၊ တက်သည်မှ။ အတ္တံ၊ ဝင်သည့်တိုင် အောင်။ ဤသကံ၊ အနည်းငယ်။ အနိဝတ္တန္တံ၊ မဆုတ်နစ်။ သတတံ၊ မပြတ်မလပ်။ ဂမနဿကံ၊ သွားခြင်း၌ အားထုတ်၍။ ဓာဝတိဝိယ၊ ပြေးသွားသကဲ့သို့။ ဇိဝိတံ၊ ဇိဝိတိန္ဒြေသည်။ ဝါ၊ အသက်သည်။ ဥဒယာ၊ ပဋိသန္ဓေနေသည်မှ။ အတ္တံ၊ သေသည့်တိုင်အောင်။ ဤသကံ၊ အနည်းငယ်။ အနိဝတ္တန္တံ၊ မဆုတ်မနစ်။ သတတံ၊ မပြတ်မလပ်။ ဂမနဿကံ၊ ကြိုးစားအားထုတ်၍။ ဓာဝတိ၊ ပြေး၏။

ဝိဇ္ဇုပရိက္ခယံ၊ လျှပ်ရောင်၏ ကုန်ပျက်ခြင်းကို။ သဗ္ဗဒါဝိ၊ အခါခပ်သိမ်းလည်း။ အဝါရိယံ၊ မတားမြစ်နိုင်သကဲ့သို့။ ပုပ္ဖုလ္လပရိက္ခယံ၊ ရေပြွန်၏ ကုန်ပျက်ခြင်းကို။ သဗ္ဗဒါဝိ၊ အခါခပ်သိမ်းလည်း။ အဝါရိယံ၊ မတားမြစ်နိုင်သကဲ့သို့။ ဥဿာဝပရိက္ခယံ၊ ဆီးနှင်း၏ ကျလျော့ကြွေပျက်ခြင်းကို။ သဗ္ဗဒါဝိ၊ ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာဖြင့်လည်း။ အဝါရိယံ၊ မတားမြစ်နိုင်သကဲ့သို့။ ဇလရာဇိပရိက္ခယံ၊ ရေ၌ရေသားသောအရေအကြောင်း၏ ပျက်စီးခြင်းကို။ သဗ္ဗဒါဝိ၊ ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာဖြင့်လည်း။ အဝါရိယံ၊ မတားမြစ်နိုင်သကဲ့သို့။ ဝေရီဘူတဿ၊ ရန်သူဖြစ်သောသူကို။ ဃာတကော၊ သတ်တတ်သောသူကို။ ဝေရီဘူတဿ၊ ရန်သူဖြစ်သောသူသည်။ သဗ္ဗဒါဝိ၊ ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာဖြင့်လည်း။ အဝါရိယံ၊ မတားမြစ်နိုင်သကဲ့သို့။ ဇိဝိတပရိက္ခယံ၊ အသက်၏ ကုန်ခြင်းကို။ သဗ္ဗဒါဝိ၊ ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့်လည်း။ အဝါရိယော၊ မတားမြစ်နိုင်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

ထွက်သောနေမင်းသည် အရှေ့လောကဓာတ်မှ အနောက် လောကဓာတ်သို့ ဝင်သည့်တိုင်အောင် အနည်းငယ်မျှနောက်သို့ မဆုတ်သည် ဖြစ်၍ မပြတ်မလပ်အခါခပ်သိမ်း အားထုတ်၍လျင်မြန်စွာသွားသကဲ့သို့ ဇိဝိတိန္ဒြေ-ဟူသောအသက်သည် ပဋိသန္ဓေနေသည်မှ သေသည့်တိုင်အောင် အနည်းငယ်မျှ နောက်သို့မပြန်သည်ဖြစ်၍ မပြတ်မလပ်အခါ ခပ်သိမ်း အားထုတ်၍သွား၏-ဟူလိုသတည်း။

လျှပ်ရောင်၏ ကုန်ခြင်း-ပျက်ခြင်းကို အခါခပ်သိမ်းလည်း တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သကဲ့သို့၊ ရေမြွက်၏ ကုန်ပျက်ခြင်းကို အခါခပ်သိမ်းလည်း တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သကဲ့သို့၊ ဆီးနှင်းပေါက်၏ ကျလျှောခြင်းကို အခါခပ်သိမ်း တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သကဲ့သို့၊ ရေ၌ ရေးသားသော အရေးအကြောင်း၏ပျက်စီးခြင်းကို မတားမြစ်နိုင်သကဲ့သို့၊ ရန်သူဖြစ်သော သူကို သတ်တတ်သောသူကို ရန်သူဖြစ်သောသူသည် အခါခပ်သိမ်းလည်း မတားမြစ်နိုင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ အသက်၏ ကုန်ခြင်း-ပျက်စီးခြင်းကို ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့်လည်း တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်-ဟူလိုသတည်း။ ။ဤသို့လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့၏အသက်သည် သေခြင်းရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာအားထုတ်၍ မပြတ်မလပ် အခါခပ်သိမ်း သွားသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သေခြင်းသဘောတရားကို တစုံတယောက်သောသူမျှ မတားမြစ်နိုင်သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သိအပ်၏။

အသက်သည် အလွန်နည်းသည်ကို ဥပမာဆောင်၍ပြခြင်း

အပ္ပကံ ဇီဝိတံ မယံ၊ဇရာ ဗျာဓိ စ မဒ္ဒတိ။

ပုရာ ယံ ဘိဇ္ဇတိ ကာယော၊နတ္ထိ ကာလော ပမဇ္ဇိတုံ။

မယံ၊ ငါ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ အပ္ပကံ၊ နည်း၏။ ဝါ၊ တို့၏။ ဇရာစ၊ အိုခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗျာဓိစ၊ နာခြင်းသည်လည်းကောင်း။ မဒ္ဒတိ၊ နှိပ်စက်၏။ အယံကာယော၊ ဤကိုယ်သည်။ ဘိဇ္ဇတိ၊ ပျက်စီးတတ်၏။ ပုရာ၊ မအိုမီ၊မနာမီ၊မပျက်စီးမီ ရှေ့အဘို့၌။ မေ၊ ငါအား။ ပမဇ္ဇိတုံ၊ မေ့မေ့လျော့လျော့နေခြင်းငှါ။ ကာလော၊ အခါသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

အဓိပ္ပာယ်

ငါ၏အသက်သည် လေလာသောအရပ်၌ ညှိထွန်းအပ်သော ဆီမီးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မြစ်ကမ်းနား၌ရောက်သော သစ်ပင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ခြင်္သေ့၊ကျား၊ သစ်၊ဝံ၊ အောင်းအစရှိသော သားရဲအပေါင်းတို့၏ မှီခိုရာ၊ပုန်းအောင်းရာ မဟာဏောအုပ်ကြီးသို့ ရောက်မှားသောသူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သေခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော ဘေး

အပေါင်းတို့သည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ အလွန်နည်း၏၊ အလွန်တို၏၊ အိုခြင်း သဘောတရားသည် လည်းကောင်း၊ နာခြင်းသဘောတရား သည်လည်းကောင်း၊ တောင်ကြီးဖြင့်နှိပ်စက်သကဲ့သို့ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ ၏၊ ဤကိုယ်သည် သေခြင်းသို့ရောက်သဖြင့် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတတ် သော သဘောရှိ၏၊ သဒ္ဓါတရားပြန့်ပြောသော၊ ပညာတရားပြန့်ပြော သော၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို တောင့်တသော သူတော်သူမြတ်တို့သည် ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အသက်တိုခြင်းအစရှိသော တရားတို့ကို အသင့် အားဖြင့် ယောနိသောမနသိကာရ ပြုပြီး၍ မအိုမီ၊ မနာမီ၊ မသေမီ ရှေ့အဘို့၌ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေအပ်သောကာလ မရှိပြီ၊ အိုခြင်းသို့ ရောက်သောကာလ၊ နာခြင်းသို့ ရောက်သောကာလ၊ သေခြင်းသို့ရောက် သောကာလတို့၌ အပ္ပမာဒတရားကို ပွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ချေ-ဟု နှလုံးသွင်း၍ မအိုမီအစရှိသော ကာလတို့၌ နေ့ညဉ့်မပြတ် မပျင်းမရိ အပ္ပမာဒတရားကို အားထုတ်၍ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း မနေမနား ပွားများ အားထုတ်အပ်၏-ဟူလိုသတည်း။

လောကသုံးပါး၌ အဂ္ဂပုဂ္ဂလဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဇာတိအစရှိသော ဒုက္ခအပေါင်းတို့ကို တွေ့တိုင်း၊ တွေ့တိုင်း ခံစား လျက် လမ်းကြိုတိုင်း သွားသောသူကဲ့သို့ ဂတိငါးပါး၌ တဖါးဖါး မ နေမနား ပြေးသွားကုန်သောသတ္တဝါအပေါင်းတို့အား မဟာကရုဏာ တော်ဖြင့် အလွန်သနားတော်မူသည်ဖြစ်၍ တကြိမ်ကျက အမြစ်အရင်း နှင့်တကွ ပျက်စီးသော ဝရဇိန်လက်နက် မိုဃ်းကြီးစက်နှင့်တူသော အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ-တည်းဟူသော အနာတို့ကို တကြိမ်တဖန်တိုက်က အ မြစ်အရင်းနှင့်တကွ ပျောက်ပျက်စိမ့်သောငှါ တရားတည်းဟူသော အမြှိုက်အားဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူသည်၊ ဆေးကောင်းတို့၏ သ ဘောသည် တကြိမ်သောက်က ကိုယ်၌ရောက်သော အနာတို့သည် ပျောက်မြဲ၊ ပျက်မြဲ ဓမ္မတာသဘောတည်း၊ ထိုသို့ပင် ဓမ္မတာသဘော ဖြစ်ငြားသော်လည်း ရောဂါဝေဒနာတို့သည် အလွန်ကြီးမားသည်ဖြစ် ၍လည်းကောင်း၊ ဆေးကိုများစွာမသောက်မူ၍ အနည်းငယ်မျှ၊ အ နည်းငယ်မျှ သုံးဆောင်စားသောက်သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ မသင့် သောအစာ အာဟာရတို့ကို များစွာသုံးဆောင် စားသောက်သည်

သေခြင်းကင်းရာနိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တအပ်ခြင်း ၅၃

ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဝေဒနာတို့သည် မပျောက်၊မပျက်မှု၍ အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်မြဲတိုင်းသာလျှင် ဖြစ်ပြန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ နရာသဘာဝဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်ချမ်းအေး စေတတ်သော တရား-တည်းဟူသော ဆေးတော်ကို တိုက်ကျွေးတော်မူသော်လည်း အဝိဇ္ဇာ၊တဏှာ-တည်းဟူသော အနာသည် အလွန်ကြီးမားသည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ သမထဘာဝနာ၊ဝိပဿနာ ဘာဝနာ-တည်းဟူသော ဆေးတော်ကို အနည်းငယ်မျှ သုံးဆောင် စားသောက်သည် ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊တဏှာ-တည်းဟူသော အနာကိုပွားများစေတတ်သော ရူပါရုံအစရှိသော ကာမဂုဏ်ငါးပါး-တည်းဟူသော မသင့်သောအစာ အာဟာရတို့ကိုထပ်ခါ၊ထပ်ခါနေ့၊ညဉ့်မပြတ် သုံးဆောင်စားသောက်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာအစရှိသော အနာတို့သည် မပျောက်မှု၍ တိုးပွားကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

သေခြင်းကင်းရာနိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တအပ်ခြင်း

သေမင်းနှိပ်စက်ခြင်းမှ ပုန်းအောင်းရာမရှိခြင်း

နသန္တိ ပုတ္တာ တာဏာယ၊ နပိတာ နာ ပိ ဗန္ဓဝါ၊

အန္တကေနာ ဓိပ္ပန္နဿ၊နတ္ထိ ဉာဘိသု တာဏတာ။

အန္တကေန၊ သေးမင်းသည်။ အဓိပ္ပန္နဿ၊ နှိပ်စက်သောသူ၏။ဝါ၊ သူအား။ တာဏာယ၊ ပုန်းကွယ်စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ။ ပုတ္တာ၊ သားသမီးတို့သည်။ နသန္တိ၊ မရှိကုန်။ ပိတာပိ၊ အမိအဘတို့သည်လည်း။ နသန္တိ၊ မရှိကုန်။ ဗန္ဓဝါပိ၊ အဆွေအမျိုးတို့သည်လည်း။ နသန္တိ၊ မရှိကုန်။ ဉာဘိသု၊ အဆွေအမျိုးတို့တွင်။ ကောပိ၊ တယောက်သောသူမျှလည်း။ တာဏတာ၊ ပုန်းကွယ်စောင့်ရှောက်အံ့သောသူသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

အဓိပ္ပာယ်

ဘဝအဆုံးကို ပြုတတ်သော သေမင်းသည် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်းကို သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ပြု၏။ ထိုသို့နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲသောအခါ၌ ပုန်းကွယ်စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ သားသမီးတို့သည် မရှိကုန်၊ နှိပ်စက်

ညှဉ်းဆဲသည်တို့ကို မနှိပ်စက်,မညှဉ်းဆဲစိမ့်သောငှါ တားမြစ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်သော ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော သားသမီးတို့သည် မရှိကုန်၊ ထို့အတူ အမိအဘတို့သည်လည်း မရှိကုန်၊ အဆွေအမျိုးတို့သည်လည်း မရှိကုန်၊သားသမီး,အမိအဘ,အဆွေအမျိုးတို့တွင်တစုံတယောက်သော သူမျှလည်း ကိုးကွယ်ရာ မရှိ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသည်တို့ကို တားမြစ်နိုင်သောသူ မရှိ၊သေမင်းနှိပ်စက်သည်တို့ကိုသာလျှင် ခံ၍နေရကုန်၏၊ တစုံတယောက်သောသူမျှ မတတ်နိုင်ကုန်။

မဟာ သမုဒ္ဒရာသို့ လှေသင်္ဘောဖြင့် သွားကုန်သော သူတို့သည် လေရှူး, လေးရိုင်း, လေမုန်တိုင်းတို့သည် တိုက်ဖျက်သဖြင့် ထိုလှေသင်္ဘောတို့သည် ပျက်စီးကုန်သည်ရှိသော် လှေသူကြီးအစရှိသော လှေကိုရှက်ဆောင်သောသူတို့သည် ကိုးကွယ်ရာ,မှီခိုရာသောငှါ,ကျွန်း,ကမ်းတို့သည် မရှိကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ၊ သေမင်းနှိပ်စက်သောကာလ၌ သတ္တဝါတို့အား တစုံတယောက်သော သားသမီး,အမိ အဘ, အဆွေအမျိုးတို့သည် ကိုးကွယ်ရာ မဟုတ်ကုန်၊ မှီခိုရာ,ပုန်းအောင်းရာ မဟုတ်ကုန်၊ သေခြင်းသဘောတရားကို တစုံတယောက်သောသူမျှ တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ သေမင်း၏ အလိုသို့သာ လိုက်ရလေတော့သည်-ဟူလိုသတည်း။

သေခြင်းတရားသည် မင်းနှင့်တူခြင်း

သေခြင်းသဘောတရားသည် မင်းနှင့်တူသောကြောင့် မစ္စုရာဇာ-ဟု အာဒိစ္စဗန္ဓုဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူသတည်း၊ ဥပမာကား-တိုင်းနိုင်ငံကို အစိုးရသော ပဒေသရာဇ်,ဧကရာဇ်မင်းတို့သည် မိမိအစိုးရသော တိုင်းသူပြည်သားတို့အား နှိပ်စက်၍ အခွန်ကိုယူခြင်း,စစ်ထိုးခိုင်းခြင်း,တုတ် လှံတံတို့ဖြင့် ရိုက်နှက်ခြင်း,ဓားလက်နက်တို့ဖြင့် အသက်ဆုံးအောင်စီရင်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲခြင်းကို အဖန်တလဲလဲ ပြုသော်လည်း ထိုမင်းအား တစုံတယောက်သောသူမျှ တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုမင်းအလိုရှိတိုင်း ပြုသည်တို့ကိုသာလျှင် ခံရကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘုံသုံးပါး၌ ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို သေခြင်း သ

သေခြင်းကင်းရာနိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တအပ်ခြင်း။ ၅၅

ဘောတရားသည် အစိုးတရ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တောင်ကြီးဖြင့်ကြိတ်ဘိသကဲ့
သို့ နှိပ်စက်သည်ရှိသော် တစုံတယောက်သော မန္တရားတို့ဖြင့် မန်း
မှုတ်တတ်သောသူ၊ စစ်ထိုးခြင်း၌ ရဲရင့်သောသူ၊ ရှေးဘုန်းရှေးကံကြီး
သောသူ၊ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသောမန္တာတ်မင်း-စကြာမင်း၊ တန်
ခိုးအာနုဘော်ကြီးတော်မူသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၊ ပညာကြီး
တော်မူသော အရှင်မဟာသာရိပုတ္တာရာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်တို့သည်လည်း မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ သေမင်းအလိုရှိတိုင်း
နှိပ်စက်သည် ညှဉ်းဆဲသည်တို့ကိုသာလျှင် ခံ၍နေရကုန်၏။ ထို့ကြောင့်
သေခြင်းသဘောတရားကို မင်း-ဟူ၍ ဟောတော်မူသတည်း။

တေမတ္ထံ ဝသံ ဉာတော၊ ပဏ္ဍိတော သီလသံဝုတော။
နိဗ္ဗာနဂမနမဂ္ဂံ၊ ခိပ္ပံ သီလံ ဝိသောဓယေ။

တေမတ္ထံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသောအနက်ကို။ ဝသံ၊ မချွတ်မယွင်း။
ဉာတော၊ ပညာဖြင့်သိသည်ဖြစ်၍။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော သူသည်။
သီလသံဝုတော၊ သီလကို စောင့်ရှောက် အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
နိဗ္ဗာနဂမနမဂ္ဂံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းခရီးဖြစ်သော။ သီလံ၊
သီလကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ဝိသောဓယေ၊ သုတ်သင်ရာ၏။

အဓိပ္ပာယ်

ပဌာစာရီသည် ဤသို့သေမင်းနှိပ်စက်သောသူအား ကိုးကွယ်ရာ၊
ပုန်းအောင်းရာဖြစ်သော အမိအဘ၊ သား သမီး၊ အဆွေ အမျိုး အစရှိ
သော သူတို့တွင် တစုံတယောက်သော သူမျှမရှိ-ဟူသော အနက်သ
ဘောကို မချွတ်မယွင်း ပညာဖြင့်သိ၍ လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာ
အကျိုးကိုသိတတ်သော ပညာနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည် သီလကိုစောင့်
ရှောက်အပ်၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း ခရီးဖြစ်သော သီလကိုသာ
လျင်မြန်စွာ သုတ်သင်အပ်၏-ဟူလိုသတည်း။ ဤအမိန့်တော်မြတ်၌
သီလကိုသာ ဟောတော်မူ၏။ ထိုသို့ပင်ဟောတော်မူသော်လည်း သီလ
ကိုသာလျှင် မယူအပ်၊ သမာဓိ၊ ပညာကိုလည်းယူအပ်၏။ သီလကိုအရင်း
ပြု၍ ပထဝီကာဂိုဏ်းအစရှိသော သမထကာဝနာကိုပွားပြိုင်း၊ အနိစ္စ၊

ဒုက္ခအစရှိသော ဝိပဿနာပညာကို လျင်မြန်စွာပွားသဖြင့် သေခြင်း-
တည်းဟူသော ဘေးကင်းရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေအပ်၏-ဟု တိုက်တွန်း
တော်မူသတည်း။

သီလ-ဟူသောတရားကို နိဗ္ဗာနဂမနမဂ္ဂ၊ခိပ္ပံ သီလံ ဝိသောဓယေ-ဟု
နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာဖြစ်သော ခရီးစင်စစ်၊ လမ်းကြောင်းစင်စစ် ဖြစ်ရ
ကား-ဘေးခပ်သိမ်းတို့၏ ကင်းငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို အလိုရှိမှုကား သီလ
ကိုလျင်မြန်စွာ သုတ်သင်လေ့၊စောင့်ရှောက်လေ့၊ ထိုသီလဟူသော
တရားသည် မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့်တူ၏။ သစ်ပင်တို့သည် ထိုမြေကြီး
ကိုအမှီပြု၍ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ သီလကိုအမှီပြု၍ သမထဘာဝနာ၊
ဝိပဿနာဘာဝနာကို လျင်မြန်စွာပွားသဖြင့် မဟာအမတ အသင်္ခတ
ဓာတ် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်-တည်းဟူသော တရားကို လက်တွင်းသို့ရောက်
သည်တို့ကို ပြုလေလော့-ဟု တိုက်တွန်း နှိုးဆော်တော်မူသတည်း။

ဤသို့ သဒ္ဓါဗလဝ၊ ပညာဗလဝနှင့် ပြည့်စုံသော ငြိမ်သက်တည်
ကြည်သော သဘောရှိသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ငြီးငွေ့သော သူတော်
ကောင်းတို့သည် ပဋာစာရီအား တရားငြိမ်းဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူ
သည်တို့ကို အသင့်အားဖြင့်နှလုံးသွင်း၍ နိဗ္ဗာန်သို့သွားရာ ခရီးဖြစ်သော
သီလအစရှိသော တရားတို့ကိုပွားအပ်၏-ဟုလိုသတည်း။ ။[သတိရှိပါ
စေ။]

ပညာရှိတို့သည် နိဗ္ဗာန်ကိုသာ တောင့်တအပ်ခြင်း၊

ဧဝံ အနိစ္စတံ ဇေဗ္ဗိံ၊ ဉာတွာ ဒုရုတ္တိသမ္ဘဝံ၊

တံ ပတ္တု၊ ဝါယမေ ဓိရော၊ယံနိစ္စံ အမတံ ပဒံ။

ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဇေဗ္ဗိံ၊ ယုတ်မာစွာထသော။ အနိစ္စတံ၊ မမြဲသော သ
ဘောရှိသည်အဖြစ်ကို။ ဉာတွာ၊ သိ၍။ ဒုရုတ္တိသမ္ဘဝံ၊ ကိလေသာထူ
ပြောသော ပုထုဇဉ်တို့သည် မွေ့လျော်နိုင်ခဲ့သော။ နိစ္စံ၊ ပြောင်းရွှေ့
ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍မြဲသော။ အမတံ၊ သေခြင်းမရှိသော။ ယံပဒံ၊
အကြင်နိဗ္ဗာန်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံပဒံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တု၊ ရောက်
ခြင်းငှါ။ ဓိရော၊ ပညာရှိသောသူသည်။ ဝါယမေ၊လုံ့လပြုရာ၏။

အဓိပ္ပာယ်

အထူးထူးအပြားပြား မြေလျှိုးခြင်း၊ မိုဃ်းပျံခြင်း၊ အများကို အနည်း၊ အနည်းကိုအများ၊ နေလတို့ကို လက်ဖြင့်သုံးသပ်ခြင်းအစရှိသော တန်ခိုးဣဒ္ဓိကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်၊ အရှင်မဟာ သာရိပုတ္တရာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ လောကသုံးပါး၌ အပဋိပုဂ္ဂလ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့ သည်လည်း ဒုက္ခမကင်း သေခြင်းသဘောတရားသို့ ရောက်အောင်ပြုတတ်သော ယုတ်မာသော သဘောရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ပညာဖြင့်သိ၍၊ ပညာဖြင့်အောက်မေ့ဆင်ခြင်ပြီး၍ ကိလေသာ ထူပြောသော ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည် မွေ့လျော်နိုင်ခဲ့သော နိဗ္ဗာန်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်း၍ ပြောဆိုငြားသော်လည်း ကြားနာရခြင်းငှါ အလိုမရှိသော ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော သူတို့သည် အိပ်မက်ဖြင့်သော်လည်း ရောက်ဘူး၏-ဟု မမြင်မက်စဘူးထသော အခါခပ်သိမ်း ကမ္ဘာ အသိန်း၊ အသန်း ကြာမြင့်သော်လည်း တကြိမ်တဖန်မျှ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ မြဲသောသဘောရှိသော သေခြင်းမရှိ အမြဲတည်သော အကြင်နိဗ္ဗာန်သည်ရှိ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်သို့ရောက်စိမ့်သောငှါ ပညာရှိသောသူသည် လုံ့လပြုရာ၏- ဟုလိုသတည်း။

မြတ်စွာဘုရား အလိုတော်

မြတ်စွာဘုရား၏အလိုတော်ကား ဤသို့တည်း။ ။ကမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝ-ဟု ဆိုအပ်သော သုံးပါးသောဘဝသည် နှောင်အိမ်နှင့်တူ၏။ ထိုဘဝသုံးပါး၌ ဖြစ်ကုန်သောသတ္တဝါတို့သည် အမြဲနေရသော အတည်အတံ့ ကြာမြင့်စွာနေရသော တစုံတယောက်သော သတ္တဝါမည်သည်မရှိ။ ဤသို့ ဘုံသုံးပါး၌ဖြစ်သော သေခြင်းသဘောတရား၏ ယုတ်မာသည်၏အဖြစ်ကို သိအပ်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့။

ဤသို့ ပညာဖြင့်သိပြီး၍ ပညာမရှိသောမဟာဗာလ၊ မဟုမ္မတ္တကတို့သည်မွေ့လျော်နိုင်ခဲ့သော တောင့်တနိုင်ခဲ့သော ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအစရှိသောအရှင်မြတ်တို့၏ မွေ့လျော်ရာ၊ တောင့်တရာဖြစ်သော သေခြင်းမရှိသောနိဗ္ဗာန်ကို အဆောတလျင် ရောက်စိမ့်သောငှါ လုံ့လပြုအပ်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ။ဤကား မြတ်စွာဘုရား၏အလိုတော်တည်း။

ပညာမရှိသောသူတို့သည် နိဗ္ဗာန်ကို မတောင့်တ

ပညာမရှိသူတို့သည် နိဗ္ဗာန်ကို အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မတောင့်တကြကုန်သနည်း၊ နိဗ္ဗာန်ကို အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မမွေ့လျော်ကြကုန်သနည်းဟူမူကား သမ္မာဒိဋ္ဌိ ပညာမရှိကုန်သော သူတို့သည် ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်ကုန်သော ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ ဗျာဓိဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ၊ သောကဒုက္ခ၊ ပရိဒေဝဒုက္ခ၊ ကာယိကဒုက္ခ၊ စေတသိကဒုက္ခ၊ ဥပါယာသဒုက္ခတို့ကို ဟုတ်မှန်တိုင်း ပညာမျက်စိဖြင့် မသိမမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော ဆင်းရဲအပေါင်းတို့ကို သုခ-ဟု ဝိပ္ပလ္လာသတရား နှိပ်စက်၍ ဘုံသုံးပါး၌သာလျှင် မွေ့လျော်ပျော်ပါးကြကုန်၏။ ဒါန၊ သီလ အစရှိသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုပါငြားသော်လည်း ကေန္တပဏီတ၊ ကေန္တသုခဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မတောင့်တမူ၍ ဘဝသုံးပါးကိုသာ တောင့်တကြကုန်၏။ ဘဝသုံးပါး၌သာ ပျော်ပိုက်ကြကုန်၏။ ဘဝသုံးပါးမှ ထွက်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မတောင့်တကုန်။

ပညာမရှိသောသူတို့သည် ရွာသူ၊ ရွာသား မိုက်တိုနှင့် တူပုံ

ဥပမာကား—တခုသော ရွာငယ်၌ သူကြီးသည် အလွန်ဆိုး၏။ အလွန်မိုက်၏။ အလွန်ရှူး၏။ ထိုသူကြီးသည် မိမိဆိုးသည်၊ မိုက်သည်၊ ရှူးသည်အတိုင်း ရွာသူ၊ ရွာသားတို့အား ညည်းဆဲ နှိပ်စက်၍ ဥစ္စာ၊ ရွှေ၊ ငွေတို့ကို ယူခြင်း၊ ထိုမှတစ်ပါးလည်း နွားတို့ကို သိမ်းယူခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြု၏။ ထိုသို့ပင် ပြုသော်လည်း ထိုရွာသူ၊ ရွာသားတို့သည် ထိုရွာသူကြီး နှိပ်စက်ညည်းဆဲသည်တို့ကို အနည်းငယ်မျှ မသိသည်ဖြစ်၍ ထိုရွာသူကြီးထက်ပင် အလွန်မိုက်သည်၊ အလွန်ရှူးသည်ဖြစ်၍ ထိုရွာသူကြီးပြုသော အမှုကို ဟုတ်သည်၊ မှန်သည်ကိုသာလျှင် ပြုပေသည်ဟူ၍ ထိုရွာသူကြီးပြုတိုင်းခံ၍ နေကြကုန်၏။ ထိုရွာ၌သာလျှင် မွေ့မွေ့ လျော်လျော် ပျော်ပျော် ပါးပါး နေကြကုန်၏။ တပါးသော ရွာသူကြီး ပညာရှိသော လိမ်မာသော ရွာသို့ ပြောင်းအံ့သောငှါ အကြံမျှမဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ အကြားအမြင်မရှိသော သမ္မာဒိဋ္ဌိ ပညာမျက်စိမရှိသော သူတို့သည် ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်သော ဆင်းရဲကို ဆင်းရဲ၏-ဟု မသိသည်ဖြစ်၍

စင်စစ်အားဖြင့် ချမ်းသာသော မဟာအမတ အသင်္ခတနိဗ္ဗာန်ကို မတောင့်တမှု၍ နိဗ္ဗာန်၌မပျော်မွေ့မှု၍ မကောင်း၊လိပ်၊ငါး အစရှိသော ဒကရက္ခိယဘီလူးတို့၏ ပုန်းအောင်းရာ၊ မှီခိုရာ မဟာသမုဒ္ဒရာနှင့်တူ သောဘဝသုံးပါး၌သာလျှင် ပျော်ပါးကြကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။ ။ ဤသို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ပညာမရှိသောကြောင့် မတောင့်တကြကုန်- ဟူလို သတည်း။

ပညာရှိသောသူတို့သည် လိမ်မာသောရွာသူ၊ရွာသားတို့နှင့် တူပုံ

သမာဒိဋ္ဌိပညာမျက်စိရှိသောသူတို့သည် ရွာသူကြီးဆိုးသည်၏ အ ဖြစ်၊ မိုက်သည်၏အဖြစ်၊ ရူးသည်၏အဖြစ်၊ ထိုရွာသူကြီးဆိုးတိုင်း၊ ရူးတိုင်းပြုသည်၏အဖြစ်၊ ရွာသူ၊ ရွာသားတို့အား နှိပ်စက်ညှဉ်း ဆဲသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍၊ထိုရွာ၌မပျော်ပိုက်သည်ဖြစ်၍၊ထိုရွာ၌ အလွန် ပြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာသော တပါးသော ရွာသူ၊ရွာသားတို့အား နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်းမရှိ၊ ကရုဏာ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော ရွာသို့သွား လိုသော လွန်စွာသော ဆန္ဒလုံ့လကိုဖြစ်စေ၍ တပါးသော ရွာသို့သာ လျှင် စောသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုတပါးသော ရွာကိုသာလျှင် တောင့်တသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘုံသုံးပါး၌ ဇာတိအစရှိသော ဒုက္ခအ ပေါင်းကို ဒုက္ခ-ဟု ယထာဘူတဉာဏ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိပညာမျက်စိဖြင့် ဟုတ် မှန်တိုင်းသိ၍ ထိုဆင်းရဲအပေါင်းတို့သည် မရှိသောနိဗ္ဗာန်ကိုသာလျှင် အစာငတ်သောသူတို့သည် အစာကိုတောင့်တကုန်သကဲ့သို့ လည်း ကောင်း၊ရေငတ်သောသူတို့သည် ရေကိုတောင့်တသကဲ့သို့ လည်း ကောင်း၊ သားငယ်၊သမီးငယ်တို့နှင့် အရပ်တပါးသို့သွားသဖြင့် ကွေ ကွင်းသောသူတို့သည် ထိုသားငယ်၊သမီးငယ်တို့အား တောင့်တသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊အလွန်တောင့်တကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

တတြာဘိရတိ မိစ္ဆေယျ။ ။တတြ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်၌။ အဘိရတိ၊ အ လွန်မွေ့လျော်ခြင်းကို။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိရာ၏။ ။ဤသို့ သုံးလောက အဓိပတိ အမိန့်တော်ရှိရကား-ထိုသေမြင်းကင်းသော ဂုဏ်ထူးပိသေ သနှင့်ပြည့်စုံသောနိဗ္ဗာန်၌ မွေ့လျော်ခြင်းကို အလိုရှိရာ၏။ သေခြင်းကို အလိုမရှိ၊ ပြီးငွေ့ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် မဟာအမတ

အသင်္ခတဓာတ်မြတ်သော နိဗ္ဗာန်ပြည်ကြီးမှတပါး သေခြင်းကင်းသော အရပ်-ဟူသည်ကား မရှိ၊ နိဗ္ဗာန်သာလျှင် စင်စစ်မှချအားဖြင့် သေခြင်းကင်းသော အရပ်-ဟုသိ၍ ထိုနိဗ္ဗာန်၌ မွေ့လျော်အပ်၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို အလိုရှိရာ၏။ နိဗ္ဗာန်မှတပါး အလိုရှိအပ်သော အရပ်မရှိ၊ မွေ့လျော်အပ်သော အရပ်မရှိ-ဟူလိုသတည်း။

သေခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရာကို လိုလားအပ်ခြင်း

သေခြင်းတရားငါးပါးကို ဟောကြားတော်မူခြင်း

ဧကံ သမယံ ဘဂဝါ သာဝတ္ထိယံ ဝိဟရတိ ဇေတဝနေ အနာထပိဏ္ဍိကဿ အာရာမေတတြ ခေါ အာယသ္မာ ရာဓော ယေန ဘဂဝါ တေနုပသင်္ကမိဥပသင်္ကမိတွာ ဘဂဝန္တံ အဘိဝါဒေတွာ ဧကမန္တံ နိသီဒိ၊ ဧကမန္တံ နိသီန္ဓော ခေါ အာယသ္မာ ရာဓော ဘဂဝန္တံ တေဒဝေါစ၊ “မာရော မာရော တိ ဘန္ဓေ ဝုစ္စတိ၊ ကတမော နုခေါ ဘန္ဓေ၊ မာရော” တိ။

ရူပံ ခေါ ရာဓ မာရော ဝေဒနာမာရော သညာမာရော သင်္ခါရာ မာရော ဝိညာဏံ မာရော၊ ဧဝံ ပဿံ ရာဓ သုတဝါ အရိယသာဝကော ရူပသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝေဒနာယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သညာယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သင်္ခါရေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝိညာဏသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ နိဗ္ဗိန္ဒံ ဝိရဇ္ဇတိ၊ ဝိရာဂါ ဝိမုစ္စတိ၊ ဝိမုတ္တသ္မိံ ဝိမုတ္တ မှိ တိ ဉာဏံ ဟောတိ၊ ခိဏာဇာတိ၊ ဝုသိတံ ဗြဟ္မစရိယံ၊ ကတံ ကရဏီယံ၊ နာပရံ ဣတ္ထတ္တာယာ တိ ပဇာနာတိ တိ။

ဧကံ၊ တပါးသော။ သမယံ၊ အခါ၌။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သာဝတ္ထိယံ၊ သာဝတ္ထိပြည်၌။ အနာထပိဏ္ဍိကဿ၊ အနာထပိဏ် သူဌေး၏။ အာရာမေ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ ဇေတဝနေ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌။ ဝိဟရတိ၊ နေတော်မူ၏။ တတြခေါ၊- ထိုသို့နေတော်မူသော အခါ၌။ အာယသ္မာ ရာဓော၊ အရှင်ရာဓ မထေရ်သည်။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိတော်မူ၏။ တေန၊ ထိုဘုရားရှိတော်မူရာအရပ်သို့။ ဥပသင်္ကမိ၊ ကပ်လေ၏။ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ကပ်လေပြီး၍။ ဘဂဝန္တံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ အဘိဝါ-

သေခြင်းမှလွတ်မြောက်ရာကို လိုလားအပ်ခြင်း ၆၁

ဒေတွာ၊ အလွန်ရိုသေစွာရှိခိုးပြီး၍။ ကေမန္တံ၊ တင့်အပ်လျောက်
ပတ်သော အရပ်၌။ နိသီဒိ။ နေ၏။ ကေမန္တံ။ တင့်အပ်လျောက်ပတ်
သော အရပ်၌။ နိသိန္ဒောခေါ၊ နေပြီးသော။ အာယသ္မာရာဓော၊ အ
ရှင်ရာဓ မထေရ်သည်။ ဘဂဝန္တံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဧတံဝစနံ၊ ဤ
စကားကို။ အဝေါစ၊ နားတော်လျှောက်၏။ ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော်ကြီး
လှသော အရှင်ဘုရား။ မာရော မာရောတိ၊ သေ၏၊ သေ၏-ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊
ဆိုအပ်၏။ ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား။ ကတမော၊
အဘယ်တရားသည်လျှင်။ မာရောနုခေါ၊ သေသည်မည်သနည်း။ ဣတိ၊
ဤသို့နားတော်လျှောက်၏။

ရာဓ၊ ရာဓ။ ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာသည်။ မာရော၊ သေ၏။ ဝေဒနာ၊ ဝေဒ
နာက္ခန္ဓာသည်။ မာရော၊ သေ၏။ သညာ၊ သညာက္ခန္ဓာသည်။ မာရော၊
သေ၏။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့သည်။ မာရာ၊ သေကုန်၏။ ဝိညာ-
ဏံ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည်။ မာရော၊ သေ၏။ ရာဓ၊ ရာဓ။ ဧဝံ၊ ဤသို့။
ပဿံ-ပဿန္တော၊ ရှုသော။ သုတဝါ၊ အကြားအမြင်ရှိသော။ အရိယာ-
သာဝကော၊ အရိယာ၏ တပည့်သည်။ ရူပသ္မိံပိ၊ ရူပက္ခန္ဓာ၌လည်း။
နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ ဝေဒနာယပိ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊
ငြီးငွေ့၏။ သညာယပိ၊ သညာက္ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ သင်္ခါ-
ရေသုပိ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ ဝိညာဏသ္မိံပိ၊
ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ နိဗ္ဗိန္ဒ-နိဗ္ဗိန္ဒန္တော၊
ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍။ ဝိရဇ္ဇတိ၊ တပ်ခြင်းကင်း၏။ ဝိရာဂါ၊ တပ်ခြင်းကင်း
သောကြောင့်။ ဝိမုစ္စတိ၊ ကိလေသာမှလွတ်၏။ ဝိမုတ္တသ္မိံ၊ ကိလေသာမှ
လွတ်ရာဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၌။ ဝိမုတ္တော၊ ကိလေသာမှ လွတ်
သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဉာဏံ၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်သည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇာတိ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်။ ခီဏာ၊ ကုန်ပြီ။ မြဟ္မ-
စရိယံ၊ မဂ်-တည်းဟူသော မြတ်သော အကျင့်ကို။ ဝုသိတံ၊ သုံးအပ်
ပြီ။ ကရဏီယံ၊ ပြုဘွယ်ကိစ္စကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်၏။ ဣတ္ထတ္တာယ၊ တ
ဆယ့်ခြောက်ပါးသော မဂ်ကိစ္စအလို့ငှါ။ အပရံ၊ အလွန်။ န၊ မရှိပြီ။
ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရား
သည်။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ၌ အရှင်ရာဇမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို နားတော်လျှောက် ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား……သေ၏၊သေ၏-ဟု ဆို၏။ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား……အဘယ်တရား သည်လျှင် သေသည်မည်သနည်း။

ရာဇ……ရူပက္ခန္ဓာသည် သေ၏၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည် သေ၏၊ သညာက္ခန္ဓာသည် သေ၏၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့သည် သေကုန်၏။ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည် သေ၏၊ရာဇ……ဤသို့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုသော အကြားအမြင်လည်းရှိသော အရိယာ၏တပည့်သည် ရူပက္ခန္ဓာ၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ သညာက္ခန္ဓာ၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့၌လည်း ငြီးငွေ့ ကုန်၏၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၌လည်းငြီးငွေ့၏၊ ခန္ဓာငါးပါး၌ ငြီးငွေ့ သည်ဖြစ်၍ ခန္ဓာငါးပါး၌ရာဂအားဖြင့် တပ်ခြင်းကင်း၏၊ ခန္ဓာ ငါးပါး၌ တပ်ခြင်းကင်းခြင်းကြောင့် ခန္ဓာငါးပါးမှ လွတ်၏၊ ကိလေသာမှလွတ်ရာဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၌ ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်သည်ဖြစ်၏၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ကုန်ပြီ၊ မဂ်-တည်း ဟူသော မြတ်သောအကျင့်ကို သုံးအပ်၏၊ ပြုဘွယ်ကိစ္စကို ပြုအပ်ပြီ၊ တဆယ့်ခြောက်ပါးသော မဂ်ကိစ္စအလို့ငှါ အလွန် မရှိပြီ။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

မာရဓမ္မငါးပါးကို ဟောတော်မူခြင်း

ဧကံ သမယံ ဘဂဝါ သာဝတ္ထိယံ ဝိဟရတိ ဇေတဝနေ အနာထ ပိဏ္ဍိကဿ အာရာမေတတြ ခေါ အာယဿွာ ရာဇော၊ ယေန ဘဂဝါ တေနပသင်္ကမိ၊ ဥပသင်္ကမိတွာ ဘဂဝန္တံ အဘိဝါဒေတွာ ဧကမန္တံ နိသီဒိ၊ ဧကမန္တံ နိသီန္ဓော ခေါ အာယဿွာ ရာဇော ဘဂဝန္တံ တေဒဝေါစ၊ “မာရဓမ္မော မာရ-

သေခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရာကို လိုလားအပ်ခြင်း ၆၃

ဓမ္မော တိ ဘန္တေဝုစ္စတိ၊ ကတမော နုခေါ မာရဓမ္မော''တိ။

ရူပံ ခေါ ရာဓ မာရဓမ္မော ဝေဒနာမာရဓမ္မော သညာ
မာရဓမ္မော သင်္ခါရာ မာရဓမ္မော ဝိညာဏံ မာရ ဓမ္မော၊ ဧဝံ
ပဿံ ရာဓ သုတဝါ အရိယသဘာဝကော၊ ရူပသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊
ဝေဒနာယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သညာယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သင်္ခါရေသုပိ
နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝိညာဏသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ နိဗ္ဗိန္ဒံ ဝိရဇ္ဇတိ၊ ဝိရာဂါ
ဝိမုစ္စတိ၊ ဝိမုတ္တသ္မိံ ဝိမုတ္တမီ တိ ဉာဏံ ဟောတိ၊ ခိဏာ ဇာတိ၊
ဝုဿိတံ မြဟ္မစရိယံ၊ ကတံ ကရဏီယံ၊ နာပရံ ဣတ္ထတ္တာယာတိ
ပဇာနာတိ တိ။

ဧကံ၊ တပါးသော။ သမယံ၊ အခါ၌။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။
သာဝတ္ထိယံ၊ သာဝတ္ထိပြည်၌။ အနာထပိဏ္ဍိကဿ၊ အနာထပိဏ္ဍိကသူဌေး
၏။ အာရာမေ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ ဇေတဝနော၊ ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌။ ဝိဟရတိ၊ နေတော်မူ၏။ တတြခေါ၊ ထိုသို့နေတော်
မူသော အခါ၌။ အာယသ္မာရာဓော၊ အရှင်ရာဓမထေရ်သည်။ ယေန၊
အကြင်အရပ်၌။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိတော်မူ၏။
တေန၊ ထို ဘုရားရှိတော်မူရာအရပ်သို့။ ဥပသင်္ကမိ၊ ကပ်လေ၏။ ဥပ-
သင်္ကမိတွာ၊ ကပ်လေပြီး၍။ ဘဂဝန္တံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ အဘိဝါဒေ-
တွာ၊ အလွန်ရှိသေစွာ ရှိခိုးပြီး၍။ ဧကမန္တံ၊ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော
အရပ်၌။ နိဿိဒိ၊ နေ၏။ ဧကမန္တံ၊ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်
၌။ နိဿိန္ဒောခေါ၊ နေပြီးသော။ အာယသ္မာရာဓော၊ အရှင်ရာဓမထေရ်
သည်။ ဘဂဝန္တံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဧတံဝစနံ၊ ဤသို့သောစကားကို။
အဝေါစ၊ နားတော်လျှောက်၏။ ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော
အရှင်ဘုရား။ မာရဓမ္မော-မာရဓမ္မောတိ၊ သေတတ်သော သဘော၊
သေတတ်သော သဘော-ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော်
ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား။ ကတမော၊ အဘယ်မည်သော တရားသည်
လျှင်။ မာရဓမ္မောနုခေါ၊ သေတတ်သော သဘောမည်သနည်း။ ဣတိ၊
ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏။

ရာဓ၊ ရာဓ။ ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာသည်။ မာရဓမ္မော၊ သေတတ်သော သဘော
မည်၏။ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည်။ မာရဓမ္မော၊ သေတတ်သော

သဘောမည်၏။ သညာ၊ သညာက္ခန္ဓာသည်။ မာရဓမ္မော၊ သေတတ်သော သဘော မည်၏။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့သည်။ မာရဓမ္မော၊ သေတတ်သော သဘောမည်ကုန်၏။ ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည်။ မာရဓမ္မော၊ သေတတ်သော သဘောမည်၏။ ရာဇ၊ ရာဇ။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ပဿံ-ပဿန္တော၊ ရှုသော။ သုတဝါ၊ အကြားအမြင်ရှိသော။ အရိယာသာဝကော၊ အရိယာ၏တပည့်သည်။ ရူပသ္မိံပိ၊ ရူပက္ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ ဝေဒနာယပိ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ သညာယပိ၊ သညာက္ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ သင်္ခါရေသုပိ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ ဝိညာဏသ္မိံပိ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ နိဗ္ဗိန္ဒ-နိဗ္ဗိန္ဒန္တော၊ ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍။ ဝိရဇ္ဇတိ၊ တပ်ခြင်းကင်း၏။ ဝိရာဂါ၊ တပ်ခြင်းကင်းခြင်းကြောင့်။ ဝိမုစ္စတိ၊ ကိလေသာမှလွတ်၏။ ဝိမုတ္တသ္မိံ၊ ကိလေသာမှ လွတ်ရာဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၌။ ဝိမုတ္တော၊ ကိလေသာမှ လွတ်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဉာဏံ၊ ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇာတိ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်။ ဒီဏာ၊ ကုန်ပြီ။ မြဟ္မစရိယံ၊ မဂ်-တည်းဟူသောမြတ်သောအကျင့်ကို။ ဝုသိတံ၊ သုံးအပ်ပြီ။ ကရဏီယံ၊ ပြုဘွယ်ကိစ္စကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။ ဣတ္ထတ္တာယ၊ တဆယ့်ခြောက်ပါးသော မဂ်ကိစ္စအလို့ငှါ။ အပရံ၊ အလွန်။ န၊ မရှိပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဇနာတိ၊ သိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်

ရာဇအမည်ရှိသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်သည် မာရဓမ္မော-မာရဓမ္မောတိ ဘန္တေ ဝုစ္စတိ-အစရှိသော ပါဠိဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား သေခြင်းသဘောတရားကို အဘယ်တရားသည် သေတတ်သော သဘောရှိသနည်း-ဟု နားတော်လျှောက်၏။

ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ-ဟုဆိုအပ်သော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့သည် သေတတ်သောသဘောရှိ၏-ဟု ဖြေတော်မူ၏။

ခန္ဓာငါးပါးရှိသော နတ်၊ လူ အပေါင်းတို့သည် သေတတ်သော သဘောရှိ၏-ဟု အဖန်တလဲလဲပွားအပ်၏။ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ် တရားတို့ကို ရတိုင်း၊ ရတိုင်း ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိ၏-ဟု အဖန်တလဲလဲရှုအပ်၏။ ဤသို့အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၌ ပျက်တတ်သော သဘောတရားရှိ၏-ဟု အဖန်တလဲလဲပွားသော ယောဂီဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အကျိုးကို ပြတော်မူအံ့သောငှါ “ဧဝံ ပဿံ ရာဓ သုတဝါ အရိယသာဝကော” အစရှိသည်ကို ဟောတော်မူသတည်း။ ဤသို့ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ သေတတ်သော သဘောရှိသည်၏ အဖြစ်ကို အဖန်တလဲလဲပွားသော အကြားအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော အရိယာသာဝကသည် ရူပက္ခန္ဓာ အစရှိသောခန္ဓာငါးပါး၌ ငြီးငွေ့၏။ ။ဤကား ရှေးဦးစွာ သောအကျိုးတည်း။

ထိုသို့ငြီးငွေ့သော အရိယာသာဝကအား အဖန်တလဲလဲ သေတတ်သော သဘောရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ တပ်ခြင်းကင်း၏။ ။ဤကား ဒုတိယအကျိုးတည်း။

ဤသို့ တပ်ခြင်းကင်းသော အရိယာသာဝကအား ရာဂအစရှိသော ကိလေသာတို့မှလွတ်၏။ ။ဤကား တတိယအကျိုးတည်း။

ဤသို့ ကိလေသာမှလွတ်တော်မူပြီးသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည် မိမိပယ်ပြီးသော ကိလေသာတို့ကို ဆင်ခြင်တတ်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံတော်မူ၏။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းမရှိပြီ၊ ဇာတိကုန်တော်မူသတည်း၊ ဇရာကုန်တော်မူသတည်း၊ ဗျာဓိကုန်တော်မူသတည်း၊ မရဏကုန်တော်မူသတည်း၊ မဂ်တည်းဟူသော မြတ်သောအကျင့်ကို သုံးတော်မူသတည်း၊ သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနာဂါမိမဂ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်၊ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်-ဟုဆိုအပ်သော မဂ်ကိစ္စ၊ ဖိုလ်ကိစ္စအကျိုးငှါ ကျင့်အပ်သော ပြုအပ်သော ပြုဘွယ်ကိစ္စတို့ကို ကျင့်အပ် ပြုအပ်ပြီ၊ ဗြဟ္မစရိယပရိယောသာနသို့ ရောက်ပြီ၊ တဆယ့်ခြောက်ပါးသော မဂ်ကိစ္စအကျိုးငှါ ပြုဘွယ်ကိစ္စအလွန်မရှိပြီ၊ ဤသို့ သိတော်မူသတည်း။

ဒိဏာဇာတိ-ဟူသောအကျိုးကို တောင့်တသော အမျိုးကောင်းသား၊ သမီးတို့သည် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုတောင့်တအပ်ကုန်

၏။ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို လက်သို့ရောက်အောင် ပြုအပ်ကုန်၏။ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို အလိုရှိသောသူတို့သည် ဝိရာဂ-ဟူသောတရားကို လက်သို့ရောက်အောင် ပြုအပ်ကုန်၏။ ဝိရာဂကိုအလိုရှိသော သူတို့သည် နိဗ္ဗိန္ဒ-ဟူသောတရားကိုရှာအပ်၏။ နိဗ္ဗိန္ဒ-ဟူသောတရားကို တောင့်တအပ်၏။ နိဗ္ဗိန္ဒ-ကိုအလိုရှိသောသူတို့သည် ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ-တည်းဟူသော ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ သေတတ်သော သဘောရှိသည်၏ အဖြစ်ကို အဖန်တလဲလဲ ပွားအပ်ကုန်၏။ ဤသို့ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ သေတတ်သော သဘောရှိသည်အဖြစ်ကို အဖန်တလဲလဲပွားများအပ်ကုန်၏။

ဤသို့ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ သေတတ်သောသဘော ရှိသည်၏အဖြစ်ကို အဖန်တလဲလဲ နေ့၊ညဉ့်မပြတ် မပျင်းမရိ အားထုတ်လေ့ရှိသော အရိယာသာဝကသည် နိဗ္ဗိန္ဒ-ဟူသောတရားကိုရ၏။ နိဗ္ဗိန္ဒ-ဟူသောတရားကိုရသော အရိယာသာဝကသည် ဝိရာဂ-ဟူသောတရားကိုရ၏။ ဝိရာဂဟူသောတရားကိုရသော အရိယာသာဝကသည် ဝိမုတ္တိ-ဟူသော တရားကိုရ၏။ ဝိမုတ္တိ-ဟူသောတရား လက်သို့ရောက်သော အရိယာသာဝကသည် “ဒိဏာ ဇာတိ၊ ဝုသိတံ ဗြဟ္မစရိယံ၊ ကတံ ကရဏီယံ၊ နာပရံ ဣတ္ထတ္တာယာတိ ပဇာနာတိ” ဟူသော အကျိုးထူး၊ အကျိုးမြတ်တို့ နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။

ဥပမာဖြင့်ပြခြင်း

ဥပမာကား-လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော စကြာမင်း၏သားတော်အကြီးသည် အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်ကိုရသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းသည် အဘ၏အရိပ်အရာဖြစ်သော ထီးဖြူကိုရသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထို့အတူ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏သေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲပွားသော အရိယာသာဝကသည် နိဗ္ဗိန္ဒအစရှိသောတရားတို့သည် အစဉ်အတိုင်း လက်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဒိဏာဇာတိ-အစရှိသော တရားထူး၊ တရားမြတ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

ဤသို့ တရားတို့သည် တရားတို့၌ပြည့်စုံ၏။ တရားတို့သည် တရားတို့နှင့် စပ်ကုန်၏။ တရားတို့သည် မဂ်ဟူသောအကျိုးငှါ ဖြစ်ကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

သတ္တဝါတို့အားတရားတော်ကို လိုလားအပ်ကြောင်း ပြဆိုခြင်း

မဟာကရုဏာတော်တည်းဟူသော ချမ်းအေးသော ရွှေနည်း
ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း
ကာလပတ်လုံး ဒါနအစရှိသော ပါရမီဆယ်ပါး၊ စွန့်ခြင်းကြီးငါး
ပါး၊ စရိယာသုံးပါးတို့ကိုဖြည့်ကျင့်တော်မူ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သဗ္ဗညု
တဉာဏ်ကို ရတော်မူသဖြင့် ထို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍
ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်သည်ကား အလွန်နက်နဲသိမ်မွေ့
၏။ အနှစ်သာရနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ဤသို့အနှစ်သာရနှင့် ပြည့်စုံသောတရား
တို့ကို ငါတို့ကြားနာရပေသည်-ဟုအသင့်အားဖြင့် ယောနိသောမနသိ
ကာရကိုပြု၍ တရားတော်ကို သင်ကြားလေ့ကျက်အပ်၏။ ဆောင်ရွက်
အပ်၏။ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုစုံစမ်းဆင်ခြင်အပ်၏။ အနက်အဓိပ္ပါယ်
လာတိုင်း ကျင့်အပ်၏။ ကျင့်ကြလေကုန်၊ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။

ဥပမာဖြင့်ပြခြင်း

ဥပမာကား-လောက၌ အဓိအာတို့သည် သားငယ်၊ သမီးငယ်
တို့အား အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသည်ဖြစ်၍ မိမိတတ်သော အတတ်တို့ကို
သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့အား ချမ်းသာစွာအသက်မွေးစီမံသောငှါ ပြသ
သွန်သင်ကုန်၏။ “ငါ့သား၊ ငါ့သမီးတို့... ဤအတတ်သည်ကားမြတ်သော
အတတ်တည်း။ အနှစ်သာရနှင့် ပြည့်စုံသော အတတ်တည်း။ ရွှေ၊ ငွေ
ဖြစ်သောအတတ်တည်း။ ထိုအတတ်တို့ကိုအားထုတ်၍ လုံ့လပြု၍အစမှ
သည် အဆုံးသို့ရောက်အောင် သင်ကြကုန်လော၊ မှတ်သားကြကုန်
လော” ဟု အဖန်တလဲလဲ တိုက်တွန်းသကဲ့သို့ရှိလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားတို့ကံတွန်းတော်မူခြင်း

ထို့အတူ ဒေဝါတိဒေဝဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သား
တော်ရာဟုလာနှင့်အတူ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ချစ်
မြတ်နိုးတော်မူသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်တော်သိတော်မူသော တရားတော်ကို
ညွှန်ပြတော်မူသတည်း။ ညွှန်ပြတော်မူပြီး၍ “ငါဟောတော်မူသော

ကုန်လော့၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို စုံစမ်းဆင်ခြင်ကြကုန်လော့၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်လာတိုင်း ကျင့်ကြကုန်လော့၊ ကျင့်ပြီး၍ အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ထီးဖြူကို ယူကြကုန်လော့”ဟု တိုက်တွန်းတော် မူသတည်း။

တောင့်တ၍မရအပ်သော အရာငါးပါး

ပဉ္စိမာနိ မဟာရာဇ အလဗ္ဘနီယာနိ ဌာနာနိ သမဏေနဝါ ဗြာဟ္မဏေနဝါ ဒေဝေနဝါ မာရေနဝါ ဗြဟ္မနာဝါ ကေနစိဝါ လောကသ္မိံ၊ ကတမာနိ ပဉ္စ။

၁။ ဇရာဓမ္မာ မာဇီရိတိ အလဗ္ဘနီယံဌာနံ သမဏေနဝါ ဗြာဟ္မဏေနဝါ ဒေဝေနဝါ မာရေနဝါ ဗြဟ္မနာဝါ ကေနစိဝါ လောကသ္မိံ။

၂။ ဗျာဓိဓမ္မံ မာဗျာဓိယိတိ အလဗ္ဘနီယံဌာနံ သမဏေနဝါ ဗြာဟ္မဏေနဝါ ဒေဝေနဝါ မာရေနဝါ ဗြဟ္မနာဝါ ကေနစိဝါ လောကသ္မိံ။

၃။ မရဏဓမ္မံ မာမိယျိတိ အလဗ္ဘနီယံဌာနံ သမဏေနဝါ ဗြာဟ္မဏေနဝါ ဒေဝေနဝါ မာရေနဝါ ဗြဟ္မနာဝါ ကေနစိဝါ လောကသ္မိံ။

၄။ ခယဓမ္မံ မာဒီယံတိ အလဗ္ဘနီယံဌာနံ သမဏေနဝါ ဗြာဟ္မဏေနဝါ ဒေဝေနဝါ မာရေနဝါ ဗြဟ္မနာဝါ ကေနစိဝါ လောကသ္မိံ။

၅။ နဿနဓမ္မံ မာနဿိတိ အလဗ္ဘနီယံ ဌာနံ သမဏေနဝါ ဗြာဟ္မဏေနဝါ ဒေဝေနဝါ မာရေနဝါ ဗြဟ္မနာဝါ ကေနစိဝါ လောကသ္မိံ။

ဣမေ ခေါ မဟာရာဇ ပဉ္စ အလဗ္ဘနီယာနိ ဌာနာနိ သမဏေနဝါ ဗြာဟ္မဏေနဝါ ဒေဝေနဝါ မာရေနဝါ ဗြဟ္မနာဝါ ကေနစိဝါ လောကသ္မိံ တိ။

မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣမာနိပဉ္စ၊ ဤငါးပါးသော တရားတို့ကို။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော။ သမဏေန-

ဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏေနဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။ ဒေဝေနဝါ၊ နတ်သည်လည်းကောင်း။ မာရေနဝါ၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မုနာဝါ၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း။ အလဗ္ဘနီယာနိ ဌာနာနိ၊ တောင်းပန် တောင်းတ၍မရသောအရာမည်ကုန်၏။ ကတမာနိပဉ္စ၊ အဘယ်အယုယ်ငါးပါးသောတရားတို့ကို။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော။ သမဏေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏေနဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။ ဒေဝေနဝါ၊ နတ်သည်လည်းကောင်း။ မာရေနဝါ၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မုနာဝါ၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း။ အလဗ္ဘနီယာနိ ဌာနာနိ၊ တောင်းပန်တောင့်တ၍မရအပ်သော အရာမည်ကုန်သနည်း။

၁။ ဇရာဓမ္မံ၊ အိုတတ်သောသဘောတရားကို။ မာဇီရိတိ၊ မအိုပါစေသတည်း-ဟု။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော။ သမဏေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏေနဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။ ဒေဝေနဝါ၊ နတ်သည်လည်းကောင်း။ မာရေနဝါ၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မုနာဝါ၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း။ အလဗ္ဘနီယံ ဌာနံ၊ တောင်းပန်တောင့်တ၍မရအပ်သောအရာမည်၏။

၂။ ဗျာဓိဓမ္မံ၊ နာတတ်သော သဘောတရားကို။ မာဗျာဓိယီတိ၊ မနာပါစေသတည်း-ဟု။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော။ သမဏေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏေနဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။ ဒေဝေနဝါ၊ နတ်သည်လည်းကောင်း။ မာရေနဝါ၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မုနာဝါ၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း။ အလဗ္ဘနီယံ ဌာနံ၊ တောင်းပန်တောင့်တ၍မရအပ်သော အရာမည်၏။

၃။ မရဏဓမ္မံ၊ သေတတ်သောသဘောတရားကို။ မာမိယျီတိ၊ မသေပါစေသတည်း-ဟု။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော။ သမဏေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏေနဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။ ဒေဝေနဝါ၊ နတ်သည်လည်းကောင်း။ မာရေနဝါ၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မုနာဝါ၊ ဗြဟ္မာသည်

လည်းကောင်း။ အလဗ္ဘနီယံဌာနံ၊ တောင်းပန်တောင့်တ၍ မရအပ်သောအရာမည်၏။

၄။ ခယဓမ္မံ၊ ကုန်တတ်သောသဘောတရားကို။ မာဒီယီတိ၊ မကုန်ပါစေသတည်း-ဟု။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော။ သမဏေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏေနဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။ ဒေဝေနဝါ၊ နတ်သည်လည်းကောင်း။ မာရေနဝါ၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မနာဝါ၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း။ အလဗ္ဘနီယံ ဌာနံ၊ တောင်းပန် တောင့်တ၍ မရအပ်သောအရာမည်၏။

၅။ နဿနဓမ္မံ၊ ပျက်စီးတတ်သောသဘောကို။ မာနဿီတိ၊ မပျက်စီးပါစေသတည်း-ဟု။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော။ သမဏေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏေနဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။ ဒေဝေနဝါ၊ နတ်သည်လည်းကောင်း။ မာရေနဝါ၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မနာဝါ၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း။ အလဗ္ဘနီယံ ဌာနံ၊ တောင်းပန် တောင့်တ၍ မရအပ်သော အရာမည်၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဣမေပဉ္စ၊ ဤငါးပါးသောအရာတို့ကို။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော။ သမဏေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏေနဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။ ဒေဝေနဝါ၊ နတ်သည်လည်းကောင်း။ မာရေနဝါ၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မနာဝါ၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း။ အလဗ္ဘနီယာနိ ဌာနာနိ၊ တောင်းပန်တောင့်တ၍မရအပ်သော အရာတို့မည်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သောမင်းကြီး……လောက၌ တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း၊ နတ်သည်လည်းကောင်း၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း၊ ဤငါးပါးသောအရာတို့ကို တောင်းပန် တောင့်တ၍ မရအပ်ကုန်၊

အဘယ် ငါးပါးသော အရာတို့ကို လောက၌ တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည်လည်းလောင်း၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း၊ နတ်သည်လည်းကောင်း၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း- တောင်းပန်တောင့်တ၍ မရအပ်ကုန်သနည်း။

၁။ အိုခြင်းသဘောတရားကို မအိုပါစေလင့်-ဟု လောက၌ တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း၊ နတ်သည်လည်းကောင်း၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း-တောင်းပန်တောင့်တ၍ မရအပ်။

၂။ နာတတ်သောသဘောတရားကို မနာပါစေလင့်-ဟု လောက၌ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း၊ နတ်သည်လည်းကောင်း၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း-တောင်းပန် တောင့်တ၍ မရအပ်။

၃။ သေခြင်းသဘောတရားကိုမသေပါစေလင့်-ဟု လောက၌တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း၊ နတ်သည်လည်းကောင်း၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း-တောင်းပန် တောင့်တ၍ မရအပ်။

၄။ ကုန်တတ်သော သဘောတရားကို မကုန်ပါစေလင့်-ဟု လောက၌ တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း၊ နတ်သည်လည်းကောင်း၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာ သည်လည်းကောင်း-တောင်းပန်တောင့်တ၍ မရအပ်။

၅။ ပျက်စီးတတ်သော သဘောတရားကို မပျက်စီးပါစေလင့် ဟု လောက၌ တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း၊ နတ်သည် လည်းကောင်း၊ မာရ်မင်း သည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း-တောင်းပန်တောင့်တ၍ မရအပ်။

မြတ်သော မင်းကြီး...ဤငါးပါးသော အရာတို့ကို လောက၌ တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း၊ နတ်သည်လည်းကောင်း၊ မာရ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊

ဗြဟ္မာသည် လည်းကောင်း-တောင်းပန်တောင့်တ၍ မရအပ်ကုန် ဟု သတည်း။

လူ,နတ်,ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် မအိုခြင်းကို အလိုရှိကြ ကုန်၏။မအိုခြင်းကို တောင့်တကြကုန်၏။ ထိုသို့ပင် တောင့်တကြသော် လည်း မိမိတို့တောင့်တတိုင်း မရကုန်။ ထို့အတူ မနာခြင်းသဘော တရား,မသေခြင်းသဘော တရား,မကုန်ခြင်းသဘောတရား,မပျက်စီး ခြင်းသဘော တရားကို အလိုရှိကြပါကုန်၏။ထိုသို့ပင်အလိုရှိကုန်သော် လည်း မိမိတို့တောင့်တတိုင်းမရကုန်။ အလိုရှိသော တောင့်တသော အဇရာဓမ္မ, အဗျာဓိဓမ္မ,အမတဓမ္မ,အဓယဓမ္မ,အနတ္တဓမ္မကို မရမူ၍ အလိုမရှိသော မနှစ်သက်အပ်သောနှလုံးကို မပွားစေတတ်သော ဇရာ ဓမ္မအစရှိသော တရားတို့ကိုသာလျှင် ရကုန်၏။ တွေ့ကုန်၏။ ကြိမ်ကြိုက် ကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

ဥပမာဆောင်၍ပြပုံ

ဥပမာကား။ ။အကြင်သူတယောက်သည် ထီးဖြူကို ဆောင်း၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါးကျင်းပလျက် တိုင်းစွန်း,ပြည်နား, ရွာ,နိဂုံး, ဇနပုဒ် တို့ကိုတိုက်ဖျက်ကုန်၏။ ဤသို့တိုက်ဖျက်ကြောင်းကို ရှေးဘုန်း ရှေးကံ နှင့် ပြည့်စုံသော မင်းကေရာဇ်အား သံတော်ဦးတင်ကြကုန်၏။ မင်း ကေရာဇ်၏အာဏာဖြင့် ထိုသူအား ဖမ်းဆီးသည်ရှိသော် ဘုန်းကံချင်း မတူသည်ဖြစ်၍ မိကုန်၏။ ထိုသူအား “အမောင်....ပုန်ကန်သလော၊ ငါ့တိုင်းပြည်ကို ယူအံ့သော အကြံဖြစ်လေသလော” ဟု စစ်ကြော မေးမြန်းဘွယ်မရှိပြီ။ နှောင်အိမ်၌ ထားလေ့-ဟုဆို၏။ ထိုသူသည် ထီးဖြူကိုဆောင်း၍ ရွာ,နိဂုံး,ဇနပုဒ်တို့ကို ဖျက်ဆီးသည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာ ကိုမရပြီ။ သေခြင်းတခုကိုသာ ရတော့သည်။ ထိုသို့ပုန်ကန်သော သူ အား ဤသို့အကြံသည်ဖြစ်၏။ “ကေရာဇ်မင်းမြတ်သည် ငါ၏ အသက် ကို ချမ်းသာပေးမှုကား ကောင်းပါလေစွ”ဟုအသက်၏ ချမ်းသာခြင်း ကိုသာတောင့်တ၏။မသေခြင်းကိုသာ အလိုရှိ၏။ထိုသို့ပင် အလိုရှိသော် လည်း မိမိအလိုရှိတိုင်းမရပြီ။ ထီးဖြူကို ဆောင်း၍ ပုန်ကန်သော အ မှုဖြစ်သော မတောင့်တသော အလိုမရှိသော သေခြင်းသဘောတရား ကိုသာလျှင် ရကုန်သကဲ့သို့တည်း။

ခန္ဓာကိုယ်သည် ရင့်ယောင့်အိုမင်းခြင်းကို မလွန်နိုင် ၇၃

ထို့အတူ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း-တည်းဟူသော ပုန်ကန်ကုန်သော သူတို့အား ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏။ “အလိုမရှိအပ်၊ မနှစ်သက်အပ်သော နှလုံးကိုမပွားစေတတ်သော အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းအစရှိသော သဘောတရားတို့သည် မဖြစ်မှုကား ကောင်းလေစွ-ဟုဤသို့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းအစရှိသော တရားတို့ကို အလိုမရှိသည် ဖြစ်၍ တောင့်တကုန်၏။ အလိုမရှိကုန်၊ ထိုသို့ပင် တောင့်တသော်လည်း အလိုမရှိသော်လည်း ဇာတိ-တည်းဟူသော ကေရာဇ်မင်းမြတ်အား ပုန်ကန်သော အမှုကို ပြုကျင့်မိသည်ဖြစ်ရကား မိမိအလိုမရှိသော မတောင့်တသော မချစ်သော အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းအစရှိသော တရားတို့ကိုသာလျှင် ကေန္တမုချအားဖြင့် ရကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။ ။ စိတ်နှလုံးကို တုန်းတုန်းချ၍ သေမင်း၏ နောက်သို့လိုက်ကြလေကုန်၏။ သတိရှိကြပါစေ။

ခန္ဓာကိုယ်သည် ရင့်ယောင့်အိုမင်းခြင်းကို မလွန်နိုင်

ပရိဇိဏ္ဏမိဒံရူပံ၊ ရောဂနိဒ္ဒံ ပဘဂုံနံ။

ဘိဇ္ဇတိ ပူတိ သန္ဓေဟော၊ မရဏန္တံ ဟိ ဇီဝိတံ။

ဣဒံရူပံ၊ ဤရုပ်သည်။ ဝါ၊ ဣဒံရူပံ။ ဤကိုယ်သည်။ ပရိဇိဏ္ဏံ၊ အိုတတ်သော သဘောရှိ၏။ ရောဂနိဒ္ဒံ၊ အနာအပေါင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်၏။ ပဘဂုံနံ၊ သေသည်ဖြစ်၍ ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိ၏။ သန္ဓေဟော၊ ကိုယ်သည်။ ပူတိ၊ ပုပ်သည်ဖြစ်၍။ ဘိဇ္ဇတိ၊ ပျက်စီးတတ်၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ မရဏန္တံဟိ-မရဏန္တံ ဝေ၊ သေခြင်းအဆုံးရှိသည်သာလျှင်တည်း။

အဓိပ္ပာယ်

ဤခန္ဓာကိုယ်သည် အိုတတ်သော သဘောရှိ၏။ အိုခြင်းသဘောတရားကိုမလွန်နိုင်ချေ၊ အိုခြင်းအဆုံးရှိ၏။ အနာအပေါင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်၏။ အနာအပေါင်းတို့သည် ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ နာခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်ကုန်၊ နာခြင်းအဆုံးရှိ၏။ ဤခန္ဓာကိုယ်သည် သေသည်ဖြစ်၍ ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိ၏။ သေခြင်းသဘောတရားကို

မလွန်နိုင်ချေ၊ နှပ်၊ တံထွေး၊ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သွေး၊ ပြည်အစရှိသည်
တို့ဖြင့် ပြည့်သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ကိုးပါးသောဒွါရတို့မှ နေ့၊ညဉ့်
မပြတ် စက်ဆုပ်ဘွယ်တို့ဖြင့် ယိုစီးသည် ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ သေပြီး
၍ ဖူးဖူးယောင်ခြင်း၊ ညိုညိုမည်းမည်းသွေးပြည်ဖြင့် ယိုစီးခြင်း အစရှိ
သည်တို့ဖြင့် အလွန်ပုပ်သည်ဖြစ်၍ ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိ၏။
သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည် သေခြင်းအဆုံးရှိ၏-ဟူလိုသတည်း။

ပုဒ်စိတ်, ပါဠိစိတ်အဓိပ္ပာယ်

ဤဂါထာ၌ ပရိဇိဏ္ဍိ-ဟူသောပါဠိဖြင့် ပဋိသန္ဓေ နေကုန်သော
သတ္တဝါတို့သည် ဧကန္တမုချအားဖြင့် အိုသည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူ
သတည်း။ ရောဂနိဒ္ဒိ-ဟူသော ပါဠိဖြင့် ဧကန္တမုချအားဖြင့် ဗျာဓိနှိပ်
စက်သည်၏ အဖြစ်ကို ပြတော်မူသတည်း။ ပဘင်္ဂနံ-ဟူသောပါဠိဖြင့်
ဧကန္တမုချအားဖြင့် သေခြင်းသို့ရောက်သည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူ
သတည်း။ ပူတိသန္ဓေဟော-ဟူသော ပါဠိဖြင့် ဧကသ၊ လောမာ အ
စရှိသောသုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော သဝိညာဏက အသုဘ၊ ဥဒ္ဓါမာတက၊
ဝိနီလက အစရှိသော အဝိညာဏကကို ပြတော်မူသတည်း။ မရဏန္တိ-
ဟိ ဇီဝိတံ-ဟူသော ပါဠိဖြင့် အလွန်မောဟအားကြီးကုန်သည်ဖြစ်၍
တွေဝေမိန်းမောကုန်သော မဟာဗာလ၊ မဟုမ္မတ္တကတို့အား သံသယ
ကိုပျောက်စိမ့်သောငှါ သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည် သေခြင်းအဆုံးရှိ၏-
ဟုထပ်၍ဟောတော်မူပြန်သတည်း။

ရာဇ မထေရ်အား ပယ်အပ်သောတရားငါးပါးကို ဟောတော်မူခြင်း

ဧကံ သမယံ ဘဂဝါ သာဝတ္ထိယံ ဝိဟရတိ ဇေတဝနေ အ-
နာထပိဏ္ဍိကဿ အာရာမေ၊ အထခေါ အာယသ္မာ ရာဇော
ယေန ဘဂဝါ တေနုပသင်္ကမိ၊ ဥပသင်္ကမိတွာ ဧကမန္တံ နိဿိဒိ၊
ဧကမန္တံနိဿိန္နော ခေါ အာယသ္မာ ရာဇော ဘဂဝန္တံ တေဒ-
ဝေါစ၊ သာရ မေ ဘန္တေဘဂဝါ သံခိတ္တေန ဓမ္မံ ဒေသေတု၊
ယမဟံ ဘဂဝတော ဓမ္မံ သုတွာ ဧကောဂူပကဋ္ဌော အပ္ပ-
မတ္တော အာတာပီပဟိတတ္တော ဝိဟရေယျန္တိ။

ယော ခေါ် ရာဇ မာရော တတြ တေ ဆန္ဒရာဂေါ ပဟာ-
တဗ္ဗော၊ ကောစ ရာဇ မာရော ရူပံ ခေါ် ရာဇ မာရော
တတြ တေ ဆန္ဒရာဂေါ ပဟာတဗ္ဗော၊ ဝေဒနာ မာရော တတြ
တေ ဆန္ဒရာဂေါ ပဟာတဗ္ဗော၊ သညာ မာရော တတြ တေ
ဆန္ဒရာဂေါ ပဟာတဗ္ဗော၊ သင်္ခါရာ မာရော တတြ တေ ဆန္ဒ-
ရာဂေါ ပဟာတဗ္ဗော၊ ဝိညာဏံ မာရော တတြ တေ ဆန္ဒရာ-
ဂေါ ပဟာတဗ္ဗော၊ ယော ခေါ် ရာဇ မာရော တတြ တေ ဆန္ဒ-
ရာဂေါ ပဟာတဗ္ဗော၊ ဧဝံ ပဿံ ရာဇ သုတဝါ အရိယ သာ-
ဝကော၊ ရူပသ္မိံ ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝေဒနာယ ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သညာယ-
ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သင်္ခါရေ သု ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝိညာဏသ္မိံ ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊
နိဗ္ဗိန္ဒံ ဝိရဇ္ဇတိ၊ ဝိရာဂါ ဝိမုစ္စတိ၊ ဝိမုတ္တသ္မိံ ဝိမုတ္တာမှိ တိ
ဉာဏံ ဟောတိ၊ ခိဏာဇာတိ၊ ဝုသိတံ မြဟ္မစရိယံ၊ ကတံ ကရဏီ-
ယံ၊ နာပရံ ဣတ္ထတ္တာယာတိ ပဇာနာတိ တိ။

ဧကံ၊ တပါးသော။ သမယံ၊ အခါ၌။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရား
သည်။ သာဝတ္ထိယံ၊ သာဝတ္ထိပြည်၌။ အနာထပိဏ္ဍိကဿ၊ အာနာထ
ပိဏ္ဍိကဌေး၏။ အာရာမေ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ ဇေတဝနော၊
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌။ ဝိဟရတိ၊ နေတော်မူ၏။ အထခေါ၊ ထိုသို့
နေတော်မူသောအခါ၌။ အာယသ္မာရာဓော၊ အရှင်ရာဇ မထေရ်သည်။
ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိတော်
မူ၏။ တေန၊ ထိုဘုရားရှိတော်မူရာ အရပ်သို့။ ဥပသင်္ကမိ၊ ကပ်လေ၏။
ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ကပ်လေပြီး၍။ ဧကမန္တံ၊ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော
အရပ်၌။ နိသီဒါနေ၏။ ဧကမန္တံ၊ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌။
နိသိန္ဓောခေါ၊ နေပြီးသော။ အာယသ္မာရာဓော၊ အရှင်ရာဇ မထေရ်
သည်။ ဘဂဝန္တံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဧတံဝစနံ၊ ဤသို့သောစကားကို။
အဝေါစ၊ နားတော်လျောက်၏။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ မေ-
မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သာဓု၊ တောင်းပန်ပါ၏။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားသည်။ သံခိတ္တေန၊ အကျဉ်းအားဖြင့်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ ဒေ-
သေတု၊ ဟောတော်မူပါလော့။ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဒေသိ-
တံ၊ ဟောတော်မူအပ်သော။ ယံ၊ အကြင်တရားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။

တံဓမ္မံ၊ ထိုတရားကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သုတွာ၊ ကြားနာရ၍။
 ဧကော၊ တယောက်အထီးတည်း။ ဂူပကဋ္ဌော၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့
 ကပ်သည်ဖြစ်၍။ အပ္ပမတ္တော၊ ဘာဝနာ၌ မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍။
 အာတာပီ၊ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသည်ဖြစ်၍။
 ပဟိတတ္တော၊ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်
 ကြောင့် ကိုယ်၊ အသက်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရေယျံ၊ နေ
 ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝေါစ၊ နားတော်လျှောက်၏။

ရာဇ၊ ရာဇ။ ယောဓဓမ္မော၊ အကြင် တရားသည်။ မာရော၊ သေတတ်
 ၏။ တတြ၊ ထိုသေတတ်သောတရား၌။ တေ-တယာ၊ သင်သည်။ ဆန္ဒ-
 ရာဂေါ၊ ဆန္ဒရာဂကို။ ပဟာတဗ္ဗော၊ ပယ်အပ်၏။ ရာဇ၊ ရာဇ။ ကောစ၊
 အဘယ်မည်သော တရားသည်လျှင်။ မာရော၊ သေသနည်း။ ရာဇ၊ ရာဇ။
 ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာသည်။ မာရော၊ သေ၏။ တတြ၊ ထိုသေတတ်သော ရူပက္ခန္ဓာ
 ၌။ တေ-တယာ၊ သင်သည်။ ဆန္ဒရာဂေါ၊ ဆန္ဒရာဂကို။ ပဟာတဗ္ဗော၊
 ပယ်အပ်၏။ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည်။ မာရော၊ သေ၏။ တတြ၊ ထို
 သေတတ်သော ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၌။ တေ-တယာ၊ သင်သည်။ ဆန္ဒရာဂေါ၊
 ဆန္ဒရာဂကို။ ပဟာတဗ္ဗော၊ ပယ်အပ်၏။ သညာ၊ သညာက္ခန္ဓာသည်။
 မာရော၊ သေ၏။ တတြ၊ ထိုသေတတ်သော သညာက္ခန္ဓာ၌။ တေ-တယာ၊
 သင်သည်။ ဆန္ဒရာဂေါ၊ ဆန္ဒရာဂကို။ ပဟာတဗ္ဗော၊ ပယ်အပ်၏။ သင်္ခါ
 ရာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့သည်။ မာရော၊ သေကုန်၏။ တတြ၊ ထိုသေတတ်သော
 သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၌။ တေ-တယာ၊ သင်သည်။ ဆန္ဒရာဂေါ၊ ဆန္ဒရာဂကို။ ပဟာ-
 တဗ္ဗော၊ ပယ်အပ်၏။ ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည်။ မာရော၊ သေ၏။
 တတြ၊ ထိုသေတတ်သော ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၌။ တေ-တယာ၊ သင်သည်။
 ဆန္ဒရာဂေါ၊ ဆန္ဒရာဂကို။ ပဟာတဗ္ဗော၊ ပယ်အပ်၏။ ရာဇ၊ ရာဇ။ ယော
 ဓဓမ္မော၊ အကြင်တရားသည်။ မာရော၊ သေတတ်၏။ တတြ၊ ထိုသေတတ်
 သော တရား၌။ ဆန္ဒရာဂေါ၊ ဆန္ဒရာဂကို။ ပဟာတဗ္ဗော၊ ပယ်အပ်၏။
 ရာဇ၊ ရာဇ။ ဣတိဧဝံ၊ ဤသို့။ ပဿံ-ပဿန္တော၊ ရှုသော။ သုတဝါ၊ အကြား
 အမြင် ရှိသော။ အရိယသာဝကော၊ အရိယာတပည့်သည်။ ရူပသ္မိ-
 ပိ၊ ရူပက္ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ပြီးငွေ့၏။ ဝေဒနာယပိ၊ ဝေဒ-
 နာက္ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ပြီးငွေ့၏။ သညာယပိ၊ သညာက္ခန္ဓာ၌

လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ သင်္ခါရေသုပ္ပါ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ ဝိညာဏသ္မိပ္ပါ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ နိဗ္ဗိန္ဒန္တိ-နိဗ္ဗိန္ဒန္တော၊ ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍။ ဝိရဇ္ဇတိ၊ တပ်ခြင်းကင်း၏။ ဝိရာဂါ၊ တပ်ခြင်း ကင်းခြင်းကြောင့်။ ဝိမုစ္စတိ၊ ကိလေသာမှ လွတ်၏။ ဝိမုတ္တသ္မိပ္ပါ၊ ကိလေသာမှလွတ်ရာဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၌။ ဝိမုတ္တော၊ ကိလေသာမှလွတ်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဉာဏံ၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇာတိ၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းသည်။ ဒီဏာ၊ ကုန်ပြီ၊ မြဟ္မစရိယံ၊ မဂ်-တည်းဟူသော မြတ်သောအကျင့်ကို။ ဝုဿိတံ၊ သုံးအပ်ပြီ။ ကရဏီယံ၊ ပြုဘွယ်ကိစ္စကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။ ဣတ္ထတ္တာယ၊ တဆယ့်ခြောက်ပါးသော မဂ်ကိစ္စအလို့ငှါ။ အပရံ၊ အလွန်။ န၊ မရှိပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။

ရာဇ ရဟန္တာအရှင်မြတ်က တရားဟောရန်တောင်းပန်ခြင်း

ရာဇ အမည်ရှိသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်ဖြစ်သော အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်သည် ဒုက္ခသစ္စာအစရှိသော လေးပါးသောတရားတို့ကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မဂ်လေးတန်ဖြင့် သိပြီးဖြစ်၍ မဂ်ကိစ္စအကျိုးငှါ ပြုဘွယ်ကိစ္စမရှိ၊ ထိုသို့ပင် မရှိသော်လည်း နောင်လာလူအပေါင်းတို့အား သနားတော်မူသည်ဖြစ်၍ ထိုသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားများစိမ့်သောငှါ—

သာဓု မေ ဘန္တေ ဘဂဝါ၊ သံခိတ္တေန ဓမ္မံ ဒေသေတု၊ ယမဟံ ဘဂဝတော ဓမ္မံ သုတွာ၊ ဧကော ဂူပကဋ္ဌော အပ္ပမတ္တော အာတာပီ ပဟိတတ္တော ဝိဟရေယျံ။

ဟူသောပါဌ်ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးလှသော၊ ခပ်သိမ်းသော တရားအပေါင်းတို့၏ အရှင်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားတောင်းပန်သတည်း။

တောင်းပန်ခြင်းပါဌ် အဓိပ္ပာယ်

ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရှိသေစွာ တောင်းပန်ပါ၏။ ဣဿရိယ၊ ဓမ္မ၊ ယသ၊ သိရီ၊ ကာမ၊ ပယတ္တ-တည်း

ဟူသော ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အရှင်ဘုရား သည် ဟောတော်မူပါလော့-ဟု တောင်းပန်တိုက်တွန်းသတည်း။ ။

ယမဟံ ဘဂဝတော ဓမ္မံ သုတွာ ဧကော ဝုပကဋ္ဌော အပ္ပမတ္တော အာတာပီ ပဟိတတ္တော ဝိဟရေယျံ-ဟူသောပါဌ်ဖြင့် အလွန်ဆင်းရဲသော မဟာဒုက္ခိတတို့သည် ကြီးစွာသော ရွှေအိုး၊ ငွေအိုးတို့ကို ရသဖြင့် “ငါတို့သည်ကား ဆင်းရဲပျောက်၍ ချမ်းသာကိုရပေတော့မည်” ဟု အလွန်ဝမ်းမြောက်သဖြင့် “ထိုရွှေ၊ ငွေတို့ကို အကျိုးမရှိသောအရာတို့၌ မသုံးစွဲပါ။ ရိုသေကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ပါအံ့။ အကျိုးရှိသော အရာတို့၌သာ သုံးစွဲပါအံ့” ဟု ဝန်ခံသကဲ့သို့ အရှင်ဘုရား ဟောတော်မူအပ်သောတရားကို နာပြီး၍ တယောက်အထီးတည်း ဆိုတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်သည်ဖြစ်၍ ဣရိယာပုထ်လေးပါး၌ မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍ ရာဂအစရှိသောကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့စေလွှတ်သောစိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ကိုယ်၌လည်းကောင်း၊ အသက်၌လည်းကောင်း ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည် ဖြစ်၍ နေပါအံ့-ဟု တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဝန်ခံတော်မူသတည်း။ စစ်မြေပြင်အရပ်၌ သူရဲကောင်းတို့၏ ဦးခေါင်းကိုယူအံ့-ဟု ဝန်ခံသကဲ့သို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့တန့်တန့်စားစား လျှောက်ထားတော်မူသတည်း။

ဤသို့ လျှောက်ထားခြင်းသည်ကား မဟာဒီဏာသဝဖြစ်သော အရှင်မြတ်ဖြစ်၍ မိမိအကျိုးမဟုတ်၊ နောင်လာလူအပေါင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါဟု မှတ်အပ်၏။ လောကသုံးပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကား ရှေးဦးစွာသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ချမ်းသာကို အခါခပ်သိမ်း ကြီးကြီးပမ်းပမ်း ကြီးစွာသောအားထုတ်ခြင်း လုံ့လဖြင့် ရှာတော်မူသော ကလျာဏမိတ္တတည်း။ ထို့နောင် မြတ်စွာဘုရား၏ နည်းဥပဒေသကိုရသော ရဟန္တာတည်း။ အနာဂါမ်တည်း။ သကဒါဂါမ်တည်း။ သောတာပန်တည်း။ ထို့နောင်အင်္ဂါခုနစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ပုထုဇ္ဇန ကလျာဏတည်း။ ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသော ဘုရားအစရှိသော ကလျာဏမိတ္တကိုရကုန်သော ဧွေကုန်သော ကြံကြိုက်ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် မဟာဒုက္ခိတဖြစ်သော အလွန်ဆင်းရဲပင်ပန်းသောသူတို့သည် စွန့်ကြဲပေးကမ်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ

သော ပေးကမ်း၍မကုန်နိုင်သော သူဌေးကြီးကိုတွေ့သဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့အား အဝတ်ပေးပါလော့၊ အစားပေးပါလော့၊ ဥစ္စာ၊ ရွှေ၊ ငွေပေးပါလော့-ဟု တောင်းပန်သကဲ့သို့ တရားတော်ကိုဟောတော်မူပါလော့ဟု တောင်းပန်စေလိုသတည်း။ တောင်းပန်ပြီး၍ ဆင်းရဲအပေါင်းတို့၏ကင်းငြိမ်းရာ မဟာအမတအမည်ရှိသော ပြည်ကြီးသို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော ဧကော ဂူပကဌော-ဟူ၍လည်းကောင်း။ အပ္ပမတ္တော-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာတာပီ-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပဟိတတ္တော-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဝံ့ဝံ့စားစား ဝန်ခံစေလိုသတည်း။ ။ဝရဒေါ-ဟူသောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကာယိကသုခ၊ စေတသိကသုခကို မရကုန်သော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား တရားတော်တည်းဟူသော အမြိုက်ရေဖြင့်ချမ်းအေးစိမ့်သောငှါ ဓမ္မာဘိသေကကို သွန်းလောင်းတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍-

ရူပံ ရာဇမာရော၊ ဝေဒနာမာရော၊ သညာမာရော၊ သင်္ခါရာ မာရော၊ ဝိညာဏံ မာရော-ဟု အဘို့သိက် သွန်းလောင်းတော် မူသတည်း။

အဓိပ္ပါယ်

ရာဇ.....ရူပက္ခန္ဓာသည် သေ၏၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည် သေ၏၊ သညာက္ခန္ဓာသည် သေ၏၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည် သေ၏၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည် သေ၏၊ ဤကား အဓိပ္ပါယ်တည်း။ ။ဤကား အဖန်တလဲလဲ ရှုအပ်သောတရားကို ပြတော်မူခြင်းတည်း။

ဤသို့ မရဏဓမ္မဖြစ်သော ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ-ဟူသော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့၌ တပ်ခြင်းဆန္ဒရာဂကို မဖြစ်စိမ့်သောငှါ တဩ တေ ဆန္ဒော ပဟာတဗ္ဗော-ဟုဟောတော်မူသတည်း။ သဘာဝဓမ္မအားဖြင့် ချေးငှါးသောအခိုက်အတန့်ဖြစ်သော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့၌ တပ်နှစ်သက်ဘွယ်မရှိသကဲ့သို့ ဇာတိသဘောဖြစ်ပြီး၍ အခိုက်အတန့်မျှတည်၍ မရဏသဘောသို့ရောက်သော ဤခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၌ ဆန္ဒရာဂကို မဖြစ်အပ်၊ မဖြစ်ရာ၊ ဖြစ်ခြင်းငှါ မထိုက်-ဟုလိုသတည်း။

ဤသို့ မရဏ၊ မရဏ-ဟု အဖန်တလဲလဲရှုသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်
၏အကျိုးကို ပြတော်မူလို၍ ဧဝံ ပဿံ ရာဇ အရိယသာဝကော-အစ
ရှိသည်ကို ဟောတော်မူသတည်း။

- ၁။ ဤသို့ မရဏ၊ မရဏ-ဟုရှုသော အရိယသာဝကသည် သေ
တတ်သော ရူပက္ခန္ဓာအစရှိသည်၌ ငြီးငွေ့သောအကျိုး၊
- ၂။ ဤသို့ ငြီးငွေ့သော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် မရဏဓမ္မဖြစ်
သောခန္ဓာငါးပါး၌ တပ်ခြင်းကင်းသောအကျိုး၊
- ၃။ ဤသို့ ဆန္ဒရာဂ ကင်းသောယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ရာဂအစရှိ
သောကိလေတို့မှ လွတ်သောအကျိုး၊
- ၄။ ကိလေသာမှလွတ်ရာဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၌ ကိလေသာမှ
လွတ်ပြီဟု ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ကိုရသောအကျိုး၊
- ၅။ ဒိဏာဇာတိ-ဟူသောအကျိုး၊
- ၆။ ဒိဏာဇရာ-ဟူသောအကျိုး၊
- ၇။ ဒိဏာမရဏ-ဟူသောအကျိုး၊
- ၈။ အသောက-ဟူသောအကျိုး၊
- ၉။ နိဒုက္ခ-ဟူသောအကျိုး၊
- ၁၀။ အဒေါမနဿ-ဟူသောအကျိုး၊
- ၁၁။ အနုပါယာသ-ဟူသောအကျိုး၊
- ၁၂။ ဝုသိတဗြဟ္မစရိယ-ဟူသောအကျိုး၊
- ၁၃။ ကတံကရဏီယံ-ဟူသော အကျိုး၊
- ၁၄။ နာပရံ ဣတ္ထတ္တာယာတိ-ဟူသော အကျိုးတို့နှင့်ပြည့်စုံသည်
၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူသတည်း။

ချိုမြိန်သော မွန်မြတ်သော အရသာဩဇာနှင့်ပြည့်စုံသော အသီး
ကိုတောင့်တသော သူတို့သည် ကောင်းမြတ်သော မျိုးစေ့ကိုကောင်း
သောမြေ၌ချ၍ ချမ်းအေးသောရေဖြင့် အခါမပြတ် သွန်းလောင်း
သဖြင့် ထိုသစ်ပင်သည် ကြီးရင့်ခြင်းသို့ရောက်သဖြင့် မိမိအလိုရှိသော
တောင့်တအပ်သော သစ်သီး၏အရသာကို သုံးဆောင်စားရသကဲ့သို့
နိဗ္ဗိန္ဒ၊ ဝိရာဂ၊ ဝိမုတ္တ၊ ဒိဏာ၊ ဇာတိ အစရှိသော အကျိုးထူး၊ အကျိုး

မြတ်ကို တောင့်တကုန်သော ငြိမ်သက်တည်ကြည်သော နှလုံးရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် ရူပံ ရာဇံ မာရော-အစရှိသဖြင့် ဟောတော်မူသော တရားတော်မြတ်ကို အဖန်တလဲလဲပွားများခြင်း၊ နှလုံးသွင်းခြင်းကိုပြုပြီး၍ နိဗ္ဗိန္ဒ,ဝိရာဂ,ဝိမုတ္တ, ဒိဏာဇာတိ အစရှိသော ဘုရား, ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့ မှီဝဲသုံးဆောင်တော်မူသော အကျိုးထူး, အကျိုးမြတ်တို့ကို သုံးဆောင်မှီဝဲရကုန်၏။ သုံးဆောင်မှီဝဲခြင်းငှါ ထိုက်ကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

အမြဲသုံးသပ်အပ်သော အဘိဏ္ဍသုတ်

ဥဒ္ဒေသ ပါဠိ

ပဉ္စိမာနိ ဘိက္ခဝေ ဌာနာနိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗာနိ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ကတမာနိ ပဉ္စ။

- ၁။ ဇရာဓမ္မော မှီ၊ဇရံ အနတိတော တိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။
- ၂။ ဗျာဓိဓမ္မော မှီ၊ဗျာဓိံ အနတိတောတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။
- ၃။ မရဏဓမ္မော မှီ၊မရဏံ အနတိတောတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။
- ၄။ သဗ္ဗေဟိ ပိယေဟိ မနာပေဟိ နာနာဘာဝေါ ဝိနာဘာဝေါ-တိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။
- ၅။ ကမ္မသကော မှီ,ကမ္မဒါယာဒေါ,ကမ္မယောနိ,ကမ္မဗန္ဓု,ကမ္မ-ပဋိဿရဏော၊ယံ ကမ္မံ ကရိဿာမိ ကလျာဏံဝါ ပါပကံဝါ၊ တဿ ဒါယာဒေါ ဘဝိဿာမိ တိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။

နိဒ္ဒေသပါဠိ

- ၁။ ကိဉ္စ ဘိက္ခဝေ အတ္ထဝသံ ပဋိစ္စ ဇရာဓမ္မော မှီ၊ဇရံ အနတိ-တောတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ

ရာဇပါမောဇ္ဇဒီပနီ

ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ သတ္တာနံ ယော-
ဗ္ဗန္ဓေ ယောဗ္ဗန္ဓမဒေါ၊ ယေန မဒေန မဒ္ဒါ ကာယေန ဒုစ္စရိတံ
စရန္တိ၊ ဝါစာယ ဒုစ္စရိတံ စရန္တိ၊ မနဿ ဒုစ္စရိတံ စရန္တိ၊ တ-
ဿ တံ ဌာနံ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခတော ယောဗ္ဗန္ဓေ
ယောဗ္ဗန္ဓမဒေါ၊ သော သဗ္ဗသော ဝါ ပဟိယတိ၊ တနဝါ ပန
ဟောတိ၊ ဣဒံခေါ ဘိက္ခဝေ အတ္ထဝသံ ပဋိစ္စ ဇရာဓမ္မော မှိ၊ ဇရံ
အနတိတောတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိ-
သေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။

၂။ ကိဉ္စ ဘိက္ခဝေ အတ္ထဝသံ ပဋိစ္စ ဗျာဓိဓမ္မော မှိ၊ ဗျာဓိံ အန-
တိတောတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေန-
ဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ သတ္တာနံ
အာရောဂျေ အာရောဂျမဒေါ၊ ယေန မဒေန မဒ္ဒါ ကာယေ-
န ဒုစ္စရိတံ စရန္တိ၊ ဝါစာယ ဒုစ္စရိတံ စရန္တိ၊ မနဿ ဒုစ္စရိတံ
စရန္တိ၊ တဿ တံ ဌာနံ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခတော ယော အာ-
ရောဂျေ အာရောဂျမဒေါ၊ သော သဗ္ဗသော ဝါ ပဟိယတိ၊
တနဝါ ပန ဟောတိ၊ ဣဒံခေါ ဘိက္ခဝေ အတ္ထဝသံ ပဋိစ္စ
ဗျာဓိဓမ္မော မှိ၊ ဗျာဓိံ အနတိတောတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိ-
တဗ္ဗံ၊ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။

၃။ ကိဉ္စ ဘိက္ခဝေ အတ္ထဝသံ ပဋိစ္စ မရဏဓမ္မော မှိ၊ မရဏံ
အနတိတောတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိ-
သေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ သတ္တာ-
နံ ဇီဝိတေ ဇီဝိတမဒေါ၊ ယေန မဒေန မဒ္ဒါ ကာယေန
ဒုစ္စရိတံ စရန္တိ၊ ဝါစာယ ဒုစ္စရိတံ စရန္တိ၊ မနဿ ဒုစ္စရိတံ
စရန္တိ၊ တဿ တံ ဌာနံ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခတော ယော
ဇီဝိတေ ဇီဝိတမဒေါ၊ သော သဗ္ဗသော ဝါ ပဟိယတိ၊ တနဝါ
ပန ဟောတိ၊ ဣဒံခေါ ဘိက္ခဝေ အတ္ထဝသံ ပဋိစ္စ မရဏ-
ဓမ္မော မှိ၊ မရဏံ အနတိတောတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊
ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။

- ၄။ ကိစ္စ ဘိက္ခုဝေ အတ္ထဝသံ ပဋိစ္စ သဗ္ဗေဟိ ပိယေဟိ မနာပေ-
ဟိ နာနာဘာဝေါ ဝိနာဘာဝေါ တိ အဘိဏ္ဍာန် ပစ္စဝေက္ခိ-
တဗ္ဗိတ္တိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။
အတ္ထိ ဘိက္ခုဝေ သတ္တာနံ ပိယေသု ဆန္ဒရာဂေါ။ သော
သဗ္ဗသော ဝါ ပဟိယတိ။ တနဝါ ပန ဟောတိ။ ဣဒံခေါ
ဘိက္ခုဝေ အတ္ထဝသံ ပဋိစ္စ သဗ္ဗေဟိ ပိယေဟိ မနာပေဟိ
နာနာဘာဝေါ ဝိနာဘာဝေါ တိ အဘိဏ္ဍာန် ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗိ-
တ္တိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။
- ၅။ ကထဉ္စ ဘိက္ခုဝေ အတ္ထဝသံ ပဋိစ္စ ကမ္မသကောမိ၊ ကမ္မဒါ-
ယာဒေါ၊ ကမ္မယောနိ၊ ကမ္မဗန္ဓု၊ ကမ္မပဋိဿရဏော။ ယံကမ္မံ
ကရိဿာမိ ကလျာဏံဝါ ပါပကံဝါ။ တဿ ဒါယာဒေါ
ဘဝိဿာမိ တိ အဘိဏ္ဍာန် ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗိတ္တိယာဝါ ပုရိသေ-
နဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ အတ္ထိ ဘိက္ခုဝေ သတ္တာနံ
ကာယဒုစ္စရိတံ ဝစီဒုစ္စရိတံ မနောဒုစ္စရိတံ။ တဿ တံဌာနံ
ပစ္စဝေက္ခတော သဗ္ဗသောဝါ ဒုစ္စရိတံ ပဟိယတိ။ တနဝါ ပန
ဟောတိ။ ဣဒံ ခေါ ဘိက္ခုဝေ အတ္ထဝသံ ပဋိစ္စ ကမ္မသကောမိ။
ဘိက္ခုဝေ ကမ္မ ဒါယာဒေါ၊ ကမ္မယောနိ၊ ကမ္မဗန္ဓု၊ ကမ္မပဋိဿ-
ရဏော။ ယံကမ္မံ ကရိဿာမိ ကလျာဏံဝါ ပါပကံ ဝါ။ တဿ
ဒါယာဒေါ ဘဝိဿာမိ တိ အဘိဏ္ဍာန် ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗိတ္တိ-
ယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။

ပဋိနိဒ္ဒေသပါဠိ

၁။ သစေ ဘိက္ခုဝေ အရိယသာဝကော ဣတိ ပဋိသန္ဓိက္ခ-
တိ။ “နခေါ အဟဉ္စေဝေကော ဇရာဓမ္မော၊ ဇရံ အနတိတော၊
အထခေါ ယာဝတာ သတ္တာ အာဂတိ ဂတိစုတိဥပပတ္တိသဗ္ဗေ-
သတ္တာ ဇရာဓမ္မော၊ ဇရံ အနတိတောတိ” တဿ တံဌာနံ အဘိ-
ဏ္ဍာန် ပစ္စဝေက္ခတော မဂ္ဂေါ သဉ္ဇာယတိ။ သော တံ မဂ္ဂံ အာ-
သေဝတိ ဘာဝေတိ ဗဟုလီ ကရေတိ။ တဿ တံ မဂ္ဂံ အာ-
သေဝတော ဘာဝယတော ဗဟုလီကရေတော သညော-
ဇနာ ပဟိယန္တိ။ အနုသယာ ဗျန္တိ ဟောန္တိ။

၂။ “န ခေါ် အဟဉ္ဇေဝေကော ဗျာဓိဓမ္မော ဗျာဓိ အနုတိတော၊ အထ ခေါ် ယာဝတာ သတ္တာ အာဂတိ ဂတိ စုတိ ဥပပတ္တိ သဗ္ဗေသတ္တာ ဗျာဓိဓမ္မော ဗျာဓိ အနုတိတော”တိ၊ တဿ တံဌာနံ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခတော မဂ္ဂေါ သဉ္ဇာယတိ၊ သော တံ မဂ္ဂံ အာသေဝတိ ဘာဝေတိ ဗဟုလိကရေတိ၊ တဿ တံ မဂ္ဂံ အာသေဝတော ဘာဝယတော ဗဟုလိကရေတော သညောဇနာ ပဟိယန္တိ၊ အနုသယာ ဗျန္တိ ဟောန္တိ။

၃။ “န ခေါ် အဟဉ္ဇေဝေကော မရဏဓမ္မော မရဏံ အနုတိတော၊ အထ ခေါ် ယာဝတာ သတ္တာ အာဂတိ ဂတိ စုတိ ဥပပတ္တိ၊ သဗ္ဗေသတ္တာ မရဏဓမ္မော အနုတိတော”တိ၊ တဿ တံ ဌာနံ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခတော မဂ္ဂေါ သဉ္ဇာယတိ၊ သော တံ မဂ္ဂံ အာသေဝတိ ဘာဝေတိ ဗဟုလိကရေတိ၊ တဿ တံ မဂ္ဂံ အာသေဝတော ဘာဝယတော ဗဟုလိကရေတော သညောဇနာ ပဟိယန္တိ၊ အနုသယာ ဗျန္တိ ဟောန္တိ။

၄။ “န ခေါ် မယျေဝေကဿ သဗ္ဗေဟိ ပိယေဟိ မနာပေဟိ နာနာဘာဝေါ ဝိနာဘာဝေါတိ အထ ခေါ် ယာဝတာ သတ္တာနံ အာဂတိ ဂတိ စုတိ ဥပပတ္တိ၊ သဗ္ဗေသတ္တာ ပိယေဟိ မနာပေဟိ နာနာဘာဝေါ ဝိနာဘာဝေါ”တိ၊ တဿ တံဌာနံ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခတော မဂ္ဂေါ သဉ္ဇာယတိ၊ သော တံ မဂ္ဂံ အာသေဝတိ ဘာဝေတိ ဗဟုလိကရေတိ၊ တဿ တံ မဂ္ဂံ အာသေဝတော ဘာဝယတော ဗဟုလိကရေတော သညောဇနာ ပဟိယန္တိ၊ အနုသယာ ဗျန္တိ ဟောန္တိ။

၅။ “န ခေါ် အဟဉ္ဇေဝေကော ကမ္မသကော မှိ၊ ကမ္မဒါယာဒေါ၊ ကမ္မယောနိ၊ ကမ္မဗန္ဓု၊ ကုမ္မပဋိဿရဏော၊ ယံ ကမ္မံ ကရိဿာမိ ကလျာဏံဝါ ပါပုဏံဝါ၊ တဿ ဒါယာဒေါ ဘဝိဿာမိ၊ အထ ခေါ် ယာဝတာ သတ္တာနံ အာဂတိ ဂတိ စုတိ ဥပပတ္တိ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ၊ ကမ္မဒါယာဒေါ၊ ကမ္မယောနိ၊ ကမ္မဗန္ဓု၊ ကုမ္မပဋိဿရဏော၊ ယံ ကမ္မံ ကရိဿန္တိ

ကလျာဏဝါ ပါပကံဝါ၊ တဿ ဒါယာဒေါ ဘဝိဿန္တိ၊ အနု-
သယာ ဗျန္တိ ဟောန္တိ တိ။

အဘိဏ္ဍာန် ဥဒ္ဓေသအနက်

ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကိုကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်း
များတို့။ ပဉ္စ၊ ငါးပါးကုန်သော။ ဣမာနိဌာနာနိ၊ ဤအကြောင်း
တရားတို့ကို။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊
ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။
ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍာန်၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။
ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗာနိ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း
အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်ကုန်၏။ ကတမာနိပဉ္စ၊ အဘယ်ငါးပါးသော
အရာတို့ကို။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊
ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။
ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍာန်၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။
ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗာနိ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း
အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်ကုန်သနည်း။

၁။ ဇရာဓမ္မော၊ အိုတတ်သောသဘောတရားသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်တတ်
၏။ တံဇရံ၊ ထိုအိုခြင်းသဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနုတိတော၊
မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်း
ကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊
လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။
အဘိဏ္ဍာန်၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗာနိ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်
ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်၏။

၂။ ဗျာဓိဓမ္မော၊ နာတတ်သောသဘောတရားသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်
တတ်၏။ တံဗျာဓိံ၊ ထိုနာခြင်းသဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။
အနုတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမ
သည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။
ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်း
ကောင်း။ အဘိဏ္ဍာန်၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗာနိ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်၏။

၃။ မရဏဓမ္မော၊ သေတတ်သော သဘောတရားသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တံမရဏံ၊ ထိုသေတတ်သော သဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနုတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍံ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်၏။

၄။ ခေါငါ၏။ သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပိယေဟိ၊ ချစ်အပ်ကုန်သော။ မနာပေဟိ၊ နှလုံးကို ပွားစေတတ်ကုန်သော သူတို့နှင့်။ နာနာဘာဝေါ၊ အရပ်တပါးသွားသဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဝိနာဘာဝေါ၊ ခန္ဓာပျက်သဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်း သည်လည်းကောင်း။ အမှီ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တံသဘာဝံ၊ ထိုကွေကွင်းခြင်း သဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနုတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍံ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်၏။

၅။ ကမ္မသကော၊ ကံသာလျှင်ဥစ္စာရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မဒါယာဒေါ၊ ကံ၏အမွေကိုခံရသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မယောနိ၊ ကံသာလျှင်အမျိုးရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မဗန္ဓု၊ ကံသာလျှင်အဆွေရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မပဋိဿရဏော၊ ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကလျာဏံဝါ၊ ကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော။ ပါပကံဝါ၊ အကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော။ ယံကမ္မံ၊ အကြင်ကံကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။ တဿကမ္မဿ၊ ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ၏။ ဒါယာဒေါ၊ အမွေခံခြင်းသည်။ ဘဝိဿာမိ၊ ဖြစ်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။

အဘိဏ္ဍာ၊ နေ့၊ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်၏။

အဘိဏ္ဍာသုတ် နိဒ္ဒေသအနက်

၁။ ဘိက္ခုဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သားရဟန်းများတို့။ ကိဉ္ဇု၊ အဘယ်မည်သော။ အတ္တဝသံ၊ မချွတ်မယွင်းရလတ္တံ့သောအကျိုးကို။ ပဋိစ္စ၊စွဲ၍။ ဇရာဓမ္မော၊ အိုတတ်သောသဘောတရားသည်။ အမှိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တံဇရံ၊ ထိုအိုတတ်သော သဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍာ၊ နေ့၊ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်သနည်း။

ဘိက္ခုဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သားရဟန်းများတို့။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့အား။ ယောဗ္ဗန္ဓေ၊ အရွယ်နှင့်ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်။ ယောဗ္ဗန္ဓမဒေါ၊ အရွယ်အားဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ယေနမဒေန၊ အကြင်မာန်ယစ်ခြင်းဖြင့်။ မဒ္ဒါ၊ ယစ်ကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။ ဒုစ္စရိတံ၊ ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကြကုန်၏။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်။ ဒုစ္စရိတံ၊ စိဒ္ဓဓရိုက်လေးပါးကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကြကုန်၏။ မနသ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဒုစ္စရိတံ၊ မနောဒုစရိုက်သုံးပါးကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကြကုန်၏။ တံဌာနံ၊ ထိုအိုခြင်းတည်းဟူသော အရာကို။ အဘိဏ္ဍာ၊ နေ့၊ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတော၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်သော။ တဿ၊ ထိုသူတော်ကောင်းအား။ ယောဗ္ဗန္ဓေ၊ အရွယ်နှင့်ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်။ ယောဗ္ဗန္ဓမဒေါ၊ အကြင်အရွယ်အားဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော ယောဗ္ဗန္ဓမဒေါ၊ ထိုအရွယ်အားဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်းသည်။ သဗ္ဗသောဝါ၊ အချင်းခပ်သိမ်းလည်း။ ဝါ၊ အကြွင်းမဲ့လည်း။ ပဟိယတိ၊ ကင်း၏။ ဝါ၊ ပျောက်၏။ ပန၊ အကြွင်းမဲ့ မပယ်နိုင်သည်ရှိသော်။ တနုဝါ၊ နည်းပါးသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘိက္ခုဝေ၊ သံသရာဘေးကို

ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ဣဒံအတ္ထဝသံ၊ ဤ မချွတ်မယွင်း ရလတ္တံ့သော အကျိုးကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ ဇရာဓမ္မော၊ အိုတတ် သော သဘောတရားသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တံဇရံ၊ ထိုအိုတတ်သော သဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ (လ)။ အဘိဏ္ဍံ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်၏။

၂။ ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ကိဉ္စ၊ အဘယ်မည်သော။ အတ္ထဝသံ၊ မချွတ်မယွင်း ရလတ္တံ့သော အကျိုးကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ ဗျာဓိဓမ္မော၊ နာတတ်သော သဘောတရားသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တံဗျာဓိံ၊ ထိုနာတတ်သော သဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေ တ ကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိ- သေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည် လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍံ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်း ကောင်း ဆင်ခြင် အောက်မေ့အပ်သနည်း။

ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့အား။ အာရောဂျေ၊ အနာ ကင်းခြင်းကြောင့်။ အာရောဂျမဒေါ၊ အနာကင်းသော အားဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ယေနမဒေန၊ အကြင်မာန်ယစ်ခြင်း ဖြင့်။ မဒ္ဒါ၊ ယစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။ ဒုစ္စရိတံ၊ ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကြကုန်၏။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်။ ဒုစ္စရိတံ၊ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကြကုန်၏။ မနဿ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဒုစ္စရိတံ၊ မနောဒုစရိုက်သုံးပါးကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကြ ကုန်၏။ တံဌာနံ၊ ထိုအိုခြင်း တည်းဟူသောအရာကို။ အဘိဏ္ဍံ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခတော၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့် လည်း ကောင်းဆင်ခြင်သော။ တဿ၊ ထိုသူတော်ကောင်းအား။ အာရော- ဂျေ၊ အနာကင်းခြင်းကြောင့်။ ယောအာရောဂျမဒေါ၊ အကြင် အနာ ကင်းသော အားဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သောအာရော-

ဂျမဒေါ၊ ထိုအနာကင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော မာန်ယစ်ခြင်းသည်။ သဗ္ဗသောဝါ၊ အချင်းခပ်သိမ်းလည်း။ ဝါ၊ အကြွင်းမဲ့လည်း။ ပဟိယတိ၊ ကင်း၏။ ဝါ၊ ပျောက်၏။ ပန၊ အကြွင်းမဲ့မပယ်နိုင်သည်ရှိသော်။ တနု-ဝါ၊ နည်းပါးသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ဣဒံအတ္ထဝသံ၊ ဤ မချွတ်မယွင်းရလတ္တံ့သော အကျိုးကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ ဗျာဓိဓမ္မော၊ နာ တတ်သော သဘောတရားသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တံဗျာဓိံ၊ ထိုနာ တတ်သော သဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနတိတော၊ မလွန် နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည် လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိ-ဏ္ဍံ၊ နေ့၊ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်၏။

၃။ ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ကိဉ္စ၊ အဘယ်မည်သော။ အတ္ထဝသံ၊ မချွတ်မယွင်းရလတ္တံ့ သော အကျိုးကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ မရဏ ဓမ္မော၊ သေတတ်သော သဘော တရားသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တံမရဏံ၊ ထိုသေတတ်သော သဘော တရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည် လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည် လည်း ကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍံ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်း ကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်သနည်း။

ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ သတ္တဝါနံ၊ သတ္တဝါတို့အား။ ဇီဝိတေ၊ အသက်ရှည် ခြင်းကြောင့်။ ဇီဝိတမဒေါ၊ အသက်ရှည်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သောမာန် ယစ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ယေနမဒေန၊ အကြင်မာန်ယစ်ခြင်းဖြင့်။ မဒ္ဒါ၊ ယစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။ ဒုစ္စရိတံ၊ ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကြကုန်၏။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်။

ဒုစ္စရိတံ၊ ဝစီဒုစ္စရိက်လေးပါးကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကြကုန်၏။ မနဿ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဒုစ္စရိတံ၊ မနောဒုစ္စရိက်သုံးပါးကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကြကုန်၏။ တံဌာနံ၊ ထိုသေခြင်းတည်းဟူသော အရာကို။ အဘိဏ္ဍံ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခတော၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့သော။ တဿ၊ ထိုသူတော်ကောင်းအား။ ဇိဝိတေ၊ အသက်ရှည်ခြင်းကြောင့်။ ယောဇိဝိတမဒေါ၊ အကြင်အသက်ရှည်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော မာန်ယစ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သောဇိဝိတမဒေါ၊ ထိုသို့ အသက်ရှည်သော အားဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်းသည်။ သဗ္ဗသောဝါ၊ အချင်းခပ်သိမ်းလည်း။ ဝါ၊ အကြွင်းမဲ့လည်း။ ပဟိယတိ၊ ကင်း၏။ ဝါ၊ ပျောက်၏။ ပန၊ အကြွင်းမဲ့မပယ်နိုင်သည်ရှိသော်။ တနုဝါ၊ နည်းပါးသည် လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ဣဒံအတ္ထဝသံ၊ ဤ မချွတ်မယွင်းရလတ္တံ့သော အကျိုးကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ မရဏဓမ္မော၊ သေတတ်သော သဘောတရားသည်။ အမှိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တံမရဏံ၊ ထိုသေတတ်သော သဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍံ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်၏။

၄။ ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ကိဉ္ဇ၊ အဘယ်မည်သော။ အတ္ထဝသံ၊ မချွတ်မယွင်းရလတ္တံ့သော အကျိုးကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ မေ၊ ငါ၏။ သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပိယေဟိ၊ ချစ်အပ်ကုန်သော။ မနာပေဟိ၊ နှလုံးကိုပွားစေတတ်ကုန်သော သူတို့နှင့်။ နာနာဘာဝေါ၊ အရပ်တပါးသို့သွားသဖြင့် ကွေကွင်း ရခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဝိနာဘာဝေါ၊ ခန္ဓာပျက်သဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်းကောင်း။ အမှိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တံသဘာဝံ၊ ထိုကွေကွင်းခြင်း သဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်း

ကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောကျ်ားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍာန်၊ နေ့၊ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်သနည်း။

ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့အား။ ပိယေသု၊ ချစ်သောသူတို့၌။ ယောဆန္ဒရာဂေါ၊ အကြင်ဆန္ဒရာဂသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သောဆန္ဒရာဂေါ၊ ထိုဆန္ဒရာဂသည်။ သဗ္ဗသောဝါ၊ အချင်းခပ်သိမ်းလည်း။ ဝါ၊ အကြွင်းမဲ့လည်း။ ပဟိယတိ၊ ကင်း၏။ ဝါ၊ ပျောက်၏။ ပန၊ အကြွင်းမဲ့မပယ်နိုင်သည်ရှိသော်။ တနုဝါ၊ နည်းပါးသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ဣဒံအတ္ထဝသံ၊ ဤမချွတ်မယွင်းရလတ္တံ့သော အကျိုးကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ မေ၊ ငါ၏။ သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပိယေဟိ၊ ချစ်အပ်ကုန်သော။ မနာပေဟိ၊ နှလုံးကိုပွားစေတတ်ကုန်သော သူတို့နှင့်။ နာနာဘာဝေါ၊ အရပ်တပါးသို့သွားသဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဝိနာဘာဝေါ၊ ခန္ဓာပျက်သဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်းကောင်း။ အမှိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တံသဘာဝံ၊ ထိုကွေကွင်းခြင်း သဘောတရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေကကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောကျ်ားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍာန်၊ နေ့၊ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်၏။

၅။ ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ကထဉ္စ၊ အဘယ်သို့လျှင်။ အတ္ထဝသံ၊ မချွတ်မယွင်းရလတ္တံ့သော အကျိုးကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ ကမ္မဿကော၊ ကံသာလျှင် ဥစ္စာရှိသည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မဒါယာဒေါ၊ ကံ၏ အမွေကိုခံရသည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မယောနိ၊ ကံသာလျှင်အမျိုးရှိသည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မဗန္ဓု၊ ကံသာလျှင် အဆွေရှိသည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မပဋိဿရ-

ဏော၊ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကလျာဏံဝါ၊ ကုသိုလ်လည်း ဖြစ်သော။ ပါပကံဝါ၊ အကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော။ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင်ကံကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။ တဿကမ္မဿ၊ ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ၏။ ဒါယာဒေါ၊ အမွေခံသည်။ ဘဝိဿာမိ၊ ဖြစ်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍံ၊ နေ့၊ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင် အောက်မေ့အပ်သနည်း။

ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သားရဟန်း များတို့။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့အား။ ကာယဒုစ္စရိတံ၊ ကာယဒုစရိုက် သုံးပါးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဝစီဒုစ္စရိတံ၊ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ မနောဒုစ္စရိတံ၊ မနောဒုစရိုက်သုံးပါးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံဌာနံ၊ ထိုကမ္မဿကာ အစရှိသော အရာကို။ ပစ္စဝေက္ခတော၊ နှုတ် ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်းဆင်ခြင်သော။ တဿ၊ ထိုသူ တော်ကောင်းအား။ သဗ္ဗသောဝါ၊ အချင်းခပ်သိမ်းလည်း။ ဝါ၊ အကြွင်းမဲ့ လည်း။ ဒုစ္စရိတံ၊ ဒုစရိုက်သည်။ ပဟိယတိ၊ ကင်း၏။ ဝါ၊ ပျောက်၏။ ပန၊ အကြွင်းမဲ့ မပယ်နိုင်သည်ရှိသော်။ တနဝါ၊ နည်းပါးသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ဣဒံအတ္ထဝသံ၊ ဤမချွတ်မယွင်း ရလတ္တံ့သော အကျိုးကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ ကမ္မဿကော၊ကံသာလျှင် ဥစ္စာရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မဒါယာဒေါ၊ ကံ၏ အမွေကိုခံရသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မ-ယောနိ၊ ကံသာလျှင် အမျိုးရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မဗန္ဓု၊ ကံသာလျှင် အဆွေရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကမ္မပဋိဿရဏော၊ ကံသာလျှင် ကိုးကွယ် ရာရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ကလျာဏံဝါ၊ ကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော။ ပါပ-ကံဝါ၊ အကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော။ ယံကမ္မံ၊ အကြင်ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ် ကံကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။ တဿကမ္မဿ၊ ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ ၏။ ဒါယာဒေါ၊ အမွေခံသည်။ ဘဝိဿာမိ၊ ဖြစ်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတ္ထိ-ယာဝါ၊ မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ပုရိသေနဝါ၊ ယောက်ျားသည်လည်း

ကောင်း။ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ အဘိဏ္ဍာ၊ နေ့ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့အပ်၏။

အဘိဏ္ဍာသုတ် ပဋိနိဒ္ဒေသအနက်

၁။ ဘိက္ခုဝေ၊ သံသရာဘေးကိုကြောက်ကုန်သောငါ၏ချစ်သားရဟန်းများတို့။ သော အရိယသာဝကော၊ ထိုအရိယသာဝက တပည့်သည်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သစေပဋိသဗ္ဗိက္ခတိ၊ အကယ်၍ဆင်ခြင်သည်ဖြစ်အံ့။ ခေါ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ ဧကော၊ တယောက်သော။ အဟဋ္ဌေဝ၊ ငါသည်သာလျှင်။ ဇရာဓမ္မော၊ အိုတတ်သော သဘောတရားသည်။ နအမှိ၊ မဖြစ်။ အဟဋ္ဌေဝ၊ ငါသည်သာလျှင်။ တံဇရံ၊ ထိုအိုတတ်သော သဘောတရားကို။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်သည်။ နအမှိ၊ မဖြစ်။ အထ-ခေါ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ယာဝတော၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော။ အာဂတိ၊ ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့လားကုန်သော။ ဂတိ၊ ဤဘဝမှ ထိုဘဝသို့သွားကုန်သော။ စုတိ၊ စုတွေကုန်သော။ ဥပပတ္တိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဝတော၊ ထိုမျှလောက်ကုန်သော။ သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ ဇရာဓမ္မော၊ အိုခြင်းသဘောတရား ရှိကုန်သည်။-ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဇရံ၊ အိုခြင်းသဘောတရားကို။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံဌာနံ၊ ထိုအိုခြင်း-တည်းဟူသောအရာကို။ အဘိဏ္ဍာ၊ နေ့ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခတော၊ ဆင်ခြင်သော။ တဿ၊ ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား။ မဂ္ဂေါ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်သည်။ သဉ္စာယတိ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိ အစရှိသောမဂ္ဂင်ကို။ အာသေဝတိ၊ အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲ၏။ ဘာဝေတိ၊ အဖန်တလဲလဲ ပွား၏။ ဗဟုလီကဇရာတိ၊ အကြိမ်များစွာပြု၏။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားကို။ အာသေဝတော၊ အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲသော။ ဘာဝယတော၊ အဖန်တလဲလဲ ပွားစေသော။ ဗဟုလီကဇရာတော၊ အကြိမ်များစွာပြုသော။ တဿ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ သညောဇနာ၊ ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ်တို့သည်။ ပဟိယန္တိ၊ ကင်းကုန်၏။ ဝါ၊ ပျောက်ကုန်၏။ အနုသယာ၊ ခုနစ်ပါးသော အနုသယတို့သည်။ ဗုန္တိ၊ ကင်းကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၂။ ခေါ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ ကော၊ တယောက်သော။ အဟဉ္ဇေဝ၊ ငါသည်သာလျှင်။ ဗျာဓိဓမ္မော၊ နာတတ်သောသဘောတရားသည်။ နအမှိ၊ မဖြစ်။ အဟဉ္ဇေဝ၊ ငါသည်သာလျှင်။ တံဗျာဓိံ၊ ထိုနာတတ်သော သဘောတရားကို။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်သည်။ နအမှိ၊ မဖြစ်။ အထခေါ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ယာဝတော၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော။ အာဂတိ၊ ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့လားကုန်သော။ ဂတိ၊ ဤဘဝမှ ထိုဘဝသို့သွားကုန်သော။ စုတိ၊ စုံတေကုန်သော။ ဥပပတ္တိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဝတော၊ ထိုမျှလောက်ကုန်သော။ သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည်။ ဗျာဓိဓမ္မော၊ နာခြင်းသဘောတရား ရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဗျာဓိံ၊ နာခြင်းသဘောတရားကို။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံဌာနံ၊ ထိုနာခြင်း-တည်းဟူသောအရာကို။ အဘိဏ္ဍံ၊ နေ့ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခတော၊ ဆင်ခြင်သော။ တဿ၊ ထိုယောဂီဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်အား။ မဂ္ဂေါ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်သည်။ သဉ္ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို။ အာသေဝတိ၊ အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲ၏။ ဘာဝေတိ၊ အဖန်တလဲလဲပွား၏။ ဗဟုလီကရေတိ၊ အကြိမ်များစွာ ပြု၏။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်ကို။ အသေဝတော၊ အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲသော။ ဘာဝယတော၊ အဖန်တလဲလဲပွားသော။ ဗဟုလီကရေတော၊ အကြိမ်များစွာပြုသော။ တဿ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ သညောဇနော၊ ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ်တို့သည်။ ပဟိယန္တိ၊ ကင်းကုန်၏။ ဝါ၊ ပျောက်ကုန်၏။ အနုသယာ၊ ခုနစ်ပါးသောအနုသယတို့သည်။ ဗျန္တိ၊ ကင်းကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၃။ ခေါ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ ကော၊ တယောက်သော။ အဟဉ္ဇေဝ၊ ငါသည်သာလျှင်။ မရဏဓမ္မော၊ သေတတ်သော သဘောတရားသည်။ နအမှိ၊ မဖြစ်။ အဟဉ္ဇေဝ၊ ငါသည်သာလျှင်။ တံမရဏံ၊ ထိုသေခြင်းသဘောတရားကို။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်သည်။ နအမှိ၊ မဖြစ်။ အထခေါ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ယာဝတော၊ အကြင်မျှလောက်

ကုန်သော။ အာဂတိ၊ ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့လားကုန်သော။ ဂတိ၊ ဤဘဝမှ ထိုဘဝသို့သွားကုန်သော။ စုတိ၊ စုတွေကုန်သော။ ဥပပတ္တိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဝတာ၊ ထိုမျှလောက်ကုန်သော။ သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့သည်။ မရဏဓမ္မာ၊ သေခြင်းသဘောတရားရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မရဏံ၊ သေခြင်းသဘောတရားကို။ အနုတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံဌာနံ၊ ထိုသေခြင်းတည်းဟူသော အရာကို။ အဘိဏ္ဍာ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခတော၊ ဆင်ခြင်သော။ တဿ၊ ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား။ မဂ္ဂေါ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်သည်။ သဉ္ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသောမဂ္ဂင်ကို။ အာသေဝတိ၊ အဖန်တလဲလဲမှီဝဲ၏။ ဘာဝေတိ၊ အဖန်တလဲလဲပွား၏။ ဗဟုလီကရေတိ၊ အကြိမ်များစွာပြု၏။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို။ အာသေဝတော၊ အဖန်တလဲမှီဝဲသော။ ဘာဝယတော၊ အဖန်တလဲလဲပွားသော။ ဗဟုလီကရေတော၊ အကြိမ်များစွာပြုသော။ တဿ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ သညောဇနာ၊ ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ်တို့သည်။ ပဟိယန္တိ၊ ကင်းကုန်၏။ ဝါ၊ ပျောက်ကုန်၏။ အနုသယာ၊ ခုနစ်ပါးသော အနုသယတို့သည်။ ဗျန္တိ၊ ကင်းကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၄။ ခေါ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ ကေဿ၊ တယောက်သော။ မယျေဝ-မယုံဝေ၊ ငါ့အားသာလျှင်။ သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပိယေဟိ၊ ချစ်အပ်ကုန်သော။ မနာပေဟိ၊ နှလုံးကို ပွားစေတတ်ကုန်သောသူတို့နှင့်။ နာနာဘာဝေါ၊ အရပ်တပါးသို့သွားသဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဝိနာဘာဝေါ၊ ခန္ဓာပျက်သဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်းကောင်း။ နအမှိ၊ မဖြစ်။ အထခေါ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ယာဝတာ၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော။ အာဂတိ၊ ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့လားကုန်သော။ ဂတိ၊ ဤဘဝမှ ထိုဘဝသို့သွားကုန်သော။ စုတိ၊ စုတွေကုန်သော။ ဥပပတ္တိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဝတာ၊ ထိုမျှလောက်ကုန်သော။ သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့သည်။ ပိယေဟိ၊ ချစ်အပ်ကုန်

သော။ မနာပေဟိ၊ နှလုံးကိုပွားစေတတ်ကုန်သော သူတို့နှင့်။ နာနာ-
ဘာဝေါ၊ အရပ်တပါးသို့သွားသဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်း
ကောင်း။ ဝိနာဘာဝေါ၊ ခန္ဓာပျက်သဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်း
ကောင်း။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံဌာနံ၊ ထိုကွေကွင်းရခြင်း
တည်းဟူသောတရားကို။ အဘိဏ္ဍာ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခတော၊
ဆင်ခြင်သော။ တဿ၊ ထိုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား။ မဂ္ဂေါ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိအစ
ရှိသောမဂ္ဂင်သည်။ သဉ္ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုမဂ္ဂင်ဖြစ်သော
ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသောမဂ္ဂင်ကို။ အာသေဝတိ၊
အဖန်တလဲလဲမှီဝဲ၏။ ဘာဝေတိ၊ အဖန်တလဲလဲပွား၏။ ဗဟုလီကရေ-
တိ၊ အကြိမ်များစွာပြု၏။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို။ အာသေဝ-
တော၊ အဖန်တလဲလဲမှီဝဲသော။ ဘာဝယတော၊ အဖန်တလဲလဲပွား
သော။ ဗဟုလီကရေတော၊ အကြိမ်များစွာပြုသော။ တဿ၊ ထိုမဂ္ဂင်
ရှစ်ပါးဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်အား။ သညောဇနာ၊ ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ်
တို့သည်။ ပဟိယန္တိ၊ ကင်းကုန်၏။ ဝါ၊ ပျောက်ကုန်၏။ အနုသယာ၊
ခုနစ်ပါးသော အနုသယတို့သည်။ ဗျန္တိ၊ ကင်းကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊
ဖြစ်ကုန်၏။

၅။ ခေါ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ ဧကော၊ တယောက်သော။
အဟဉ္ဇေဝ-အဟံဝေ၊ ငါသည်သာလျှင်။ ကမ္မဿကော၊ ကံသာလျှင်ဥစ္စာရှိ
သည်။ နအမှီ၊ မဖြစ်။ ကမ္မဒါယာဒေါ၊ ကံ၏အမွေကိုခံရသည်။ နအမှီ၊
မဖြစ်။ ကမ္မယောနိ၊ ကံသာလျှင်အမျိုးရှိသည်။ နအမှီ၊ မဖြစ်။ ကမ္မ-
ဗန္ဓု၊ ကံသာလျှင် အဆွေရှိသည်။ နအမှီ၊ မဖြစ်။ ကမ္မပဋိဿရဏော၊
ကံသာလျှင်ကိုးကွယ်ရာရှိသည်။ နအမှီ၊ မဖြစ်။ ကလျာဏံဝါ၊ ကုသိုလ်
လည်းဖြစ်သော။ ပါပကံဝါ၊ အကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော။ ယံကမ္မံ၊ အ
ကြင်ကံကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။ တဿကမ္မဿ၊ ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်
ကံ၏။ ဒါယာဒေါ၊ အမွေခံသည်။ ဘဝိဿာမိ၊ ဖြစ်အံ့။ အထခေါ၊
စင်စစ်သော်ကား။ ယာဝတော၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော။ အာဂတိ၊
ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့လားကုန်သော။ ဂတိ၊ ဤဘဝမှ ထိုဘဝသို့ သွားကုန်
သော။ စုတိ၊ စုတေ့ကုန်သော။ ဥပပတ္တိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော။ သတ္တာ၊
သတ္တဝါတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဝတော၊ ထိုမျှလောက်ကုန်သော။

သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့သည်။ ကမ္မဿကာ၊ ကံသာလျှင် ဥစ္စာရှိကုန်၏။ ကမ္မဒါယာဒါ၊ ကံ၏အမွေကိုခံရကုန်၏။ ကမ္မယောနိ၊ ကံသာလျှင်အမျိုးရှိကုန်၏။ ကမ္မဗန္ဓု၊ ကံသာလျှင် အဆွေရှိကုန်၏။ ကမ္မပဋိဿရဏာ၊ ကံသာလျှင်ကိုးကွယ်ရာ ရှိကုန်၏။ ကလျာဏံဝါ၊ ကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော။ ပါပကံဝါ၊ အကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော။ ယံကမ္မံ၊ အကြင်ကံကို။ ကရိဿန္တိ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့။ တဿကမ္မဿ၊ ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ၏။ ဒါယာဒါ၊ အမွေခံတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံဌာနံ၊ ထိုအရာကို။ အဘိဏ္ဍာ၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခတော၊ ဆင်ခြင်သော။ တဿ၊ ထိုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား။ မဂ္ဂေါ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်သည်။ သဉ္ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုမဂ္ဂင်ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို။ အာသေဝတိ၊ အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲ၏။ ဘာဝေတိ၊ အဖန်တလဲလဲ ပွား၏။ ဗဟုလီကရေတိ၊ အကြိမ်များစွာပြု၏။ တံမဂ္ဂံ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို။ အာသေဝတော၊ အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲသော။ ဘာဝယတော၊ အဖန်တလဲလဲ ပွားများစေသော။ ဗဟုလီကရေတော၊ အကြိမ်များစွာပြုသော။ တဿ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ သညောဇနာ၊ ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ်တို့သည်။ ပဟိယန္တိ၊ ကင်းကုန်၏။ အနုသယာ၊ ခုနစ်ပါးသော အနုသယတို့သည်။ ဗျန္တိ၊ ကင်းကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

အဓိပ္ပါယ်

သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ချစ်သားရဟန်းများတို့၊ ဤငါးပါးသော အကြောင်းတရားတို့ကို မိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း၊ လူသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း နေ့၊ညဉ့်မပြတ် နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်၏။ အဘယ်ငါးပါးသော တရားတို့ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်သနည်း မူကား—

ဆင်ခြင်အပ်သောတရားငါးပါးအကျဉ်းပြခြင်း

၁။ အိုတတ်သော သဘောတရားကို ငါသည်မလွန်နိုင်ချေတကားဟု ဆင်ခြင်အပ်ခြင်း၊

၂။ နာတတ်သောသဘောတရားကို ငါသည်မလွန်နိုင်ချေတကား-
ဟု ဆင်ခြင်အပ်ခြင်း၊

၃။ သေတတ်သောသဘောတရားကိုငါသည်မလွန်နိုင်ချေတကား-
ဟု ဆင်ခြင်အပ်ခြင်း၊

၄။ ချစ်နှစ်လိုအပ်သော အဆွေ၊အမျိုး၊သား၊သမီးအစရှိသောသူ
တို့နှင့် အရပ်တပါးသို့သွားသဖြင့် ကွေကွင်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ခန္ဓာ
ပျက်သဖြင့် ကွေကွင်းခြင်းကိုလည်းကောင်း မလွန်နိုင်ချေတကား-ဟု
ဆင်ခြင်အပ်ခြင်း၊

၅။ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင်ဥစ္စာရှိကုန်၏-ဟူ၍
လည်းကောင်း၊ကံ၏ အမွေခံရကုန်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ကံသာလျှင်
အမျိုးရှိ၏-ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကံသာလျှင် အဆွေရှိ၏-ဟူ၍ လည်း
ကောင်း၊ ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိ၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ကုသိုလ်ဖြစ်
သော၊အကုသိုလ်ဖြစ်သော အကြင်ကံကို ပြုကုန်အံ့၊ ထိုကုသိုလ်ကံ၊အ
ကုသိုလ်ကံ၏အမွေကိုရလတ္တံ့ -ဟူ၍လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အပ်ခြင်း၊

ဤငါးပါးသော တရားတို့ကိုမိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ယောက်ျား
သည် လည်းကောင်း၊ လူသည် လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည်လည်း
ကောင်း နေ့၊ညဉ့်မပြတ် နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်း
ကောင်း အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်၏။

ဆင်ခြင်အပ်သော တရားငါးပါးအကျယ်ပြခြင်း

၁။ ဤကိုယ်သည် မုချအားဖြင့်အိုတတ်သောသဘောရှိ၏၊ထိုသို့အို
တတ်သော သဘောရှိသောခန္ဓာငါးပါးကို အိုခြင်းသဘောတရားကို
မလွန်နိုင်ချေတကား-ဟု ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိသော အကြားအ
မြင် မရှိသော ပုထုဇ္ဇန အန္ဓဗာလတို့သည် အရွယ်အားဖြင့် ငါသည်
အရွယ်၏ ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏-ဟူ၍ မာန်ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍
ပါဏာတိပါတ၊ အဒိန္နာဒါန၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ-ဟု ဆိုအပ်သော
ကာယဒုစရိုက် သုံးပါးကိုလည်းကောင်း၊မုသာဝါဒ၊ပိသုဏဝါစာ၊ဖရု
သ ဝါစာ၊သမ္ဗုပ္ပလာပ-ဟုဆိုအပ်သော ဝစီဒုစရိုက် လေးပါးကိုလည်း
ကောင်း၊ အဘိဇ္ဈာ၊ဗျာပါဒ၊မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ-ဟုဆိုအပ်သော မနောဒုစရိုက်

သုံးပါးကိုလည်းကောင်း ကျင့်ကုန်၏။ ဤကိုယ်၏ အိုသည်အဖြစ်ကို နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်သော ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား ထိုသို့အရွယ် အားဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဖြစ်သော ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်တို့ကို အကြွင်းမဲ့အားဖြင့်ပယ်၏။ အကြွင်းမဲ့ အားဖြင့်မပယ်နိုင်မူကား နည်းပါး၏။ ဤသို့ မချွတ်မယွင်းသော အကျိုး ကို ရလတ္တံ့သည်ကိုစွဲ၍ အိုခြင်းသဘောတရားကို မိန်းမသည်လည်း ကောင်း၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း၊ လူသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်၏-ဟု ဟောတော်မူ သတည်း။

၂။ ဤကိုယ်သည် မုချအားဖြင့် နာတိတ်သောသဘောရှိ၏။ ထိုသို့နာ တိတ်သော သဘောရှိသော ခန္ဓာငါးပါးကို နာခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်ချေတကား-ဟု နာခြင်းကိုပညာဖြင့် ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိသော အ ကြားအမြင်မရှိသောပုထုဇ္ဇန အန္ဓ ဗာလတို့သည်အနာကင်းသော အားဖြင့် ငါသည်အနာကင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏-ဟူ၍ မာန်ယစ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ပါဏာတိပါတ၊ အဒိန္နာဒါန၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ-ဟု ဆိုအပ် သော ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးကိုလည်းကောင်း၊ မုသဝါဒ၊ ပိသုဏဝါ စာ၊ ဖရုသဝါစာ၊ သမ္ပပ္ပလာပ-ဟု ဆိုအပ်သော ဝစီဒုစရိုက်လေးပါး ကိုလည်းကောင်း၊ အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ-ဟု ဆိုအပ်သော မနောဒုစရိုက် သုံးပါးကိုလည်းကောင်း ကျင့်ကုန်၏။ ဤကိုယ်၏ နာ သည်၏အဖြစ်ကို နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်သော ထိုယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်အား ထိုသို့အနာကင်းသောအားဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်းကို အ ကြောင်းပြု၍ဖြစ်သော ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်တို့ ကို အကြွင်းမဲ့အားဖြင့်ပယ်၏။ အကြွင်းမဲ့အားဖြင့် မပယ်နိုင်မူကား နည်းပါး၏။ ဤသို့မချွတ်မယွင်းသော အကျိုးကို ရလတ္တံ့သည်ကိုစွဲ၍ နာခြင်းသဘောတရားကို မိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည် လည်းကောင်း၊ လူသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်၏-ဟု ဟောတော်မူသတည်း။

၃။ ဤကိုယ်သည် မုချအားဖြင့် သေတတ်သောသဘောရှိ၏။ ထိုသို့ သေတတ်သောသဘောရှိသော ခန္ဓာငါးပါးကို သေခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်ချေတကား-ဟု ပညာဖြင့်ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိသော အကြားအမြင်မရှိသော ပုထုဇ္ဇန အန္ဓ ဗာလတို့သည် အသက်ရှိသောအားဖြင့် ငါသည်အသက်ရှိခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏-ဟူ၍ မာန်ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပါဏာတိပါတ၊ အဒိန္နာဒါန၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ-ဟု ဆိုအပ်သော ကာယဒုစရိုက် သုံးပါးကိုလည်းကောင်း၊ မုသာဝါဒ၊ ဝိသုဏ္ဏဝါစာ၊ ဖရုသဝါစာ၊ သမ္ဗုပ္ပလာပ-ဟု ဆိုအပ်သော ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးကိုလည်းကောင်း၊ အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ-ဟု ဆိုအပ်သော မနောဒုစရိုက် သုံးပါးကိုလည်းကောင်း ကျင့်ကုန်၏။ ဤကိုယ်၏သေတတ်သောသဘောရှိသည်၏ အဖြစ်ကို နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်သော ထိုယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား ထိုသို့အသက်ရှိသောအားဖြင့် မာန်ယစ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဖြစ်သော ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်တို့ကို အကြွင်းမဲ့အားဖြင့်ပယ်၏။ အကြွင်းမဲ့အားဖြင့် မပယ်နိုင်မှုကား နည်းပါး၏။ ဤသို့မချွတ်မယွင်းသော အကျိုးကို ရလတ္တံ့သည်ကိုစွဲ၍ သေခြင်းသဘောတရားကို မိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း၊ လူသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်၏-ဟု ဟောတော်မူသတည်း။

၄။ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့သည် မုချအားဖြင့် နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ ဖြစ်တတ်သောသဘောရှိ၏။ ထိုသို့နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ ဖြစ်ခြင်းသဘောတရားကိုမလွန်နိုင်ချေတကား-ဟုပညာဖြင့်ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိသော အကြား၊ အမြင်မရှိသော ပုထုဇ္ဇန အန္ဓ ဗာလတို့သည် နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝမရှိ-ဟု မှားသောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ချစ်နှစ်သက်အပ်ကုန်သော သား၊ သမီး၊ အဆွေ၊ အမျိုး၊ လယ်၊ ယာ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြားအစရှိသော ဝတ္ထုတို့၌ ပြင်းစွာတပ်သော ဆန္ဒရာဂသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုနာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝကို မလွန်နိုင်ချေတကား-ဟုဆင်ခြင်သော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား ထိုဆိုအပ်ပြီးသော ချစ်နှစ်သက်အပ်သော သား၊ သမီး၊ အဆွေ၊ အမျိုး၊ လယ်၊ ယာ၊ ရွှေ၊

ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြားအစရှိသော ဝတ္ထုတို့၌ ဆန္ဒရာဂသည်ဖြစ်၏။ ထိုဆန္ဒရာဂကို အကြွင်းမဲ့အားဖြင့်လည်း ပယ်အပ်၏။ အကြွင်းမဲ့မပယ်နိုင်မူကား နည်းပါး၏။ ဤသို့မချွတ်မယွင်း ရလတ္တံ့သော အကျိုးကိုစွဲ၍ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းခြင်း သဘောတရားကို မိန်းမသည် လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း၊ လူသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အောက်မေ့ ဆင်ခြင်အပ်၏-ဟု ဟောတော်မူသတည်း။

၅။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရာဂအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါသအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မောဟအားဖြင့်လည်းကောင်း မေ့လျော့ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကမ္မဿကာအစရှိသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်ခြင်း၊ နှလုံးသွင်းခြင်းမှ ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်တို့ကို ပြုကျင့်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏။

ကမ္မဿကာ ကမ္မဒါယာဒါ ကမ္မယောနိ ကမ္မဗန္ဓု ကမ္မပဋိဿရဏံ၊ ယံကမ္မံ ကရိဿာမိ ကလျာဏံဝါ ပါပကံဝါ၊ တဿ ဒါယာဒေါ ဘဝိဿာမိ တိ။

ဟု-မပြတ်ဆင်ခြင်သော သူတော်ကောင်းအား ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်-ဟုဆိုအပ်သော သုံးပါးသော ဒုစရိုက်တို့သည် အကြွင်းမဲ့အားဖြင့် ကင်းကုန်၏။ ထိုသို့အကြွင်းမဲ့မပယ်မူကား နည်းပါးသည်လည်းဖြစ်၏။ ဤသို့ မချွတ်မယွင်းရလတ္တံ့သော အကျိုးကိုမြင်၍ ကမ္မဿကောမှိ-အစရှိသည်ဖြင့် နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် မိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည် လည်းကောင်း၊ လူသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည် လည်းကောင်း အောက်မေ့ ဆင်ခြင်အပ်၏-ဟု ဟောတော်မူသတည်း။

ဆင်ခြင်အပ်သောတရားငါးပါးကိုတဖန်အကျယ်ပြခြင်း

၁။ သံသရာဘေးကို ကြောက်ကုန်သော ငါ၏ ချစ်သားရဟန်းများတို့...။ ငါဘုရား၏ တပည့်သားဖြစ်သော အရိယာသာဝကသည် ဤသို့ အကယ်၍ ဆင်ခြင်သည်ဖြစ်အံ့၊ စင်စစ်အားဖြင့် ငါတယောက်သည်

သာလျှင် အိုတတ်သော သဘောတရားရှိသည်မဖြစ်၊ ငါတယောက် သည်သာလျှင် အိုခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်သည်မဟုတ်၊ စင်စစ် သော်ကား အကြင်မျှလောက်ကုန်သော ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့လားကုန် သော၊ ဤဘဝမှ ထိုဘဝသို့သွားကုန်သော စုတွေကုန်သော ထင်ရှားဖြစ် ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်ရှိကုန်၏၊ ထိုမျှလောက်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ သည် အိုခြင်းသဘောတရားရှိကုန်၏၊ အိုခြင်းသဘောတရားကို မလွန် နိုင်ချေတကား၊ ဤသို့ ထိုအိုခြင်းတည်းဟူသော အရာကို နေ့၊ညဉ့် မပြတ် ဆင်ခြင်သော ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား သမ္မာဒိဋ္ဌိ အစရှိ သော မဂ္ဂင်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုသမ္မာ ဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်ကို အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲ၏၊ အဖန်တလဲလဲပွား၏၊ အကြိမ်များစွာပြု၏၊ ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အဖန် တလဲလဲ မှီဝဲသော အဖန်တလဲလဲ ပွားသော အကြိမ်များစွာပြုသော ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ်တို့ သည် ကင်းကုန်၏၊ ပျောက်ကုန်၏၊ ခုနစ်ပါးသော အနုသယတို့သည် ကင်းကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

၂။ စင်စစ်အားဖြင့် ငါတယောက်သည် သာလျှင် နာတတ်သော တရားသည်မဖြစ်၊ ငါတယောက်သည်သာလျှင် နာခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်သည်မဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား အကြင်မျှလောက်ကုန်သော ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့ လားကုန်သော၊ ဤဘဝမှထိုဘဝသို့ သွားကုန်သော စုတွေကုန်သော ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထို မျှလောက်ကုန်သော ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် နာခြင်းသဘော တရားရှိကုန်၏၊ နာခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်ချေတကား၊ ဤသို့ နာခြင်းတည်းဟူသော အရာကို နေ့၊ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်သော ထို ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား သမ္မာဒိဋ္ဌိ အစရှိသော မဂ္ဂင်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိ အစရှိသော မဂ္ဂင် ကို အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲ၏၊ အဖန်တလဲလဲပွား၏၊ အကြိမ်များစွာပြု၏၊ ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိ အစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အဖန်တလဲလဲမှီဝဲသော အဖန်တလဲလဲပွားသော အကြိမ်များစွာပြုသော ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ် သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ် တို့သည် ကင်းကုန်၏၊

ပျောက်ကုန်၏။ ခုနစ်ပါးသော အနုသယတို့သည် ကင်းကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

၃။ စင်စစ်အားဖြင့် ငါတယောက်သည် သာလျှင် သေတတ်သော သဘောတရားသည်မဖြစ်၊ ငါတယောက်သည် သာလျှင် သေတတ်သောသဘောတရားကို မလွန်နိုင်သည်မဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား အကြင်မျှလောက်ကုန်သော ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့လားကုန်သော၊ ဤဘဝမှ ထိုဘဝသို့ သွားကုန်သော စုတွေကုန်သော ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုမျှလောက်ကုန်သော ခပ်သိမ်းသော၊ သတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းသဘောတရားရှိကုန်၏။ သေခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်ချေတကား၊ ဤသို့သေခြင်းတည်းဟူသော အရာကို နေ့၊ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်သော ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်သည်ဖြစ်၏။ ထိုမဂ္ဂရှစ်ပါးဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသောမဂ္ဂင်ကို အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲ၏။ အဖန်တလဲလဲ ပွား၏။ အကြိမ်များစွာပြု၏။ ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲသော အဖန်တလဲလဲ ပွားသော အကြိမ်များစွာပြုသော ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်အား ဆယ်ပါးသောသံယောဇဉ်တို့သည် ကင်းကုန်၏။ ပျောက်ကုန်၏။ ခုနစ်ပါးသောအနုသယတို့သည် ကင်းကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

၄။ စင်စစ်အားဖြင့် ငါတယောက်သည်သာလျှင် ခပ်သိမ်းကုန်သော ချစ်အပ်သောနှလုံးကိုပွားစေတတ်ကုန်သောသူတို့နှင့်အရပ်တပါးသို့သွားသဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာပျက်သဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည် လည်းကောင်း မဖြစ်၊ စင်စစ်သော်ကား အကြင်မျှလောက်ကုန်သော ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့လားကုန်သော၊ ဤဘဝမှ ထိုဘဝသို့ သွားကုန်သော စုတွေကုန်သော ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုမျှလောက်ကုန်သော ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် ချစ်အပ်ကုန်သော နှလုံးကိုပွားစေတတ်ကုန်သော သူတို့နှင့် အရပ်တပါးသို့သွားသဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာပျက်သဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ ထို

ကွေ့ကွင်းခြင်းတည်းဟူသောအရာကို နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်သော ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်သည်ဖြစ်၏။ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်ကို အဖန်တလဲလဲမှီဝဲ၏။ အဖန်တလဲလဲပွား၏။ အကြိမ်များစွာပြု၏။ ထိုသမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အဖန်တလဲလဲမှီဝဲသော အဖန်တလဲလဲပွားသော အကြိမ်များစွာပြုသော ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဆယ်ပါးသောသံယောဇဉ်တို့သည် ကင်းကုန်၏။ ပျောက်ကုန်၏။ ခုနစ်ပါးသောအနုသယတို့သည် ကင်းကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

၅။ စင်စစ်အားဖြင့် ငါတယောက်သည် သာလျှင် ဥစ္စာရှိသည်မဖြစ်၊ ကံ၏အမွေကိုခံရသည်မဖြစ်၊ ကံသာလျှင်အမျိုးရှိသည်မဖြစ်၊ ကံသာလျှင်အဆွေရှိသည်မဖြစ်၊ ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိသည်မဖြစ်၊ ကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော၊ အကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော အကြင်ကံကိုပြုအံ့၊ ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ၏ အမွေခံသည်ဖြစ်အံ့၊ စင်စစ်သော်ကား အကြင်မျှလောက်ကုန်သော ထိုဘဝမှ ဤဘဝသို့လားကုန်သော၊ ဤဘဝမှ ထိုဘဝသို့သွားကုန်သော စုဘေ့ကုန်သော ထင်ရှင်းဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုမျှလောက်ကုန်သော ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင် ဥစ္စာရှိကုန်၏။ ကံသာလျှင်အမွေခံရကုန်၏။ ကံသာလျှင် အမျိုးရှိကုန်၏။ ကံသာလျှင် အဆွေရှိကုန်၏။ ကံသာလျှင်ကိုးကွယ်ရာရှိကုန်၏။ ကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော၊ အကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော အကြင်ကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ၏အမွေသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့ကမ္မဿကာအစရှိသောအရာကို နေ့ညဉ့်မပြတ်ဆင်ခြင်သော ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်သည်ဖြစ်၏။ ထိုမဂ္ဂင်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုအဖန်တလဲလဲမှီဝဲ၏။ အဖန်တလဲလဲပွား၏။ အကြိမ်များစွာပြု၏။ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အဖန်တလဲလဲမှီဝဲသော အဖန်တလဲလဲပွားသော အကြိမ်များစွာပြုသော ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်အား ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ်တို့သည် ကင်းကုန်၏။ ပျောက်ကုန်၏။ ခုနစ်ပါးသော အနုသယတို့သည် ကင်းကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

မြတ်စွာဘုရား၏အလိုတော်

မြတ်စွာဘုရား၏အလိုတော်ကား ဤသို့တည်း။ ။အိုခြင်းအစရှိသော ဤငါးပါးသော တရားတို့ကို မိန်းမဖြစ်သော သူသည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားဖြစ်သော သူသည်လည်းကောင်း၊ လူဖြစ်သော သူသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းဖြစ်သောသူသည်လည်းကောင်း၊ နေ၌လည်းကောင်း၊ ည၌လည်းကောင်း မပြတ်မလပ်ဆင်ခြင်အပ်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ။မဟာကရုဏာတော်တည်းဟူသော ချမ်းအေးသော နှလုံးရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ချမ်းအေးခြင်းကို တောင့်တတော်မူသည်ဖြစ်၍ အဘိဏ္ဍာန် ပစ္စေကေက္ခိတဗ္ဗံ-ဟု ဟောတော်မူသည်ကိုပညာဖြင့် သိကြပါလေကုန်။

သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အရွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနာကင်းခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်ရှည်သောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ချစ်သော သား၊သမီး အစရှိသောသူတို့၌ ပြင်းစွာတပ်သော ဆန္ဒရာဂအားဖြင့်လည်းကောင်း၊နှိပ်စက်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်တို့ကို ကြဉ်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဤဘဝမှ တပါးသောဘဝသို့ စုတွေ့ကုန်သည်ရှိသော် သေသည်၏အခြားမဲ့၌ မကောင်းမှုကိုပြုကုန်သောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သော အပါယ်လေးဘုံသို့ကပ်ရကုန်၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့။

ထို့ကြောင့် လောကီအကျိုးစီးပွား၊ လောကုတ္တရာအကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသောသူတို့သည် ထောင်နှောင်အိမ်၌ ကျဉ်းမြောင်းစွာ ပြုငြင်ပင်ပန်းသဖြင့် ခံရကုန်သောလူအပေါင်းတို့ကို လောက၌ မန္တရားအရာ၌ လိမ်မာကုန်သောဆရာကြီးတို့သည် ထိုသူတို့အား “အမောင်တို့……ချမ်းသာကိုအလိုရှိမှုကား ဤမန္တရားကို နေ့၊ ည၌မပြတ် နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်ကြကုန်လော့” ဟုဆိုသည်ရှိသော် ထိုနှောင်အိမ်၌ ကြာမြင့်စွာခံနေကြရကုန်သောသူတို့သည်

မိမိ၏ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆရာကြီးဆိုတိုင်း နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်ကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူတိုင်း နေ့၊ညဉ့်မပြတ် အောက်မေ့ဆင်ခြင်အပ်၏-ဟူလိုသတည်း။

ဤသို့ အိုခြင်းအစရှိသည်ကို နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်သောသူတို့သည် ကာယဒုစရိုက်အစရှိသောဒုစရိုက်တို့သည် ကင်းကုန်၏-ဟူသော အကျိုးမိမိတို့၏အမှုဖြစ်သော အိုခြင်း-တည်းဟူသော သဘောတရား၊ နာခြင်း-တည်းဟူသော သဘောတရား၊ သေခြင်း-တည်းဟူသော သဘောတရား အစရှိသည်တို့ကို ဟုတ်မှန်တိုင်းသိတတ်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ အစရှိသော မဂ္ဂင်တရားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏-ဟူသောအကျိုး၊ ထိုမဂ္ဂင်တရားကို အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲသဖြင့် အဖန်တလဲလဲပွားသဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာပြုသဖြင့် ကာမရာဂ သံယောဇဉ် အစရှိသော သံယောဇဉ်ဆယ်ပါးတို့သည်လည်းကောင်း ကင်းကုန်၏-ဟူသောအကျိုးတို့ကို တောင့်တကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် နေ့၊ညဉ့်မပြတ် အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ ဆင်ခြင်အပ်၏-ဟူလိုသတည်း။

သံယောဇဉ်ဆယ်ပါးကို ဥပမာနှင့် ပြခြင်း

သံယောဇဉ်ဆယ်ပါး၏ သတ္တိကား ဤသို့တည်း။

သံယောဇနန္တိ ဝဋ္ဋဒုက္ခေ ဩသိဒါပနသမတ္တံ ဒသဝိဓံ သံယောဇနံ။

သံယောဇနန္တိ၊ သံယောဇဉ်ဟူသည်ကား။ ဝဋ္ဋဒုက္ခေ၊ သံသရာဝဋ် ဆင်းရဲ၌။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့ကို။ ဩသိဒါပနသမတ္တံ၊ နှစ်မွန်းစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော။ ဒသဝိဓံ၊ ဆယ်ပါးအပြားရှိသော။ သံယောဇနံ၊ သံယောဇဉ်တည်း။

သံယောဇဉ်သည် မင်းနှင့် ဣန္ဒြိယ

ထိုသံယောဇဉ်ဆယ်ပါးတို့သည် ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်မင်းတို့နှင့် တူကုန်၏။ တူဟန်ကား-ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်မင်းတို့သည် ရာဇဝတ် သင့်ကုန်သော သူတို့အား ကြီးတို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ပြီး၍ သေကြေပျက်စီး

စိမ့်သောငှါ ရေ၌ချသကဲ့သို့ ထို့အတူ ကာမရာဂသံယောဇဉ်,ဘဝ
ရာဂ သံယောဇဉ်,ပဋိဃ သံယောဇဉ်,မာန သံယောဇဉ်,ဒိဋ္ဌိ သံယော
ဇဉ်,သီလဗ္ဗတပရာမာသ သံယောဇဉ်,ဣဿာ သံယောဇဉ်, မစ္ဆေရ
သံယောဇဉ်,ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ်, အဝိဇ္ဇာ သံယောဇဉ်-ဟုဆိုအပ်
သော ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ်တို့သည် လူ,နတ်, မြဟွာ သတ္တဝါ
အပေါင်းတို့အား အနိုင်အထက်နှိပ်စက်ခြင်းကို ပြုပြီး၍ ထိုသတ္တဝါတို့
ဆင်းရဲပင်ပန်းစိမ့်သောငှါ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကို အဖန်တလဲလဲ ကျစေ
သည်။ နစ်မွန်းစေသည်-ဟုလိုသတည်း။

ဆိုအပ်ပြီးသော ထိုသံယောဇဉ် ဆယ်ပါးတို့ကို မပယ်,မသတ်နိုင်
သည်ဖြစ်၍ အနမတဂ္ဂ အစမထင် သံသရာမှစ၍ ယခုဘဝတိုင်အောင်
ရှစ်သောင်း,လေးထောင် နက်သော မဟာသမုဒ္ဒရာရေမက အမိသေ
၍ ငိုရသော မျက်ရည်,ဦးခေါင်းပြတ်သည်ဖြစ်၍ ကြည်လင်စွာ ယိုစီး
သောသွေးတို့သည် သာလွန်၍ များကုန်၏။ ဤသို့ ကြာမြင့်စွာသော
ကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲဟူသမျှကို ခံစားရကြကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဗိုလ်မှူး,ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တူခြင်း

အမတံဒဒ-ဟူသော အမည်တော်ကို ရတော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရားသည် စစ်မြေပြင်အရပ်၌ လိမ်မာသော ဗိုလ်မှူး, ဗိုလ်ချုပ်နှင့်
တူ၏။ ။တူဟန်ကား-ဗိုလ်မှူး, ဗိုလ်ချုပ်သည် ဗိုလ်ငယ်, စစ်ကဲအစရှိ
သော သူတို့အား မိမိတို့၏ ရန်သူကို နှိပ်နင်းအံ့သောငှါ စစ်ရေး
စစ်ရာ၌ အလွန်လိမ်မာသည်ဖြစ်၍“အမောင်တို့...ဤအရာ၌ မြေသည်
သူရဲ,ရထားစီးသူရဲတို့ကို နေစေလော့”ဤအရပ်၌ မြင်းစီးသူရဲ,ဆင်စီး
သူရဲတို့ကို နေစေလော့”ဤသို့အစရှိသဖြင့် အပြီးအခိုင် တည်တည်
ကြပ်ကြပ် ခုံခုံညားညား ခင်းခင်း ကျင်းကျင်း စီမံခန့်ထားသကဲ့သို့
ထို့အတူ သတ္တဝါတို့၏ ရန်သူဖြစ်သော သတ္တဝါတို့အား သံသရာဝဋ်
ဆင်း၌ နစ်မွန်းစေတတ်သော သံယောဇဉ် ဆယ်ပါးတို့ကို ပယ်ဖြတ်
အံ့သောငှါ “ပဉ္စဌာနာနိ ဘိက္ခဝေ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗာနိ ဣတ္ထိ-
ယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ”အစရှိသဖြင့် ချထား
တော်မူသတည်း။ဤသို့ ဒေဝါတိ ဒေဝ-ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား
သည် ပေးတော်မူအပ်သော နည်းကို အစဉ်လျှောက်သဖြင့် မြတ်စွာ

ဘုရား ဆုံးမတော်မူတိုင်း သံယောဇဉ် ဆယ်ပါးကို ပယ်ခြင်းငှါ အလိုရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် ကျင့်အပ်ကုန်၏၊ နှလုံးသွင်းအပ်ကုန်၏၊ ကျင့်ကြလေကုန်၊ နှလုံးသွင်းကြလေကုန်၊ သူတော်ကောင်းတို့။

ဇရာ, ဗျာဓိ, မရဏတို့ကို ဆင်ခြင်ရန်

ဒုစရိုက်တို့ကို ပြုကုန်၏ ဟူသည်ကား-အဝိဇ္ဇာအားဖြင့် ကံကုန်သော အဝိဇ္ဇာ ဖုံးလွှမ်းကုန်သော လူ, နတ်တို့သည် အမိ၏ နို့ရည်ကို သောက်သော သူငယ်တို့သည် မိမိအမည်ကို မသိသကဲ့သို့ ထိုအတူ မိမိ၏ အမှုကို မသိသည်ဖြစ်၍ ကာယဒုစရိုက်အစရှိသော သုံးပါးသော ဒုဇဉ်တို့ကို သံသရာရှည်ကြောင်း, ဒုက္ခများကြောင်း ကျင့်ကြကုန်၏၊ မိမိတို့၏ အမှုသည်ကား အိုခြင်း, နာခြင်း, သေခြင်း အစရှိသော တရားတို့ကို မိမိတို့၏ အမှုဟူ၍ ဆိုသတည်း၊ ထိုအမှုကို သိစိမ့်သောငှါ ထိုအမှုတို့ကို သိပြီး၍ သုစရိုက်ကိုကြည့်သဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားဖြစ်စိမ့်သောငှါ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အဖန်တလဲလဲပွားသဖြင့် ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ သတ္တဝါတို့ကို နစ်မွန်းစေတတ်သော သံယောဇဉ်ဆယ်ပါးကို ပယ်အံ့သောငှါ “ပဉ္စဌာနာနိ ဘိက္ခဝေ အဘိက္ကံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ” အစရှိသဖြင့် ဟောတော်မူသတည်း။

ဆင်ခြင်ပုံ

အယံ ကာယော ဇရာဓမ္မော၊ ဇရံအနတိတော။

အယံ ကာယော၊ ဤကိုယ်သည်။ ဇရာဓမ္မော၊ အိုတတ်သောသဘောရှိ၏။ ဇရံ၊ အိုခြင်းသဘောတရားကို။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။

အယံ ကာယော ဗျာဓိဓမ္မော၊ ဗျာဓိံ အနတိတော။

အယံ ကာယော၊ ဤကိုယ်သည်။ ဗျာဓိဓမ္မော၊ နာတတ်သောသဘောရှိ၏။ ဗျာဓိံ၊ နာတတ်သော သဘောတရားကို။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။

အယံ ကာယော မရဏဓမ္မော၊ မရဏံ အနတိတော။

အယံ ကာယော၊ ဤကိုယ်သည်။ မရဏဓမ္မော၊ သေတတ်သော သဘောရှိ၏။ မရဏံ၊ သေခြင်းသဘောတရားကို။ အနတိတော၊ မလွန် နိုင်ချေတကား။

အယံ ကာယော နာနာဘာဝဓမ္မော ဝိနာဘာဝဓမ္မော၊ နာနာ-
ဘာဝံ အနတိတော၊ ဝိနာဘာဝံ အနတိတော။

အယံ ကာယော၊ ဤကိုယ်သည်။ နာနာဘာဝဓမ္မော၊ အရပ်တပါးသို့ သွားသဖြင့် ကွေကွင်းတတ်သော သဘောရှိ၏။ ဝိနာဘာဝဓမ္မော၊ ခန္ဓာ ပျက်သဖြင့် ကွေကွင်းတတ်သော သဘောရှိ၏။ နာနာဘာဝံ၊ အရပ်တ ပါးသို့သွားသဖြင့် ကွေကွင်းခြင်းသဘောတရားကို။ အနတိတော၊ မလွန် နိုင်ချေတကား။ ဝိနာဘာဝံ၊ ခန္ဓာပျက်သဖြင့် ကွေကွင်းခြင်းသဘော တရားကို။ အနတိတော၊ မလွန်နိုင်ချေတကား။

ကမ္မဿကော။ ။ ကမ္မဿကော၊ ကံသာလျှင် ဥစ္စာရှိ၏။

ကမ္မဒါယာဒေါ။ ။ ကမ္မဒါယာဒေါ၊ ကံ၏အမွေကိုခံရ၏။

ကမ္မယောနိ။ ။ ကမ္မယောနိ၊ ကံသာလျှင် အမျိုးရှိ၏။

ကမ္မဗန္ဓု။ ။ ကမ္မဗန္ဓု၊ ကံသာလျှင် အဆွေရှိ၏။

ကမ္မပဋိဿရဏာ။ ။ ကမ္မပဋိဿရဏာ၊ ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ ရှိ၏။

ယံ ကမ္မံ ကလျာဏံဝါ ပါပကံဝါ ကရိဿာမိ၊ တဿ ဒါယာဒေါ
ဘဝိဿာမီ တိ။

ကလျာဏံဝါ၊ ကုသိုလ်လည်းဖြစ်သော။ ပါပကံဝါ၊ အကုသိုလ် လည်းဖြစ်သော။ ယံကမ္မံ၊ အကြင်ကံကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။ တဿ၊ ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ၏။ ဒါယာဒေါ၊ အမွေခံသည်။ ဘဝိဿာမိ၊ ဖြစ်အံ့။ ။ ဤသို့ဆင်ခြင်အပ်သတည်း။

အိုခြင်း အစရှိသော သဘောတရားတို့ကို မသိကုန်သော မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ လူ၊ ရဟန်းတို့ကို မပြတ်ဆင်ခြင်စိမ့်သောငှါ ဤအဘိဏ္ဍာ သုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ။ မျက်စိ၌ များစွာသော တိမ်သလာဖုံးသော

သူတို့သည် မြေကြီး၊ ကောင်းကင်၊ နေ၊ လတို့ကို မမြင်သကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ တပေါင်းလ၊ တန်ခူးလ၌ မြို့တို့သည် အလွန်ကျကုန်သည် ဖြစ်၍ ကြီးမားလှစွာသောတောင်တို့ကိုမမြင်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ထို့အတူ အိုခြင်းအစရှိသော သဘောတရားတို့ကို ပညာမျက်စိဖြင့် မသိမမြင်ကုန်သော မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ လူ၊ ရဟန်းတို့သည် သံသရာ၌ ကြောင်း သံသရာ၌ ကြာမြင့်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဒုစရိုက် သုံးပါးတို့ကိုသာလျှင် ကျင့်ကြကုန်၏။ ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်အစရှိသော ဘေးရန်တို့ကို မသိမမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်ရှိရာအရပ်သို့ အသွားမှားသောသူကဲ့သို့ သံသရာဆင်းရဲကို ပွားစေတတ်သော ဒုစရိုက်ကို ကျင့်ကြကုန်၏။ ထိုဒုစရိုက်ကို ကျင့်ကုန်သော မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ လူ၊ ရဟန်းတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း မိမိတို့၏အမှုကို မိမိသိသည်ဖြစ်၍ ငါသည်မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ကျင့်မိပြီ-ဟူ၍ ပူပန်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ တမလွန်ဘဝ၌ မိမိပြုသော မကောင်းမှုဒုစရိုက်၏ အကျိုးကိုခံရသဖြင့် ပူပန်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

အဓိပ္ပါယ်အချုပ်

အဓိပ္ပါယ်အချုပ်ကား-အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းအစရှိသော တရားတို့ကို မသိမမြင်ကုန်သော သူတို့သည် ဒုစရိုက်ကိုကျင့်သဖြင့် ကာမရာဂသံယောဇဉ်အစရှိသော ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ်တို့သည် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၌ နစ်စေကုန်၏။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းအစရှိသော တရားတို့ကို အဖန်တလဲလဲ နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်သဖြင့် သိကုန်သောပညာရှိတို့သည် ဒုစရိုက်တို့ကို မကျင့်ကုန်။ ထိုအိုခြင်းအစရှိသော တရားတို့ကို အဖန်တလဲလဲဆင်ခြင်သဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်တရားတို့သည် ပွားများသည်ဖြစ်၍ သံယောဇဉ်တို့ကို ပယ်ပြီး၍ ဘေးအပေါင်းတို့၏ ကင်းငြိမ်းရာ မဟာအသင်္ခတဓာတ် မြတ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ဝင်စံတော်မူကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

နိဗ္ဗာန်ကို ဥပမာနှင့် တကွပြခြင်း

လောက၌ အမိ,အဘတို့သည် သား,သမီးတို့ အကျိုးစီးပွားကို၎င်း၊ သား,သမီးတို့၏ ကာယသုခ,စိတ္တသုခကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသား, သမီးတို့အား ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးကြောင်း ဖြစ်သော ဤမည် ဤမည်သောနှုတ်အတတ်, လက်အတတ်အစရှိသော အတတ်တို့ကို သင်ကြားကြကုန်လေ့-ဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သည်ရှိသော် သတိနှင့် ပြည့်စုံသော သား, သမီးတို့သည် အမိ,အဘတို့ နှိုးဆော်တိုက်တွန်း သည်အတိုင်း နှုတ်အတတ်,လက်အတတ်တို့ကို များစွာသင်ပြီး၍ ကိုယ် ၏ချမ်းသာခြင်း, စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းကို ရကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မဟာကာရုဏိကဖြစ်၍ ဆင်းရဲလတ္တံ့ ကုန်သော လူ,နတ်တို့အား သား တော်ရာဟုလာနှင့်အတူ သနားတော်မူသည်ဖြစ်၍ “အဘိဏ္ဍပစ္စဝေက္ခိ- တဗ္ဗံ ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ” ဟု တိုက် တွန်းတော်မူ၏။

မြစ်ကြီးငါးသွယ်နှင့် ဥပမာပြခြင်း

ဤသို့ တိုက်တွန်းတော်မူသော အမိန့်တော်မြတ်ကို ရိရိသေသေ ရတနာရွှေကုံး, ပုလဲကုံး, မြကုံးတို့ကို ဦးထိပ်၌ ဆင်ရွက်သကဲ့သို့ ဦးထိပ်၌ အလေးအမြတ် ဆင်ရွက်ပြီး၍ မအိုခြင်း,မနာခြင်း, မသေ ခြင်းကို တောင့်တကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် “ဤကိုယ်သည် ကား အိုသောသဘောရှိ၏၊ အိုခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်ချေ တကား” ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် နေ့, ညဉ့်မပြတ် အောက်မေ့ဆင်ခြင် အပ်၏။ ။ဂင်္ဂါ, ယမုနာ, အစိရဝတီ, သရဘူ, မဟီ-ဟု ဆိုအပ်ကုန် သော မြစ်ကြီးငါးခုတို့၏ ရေအယဉ်တို့သည် ရှစ်သောင်း,လေးထောင် နက်သော သမုဒ္ဒရာသို့ ညွတ်ကုန်သကဲ့သို့၎င်း၊ ကိုင်းကုန်သကဲ့သို့၎င်း၊ ရှိုင်းကုန်သကဲ့သို့၎င်း၊ “အယံကာယော ဇရာဓမ္မော” အစရှိသည်ဖြင့် နေ့,ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်အပ်ကုန်သော မိန်းမ, ယောက်ျား, လူ, ရဟန်းတို့သည်သည် ကောင်းသော ကာယကံ,ကောင်းသော ဝစီကံ, ကောင်းသော မနောကံသို့ညွတ်ကုန်၏၊ ထိုသုစရိုက်ကို ကျင့်ကုန်သော သူတို့သည် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသို့ ညွတ်ကုန်၏၊ ကိုင်းကုန်၏၊ ရှိုင်းကုန်၏၊ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည် ဘုရားအစရှိသော အရှင်မြတ်တို့၏

ပျော်မွေ့ရာဖြစ်သောမဟာနိဗ္ဗာနဓာတ်သို့ညွတ်ကုန်၏။ ကိုင်းကုန်၏။ ရှိုင်းကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။ ။ ဒုစရိုက်သို့မကိုင်းကြကုန်လေနှင့်၊ သုစရိုက်သို့သာကိုင်းကြလေကုန်၊ သတိရှိပါစေ၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျား လူ၊ ရှင်၊ ရဟန်းတို့။

အဘိဏ္ဍသုတ်သည်ကား အလွန်အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် တောင့်တအပ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်နှင့်တူ၏။ ဇာတိအစရှိသော ဒုက္ခအပေါင်းတို့၏ စုဝေးရာ တည်ရာဖြစ်သော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်သောသူတော်ကောင်းတို့သည် ထိုဝဋ်ဒုက္ခမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို တောင့်တအပ်၏။ အလိုရှိအပ်၏။ နှစ်သက်အပ်၏။ စုံမက်အပ်၏။ မြတ်နိုးအပ်၏။ ပထဝီအစရှိသောဓာတ်လေးပါးညီညွတ်ဖြောင့်မတ်သော နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အစာမစားရသည်ဖြစ်၍ မွတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ကုန်သောသူတို့သည် ထိုဆိုအပ်ပြီးသော ညီညွတ်သောအရသာရှိသော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကိုရသည်ရှိသော် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ခံစားသကဲ့သို့ ထို့အတူ သဒ္ဓါအစရှိသော ဣန္ဒြေငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောရာဂအစရှိသောပူပန်ခြင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသော သူတော်ကောင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သော ဓမ္မဘောဇနီယ၊ ဓမ္မခါဒနီယတို့ကို ရသည်ရှိသော် နှစ်နှစ်သက်သက် ပီတိပါမောဇ္ဇကိုဖြစ်စေလျက် သုံးဆောင်မှီဝဲအပ်၏-ဟူလိုသတည်း။

တရားမနာသူတို့မှာ ခံတွင်းပျက်သူနှင့်ဥပမာတူခြင်း

ဝေဒနာနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ခံတွင်းပျက်သောသူတို့ကဲ့သို့ မဖြစ်စေအပ်၊ ခံတွင်းပျက်သောသူတို့သည် မွန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို အမိအဘ၊ အဆွေအမျိုးအစရှိသောသူတို့သည်ထိုသူနာ၏ချမ်းသာခြင်းကို တောင့်တသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်စားသောက်ပါလေ့-ဟု ရှေ့၌ ကပ်လာသည်ရှိသော် ထိုသူနာသည် ထိုဘောဇဉ်တို့ကိုမြင်က ပြီးငွေ့သကဲ့သို့၎င်း၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာသကဲ့သို့၎င်း၊ အနည်းငယ်မျှ သုံးဆောင်စားသောက်ခြင်းငှါ အလိုမရှိသကဲ့သို့ အိုသော အဆင်းမလှသော

မျက်နှာဖြင့် ဤဘောဇဉ်တို့ကို အလိုမရှိ၊ တပါးသော အရပ်သို့ ဆောင်
ပါလေ-ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းစွာ
ဟောတော်မူအပ်သော နိဿျာနိကဖြစ်သော တရားတော်ကို ဟောကြား
ညွှန်ပြသည်ရှိသော် သဒ္ဓါအစရှိသော တရားတို့သည် ခံတွင်းပျက်သည်
ဖြစ်၍ နိဿျာနိက ဓမ္မရသကို “ပုဗ္ဗေစ ကထပုညတာ” ဟူသော မင်္ဂလာ
တရားတော်နှင့် အညီ မိမိသည် ရှေးရှေးသောဘဝက ပြုခဲ့ဘူးသော
ကုသိုလ်ကံထောက်မ၍ တွေ့ပါ၊ ကြိမ်ကြိုက်ပါငြားသော်လည်း သုံး
ဆောင်ခြင်း၊ ခံစားခြင်းငှါ အလိုမရှိ၊ ငြီးငွေ့ကြကုန်၏၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာ
ကြကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။

ထိုသူနာအား အမိအဘဖြစ်သောသူ၊ အဆွေအမျိုးဖြစ်သောသူ၊ နှ
လုံးကောင်းသောသူတို့သည် ထိုသူနာ၏ အကျိုးကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍
ဤခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို သုံးဆောင်ပါလေ့၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊ ငြီးငွေ့ခြင်း
ကိုမပြုပါနှင့်-ဟု ဆိုပြီး၍ အဖန်တလဲလဲ တိုက်တွန်းဖန်များသဖြင့်
ထိုသူနာသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာသော်လည်း အနာပျောက်ချင်ခြင်း-တည်း
ဟူသော အကျိုးကို ခံစားရလတ္တံ့သည်ကိုမြင်၍ အံ့သွားကိုခဲ၍ မျက်
စိမှိတ်၍မျိုသကဲ့သို့ ထို့အတူ အမိအဘ၊ အဆွေအမျိုး၊ နှလုံးကောင်း
သောသူတို့နှင့်တူသော ဘုရားအစရှိသော အရိယာသူတော်ကောင်း
တို့သည် တရား-တည်းဟူသော ဘောဇဉ်ကို တိုက်ကျွေးသည်ရှိသော်
ရာဂအစရှိသော အနာတို့၏ ကင်းငြိမ်းလတ္တံ့သည်ကိုမြင်သဖြင့် ငြီးငွေ့
စက်ဆုပ်ရွံရှာသော်လည်း လုံ့လဥဿာဟအားထုတ်၍ သောက်အပ်၊
သုံးဆောင်အပ်၏၊ အဖန်တလဲလဲပွားအပ်၏၊ ထိုခံတွင်းပျက်သောသူ
သည် ဝေဒနာနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ခံတွင်းပျက်ခြင်းဟူသော အကြောင်း
ကြောင့် လုံ့လအားထုတ်၍ သုံးဆောင်စားသောက် ပါသော်လည်း
အနည်းငယ်မျှသာ သုံးဆောင်နိုင်၏၊ များစွာမသုံးဆောင်နိုင်ချေ၊
ထိုသို့ဝမ်းသို့ရောက်သော အနည်းငယ်သော ဘောဇဉ်တို့သည်လည်း
ပျို့အန်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ တဖန် အပြင်သို့ထွက်အံ့ဟု ပြုပြန်
သည်ရှိသော် “အမောင်....မထွက်ပါစေလင့်၊ လုံ့လပြု၍ မျိုပါလော့”-
ဟုဆို၏၊ ထိုသို့ပင်ဆိုသော်လည်း ထိုသူနာသည် ခံတွင်းအလွန်ပျက်သည်
ဖြစ်၍ သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သဖြင့် ဝင်လေပြီးသော အနည်းငယ်

သောအစာသည် အော့အန်သဖြင့် အပြင်သို့တဖန် ထွက်ပြန်သကဲ့သို့
 ထို့အတူ ဘုရားအစရှိသော ကလျာဏမိတ္တတို့သည် သဒ္ဓါအစရှိသော
 ခံတွင်းပျက်သောသူတို့အား အသန္တိဋ္ဌိကော-အစရှိသော တရားတော်၏
 ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းပြသ၍ ဓမ္မဘောဇနီယ၊ ဓမ္မခါဒနီယကို တိုက်ကျွေး
 သည်ရှိသော် အလွန်တိုက်တွန်းသည်ဖြစ်၍ အနည်းငယ်မျှသော ဓမ္မရ
 သ၊ ပဝိဝေကရသကို ခံစားနိုင်ချေသည်။ ကြာမြင့်စွာသော ရက်၊လ၊
 နှစ်တို့ပတ်လုံး တရားတော်နှင့် မမ္ဘေလျော်နိုင်ချေ။ ဝင်ပြီးသောတရား
 တော်သည် ပြင်သို့မထွက်ပါစေလင့်၊မထွက်ပါစေလင့်-ဟု တိုက်တွန်း
 နှိုးဆော်ပါသော်လည်း သဒ္ဓါအစရှိသော တရားတို့သည် ခံတွင်း
 မကောင်းလှသည်ဖြစ်ရကား သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ-
 တည်းဟူသော တရားတို့ကို မကြွင်းမကျန်အော့အန်၍ ကေနပ်ပစ်လိုက်
 တော့သည်-ဟုလိုသတည်း။

အဘိဏ္ဍသုတ်၌ ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် ခွဲ၍ဟောတော်မူခြင်း

ဤအဘိဏ္ဍသုတ်၌ သာမညမဟောမူ၍ “ဣတ္ထိယာဝါ ပုရိသေနဝါ
 ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ”ဟု အထူးဝိသေသအားဖြင့် ဟောရကား
 မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားတို့သည်လည်းကောင်း၊ လူ
 သည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်အပ်၏။ ဤသို့
 ဆင်ခြင်ရာ၌ “ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ” ဟု သာမညမဟောမူ၍ “အဘိဏ္ဍံ
 ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ”ဟု အဘိဏ္ဍ-သဒ္ဓါဖြင့် အထူးပြု၍ ဟောတော်မူရကား
 သာမညမေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့စားစား စေတနာမရှိသဖြင့် မင်း
 ၏အမှုကို ရွက်ဆောင်သောသူတို့ကဲ့သို့ မပြုအပ်၊ မိမိ၏အကျိုးစီးပွားကို
 ရွက်ဆောင်သောသူတို့ကဲ့သို့ နေ့ညဉ့်မပြတ် ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း နှုတ်ဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အောက်မေ့ဆင်ခြင် ကြလေ
 ကုန်။

လောက၌ အချို့သောသူတို့သည် ရာဇဝတ်မင်းဒဏ် သင့်လောက်
 သောအမှုကို ပြုမိ လွန်ကျူးမိသည်ဖြစ်၍ ကေန္တ မုချအားဖြင့် သေဘေး
 ရောက်လတ္တံ့သောသူသည် ထိုသေခြင်း-တည်းဟူသောအမှုမှ တပါး

အယောဃရမင်းသားနှင့် ဥပမာပြခြင်း ၁၁၅

သောအမှုငယ်တို့ကို မရွက်ဆောင်နိုင်ကုန်၊ ထိုသေဘေးမှ လွတ်စိမ့်သောငှါ အမိအဘ၊ အဆွေအမျိုးတို့နှင့်တကွ ထိုသေခြင်း-တည်းဟူသော အမှုကိုသာလျှင် ရွက်ဆောင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ပဋိသန္တိဒါနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို တောင့်တသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၌ထင်ရှားရှိသော အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းအစရှိသောအမှုကိုသာလျှင် ပြေလွယ်၊ ငြိမ်းလွယ်စိမ့်သောငှါ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း ရွက်ဆောင်အပ်၏-ဟူလိုသတည်း။ ။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း အစရှိသော အမှုတို့ကိုသာလျှင် အမှုမှတ်ကြလေကုန်၊ ဤမှတပါးသော အမှုတို့ကို အမှုမမှတ်အပ်ကုန်။

အယောဃရမင်းသားနှင့် ဥပမာပြခြင်း

ထိုမှတပါး ဘုရားအလောင်းတော် သူတော်ကောင်းတို့ နှလုံးသွင်းသော တရားတို့ကို ယခုပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် ဖြူသောအဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဖွပ်ဘိသကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးပြီးသော နှလုံးတို့ကို တဖန်ထပ်၍ ယဉ်ကျေးစိမ့်သောငှါ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အမြွက်မျှဆိုဦးအံ့။—

အယောဃရမင်းသား ဝတ္ထု၊

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်မြတ်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်ကိုရလျှင် ကိုယ်ဝန်အစောင့်အရှောက်ကိုရ၍ ကိုယ်ဝန်ရင့်လတ်သော် မိုးသောက်ယာမ၏ အခြားမဲ့၌ သားကိုဖွား၏၊ ထိုမိဖုရားကြီးအား ရှေးဘဝ၌ တယောက်သော ရန်သူမိန်းမသည် သင်၏ ဖွားတိုင်း၊ ဖွားတိုင်းသောသားတို့ကို စားရလို၏-ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုရန်သူမိန်းမသည် မိမိ၏ မြုံသည်ဖြစ်၍ သားဟူသော အကြောင်းကြောင့် အမျက်ထွက်သဖြင့် ထိုဆုတောင်းခြင်းကို ပြု၍ ဘီလူးမျိုး၌ ဖြစ်သတတ်၊ တယောက်သော မိန်းမသည် မင်း၏ မိဖုရားကြီးဖြစ်၍ ဤသားကိုဖွား၏၊ ဤဘီလူးမသည် ထိုအခါ၌ အခွင့်ရ၍ မိဖုရားမြင်စဉ်လျှင် ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ လာလတ်ပြီးလျှင် သူငယ်ကိုယူ၍ပြေး၏၊ မိဖုရားသည် ဘီလူးမသည် ငါ့သားကို

ယူ၍ပြေးခဲ့ပြီ-ဟု ကျယ်စွာသော အသံဖြင့် ဟစ်ကြွေး၏။ ဘီလူးမသည်လည်း သူငယ်ကို ကြာစွယ်၊ ကြာရင်းကဲ့သို့ ကြွပ်ကြွပ်ဝါး၍ စားပြီးလျှင် မိဖုရားအား လက်၏ဖောက်ပြန်ခြင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်းကို ပြသဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၍ သွား၏။ မင်းသည် ထိုမိဖုရားစကားကို ကြား၍ ဘီလူးမအား အသို့ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့နည်း-ဟုဆို၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ တဖန်မိဖုရားသားဖွားသော အခါ မြဲမြံစွာ အစောင့်အရှောက်ကိုပြု၏။ မိဖုရားသည် တဘန်သားဖွားပြန်၏။ ဘီလူးမသည် လာလတ်၍ ထိုသားကိုလည်းစား၍သွားပြန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်၌ကား ထိုမိဖုရား၏ဝမ်း၌ဘုရားလောင်းသည်ပဋိသန္ဓေယူ၏။ မင်းသည်လူများကို စည်းဝေးစေ၍ မိဖုရားကြီးဖွားတိုင်း၊ ဖွားတိုင်း သောသားကို တယောက်သော ဘီလူးမသည်စား၏။ အသို့လျှင် ပြုအပ်သနည်း-ဟုမေး၏။ ထိုအခါ တယောက်သော အမတ်သည် ဘီလူးမတို့မည်သည်ကား ထန်းရွက်ကိုကြောက်ကုန်၏။ အရှင်မိဖုရား၏ လက်၊ ခြေတို့၌ ထန်းရွက်ကိုဆွဲခြင်းငှါ သင့်၏-ဟု တင်လျှောက်၏။ ထိုနောင်မှ အမတ်တယောက်သည် ဘီလူးမတို့မည်သည်ကား သံအိမ်ကို ကြောက်ကုန်၏။ သံအိမ်ကိုပြုခြင်းငှါ သင့်၏-ဟု တင်လျှောက်၏။ မင်းသည် ကောင်းပြီ-ဟုမိမိတိုင်းနိုင်ငံ၌ပန်းပဲတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် သံအိမ်ကိုပြုကြကုန်လော့-ဟုစေ၍ အမတ်တို့ကို မေး၍ မြို့တွင်း၌သာလျှင် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေအစို့၌ သံအိမ်ကို ဆောက်လုပ်ကုန်၏။ တိုင်မှအစပြု၍ အလုံးစုံသော အဆောက်အဦတို့သည် သံဖြင့်ပြီးသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ကိုးလတို့ဖြင့် သံဖြင့်ပြီးသော ကြီးစွာသော မုခ်လေးခုရှိသော သံအိမ်သည် အပြီးသို့ရောက်၏။ ထိုသံအိမ်သည် အခါခပ်သိမ်း ထွန်းအပ်သော ဆီမီးရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ မင်းသည် မိဖုရားကြီးကိုယ်ဝန်ရင့်သည်ကို သိ၍ သံအိမ်ကို တန်းဆာဆင်စေပြီးလျှင် ထိုမိဖုရားကိုယူ၍ သံအိမ်သို့ဝင်၏။ မိဖုရားသည် ထိုသံအိမ်၌ ဘုန်းပညာ လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော သားကိုဖွား၏။ ထိုသားအား အယောဃရမင်းသား-ဟူသော အမည်ကိုမှည့်ကုန်၏။ ထိုမင်းသားကို အထိန်းတို့အား ပေးပြီးလျှင် များစွာသော အစောင့်အရှောက်ကို စီရင်၍ မင်းသည်မိဖုရားကြီးကို ယူ၍ မြို့ကိုလက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍

တန်းဆာဆင်အပ်သော ပြာသာဒ်အပြင်သို့တက်၏။ ဘီလူးမသည် ရေခပ်အလှည့်ရောက်၍ ဝေဿဝဏ္ဏနတ်မင်းအား ရေကိုဆောင်သည်ရှိသော် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သံအိမ်၌ သာလျှင် ကြီး၍ သိကြားလိမ်မာသော အဖြစ်သို့ရောက်လျှင် ထိုသံအိမ်၌သာလျှင် အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကိုသင်၏။ မင်းသည် “ငါ့သား အရွယ် အဘယ်မျှရှိပြီနည်း” ဟု မှူးမတ်တို့ကို မေး၍ အရှင်မင်းကြီး.... တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ရောက်ပြီဖြစ်၏။ ရဲရင့်၏။ အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဘီလူးတထောင်ကိုသော်လည်း တားမြစ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ဟုကြား၍ “မင်းအဖြစ်ကိုငါပေးအံ့၊ အလုံးစုံသော မြို့ကိုတန်းဆာဆင်၍ သံအိမ်မှ ငါ့သားတော်ကိုထုတ်၍ ဆောင်ယူခဲ့ကုန်လော့” ဟုဆို၏။ မှူးမတ်တို့သည် “အရှင်မင်းကြီး.... ကောင်းပြီ” ဟုဆိုကုန်၍ တဆယ့်နှစ်ယူဇာနာရှိသော မြို့ကိုတန်းဆာဆင်ပြီးလျှင် ခပ်သိမ်းသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော မင်္ဂလာဆင်တော်ကို ယူ၍ သံအိမ်သို့ သွား၍ မင်းသားကိုတန်းဆာဆင်ပြီးလျှင် မင်္ဂလာဆင်တော်ကျောက် ကုန်း၌စီးစေ၍—

“အရှင်မင်းသား.... အမျိုး၏ဥစ္စာဖြစ်သော တန်းဆာဆင်အပ်သောမြို့တော်ကို လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ ခမည်းတော်ဖြစ်သော ကာသိကမင်းကြီးကို အရှင်မင်းသား တို့သည် ရှိခိုးတော်မူကုန်လော့၊ ယနေ့ပင်လျှင် ထီးမြူကို ရကုန်လတ္တံ့” —

ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ ဘုရားအလောင်းသည် မြို့ကိုလက်ျာရစ်လှည့်သည်ရှိသော် မွေ့လျော်ဘွယ်သော အာရာမ်၊ ဥယျာဉ်တော်၊ ရေကန်၊ ရွှေနန်း၊ ပြာသာဒ်အစရှိသည်တို့ကိုမြင်၍ကြံ၏။

“ငါ၏ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ငါ့ကိုဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး နှောင်အိမ်၌ နေစေ၏။ ဤသို့သဘောရှိသော တန်းဆာဆင်သော မြို့ကိုမြင်ခြင်းငှါ မပေး၊ ငါ့အား အဘယ်အပြစ်ရှိသနည်း” —

ဟု မှူးကော်၊ မတ်တော်တို့ကို မေး၏။

“အရှင်မင်းသား.... အရှင်မင်းသားတို့အား အပြစ်သည် မရှိ၊ ထိုသို့ မရှိသော်လည်း အရှင်မင်းသား၏ နှောင်တော်

နှစ်ပါးကို ဘီလူးမတယောက်သည်စား၏။ ထိုသို့စားသောကြောင့် အရှင်မင်းသား၏ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် သံအိမ်၌ နေစေ၏။ သံအိမ်ကြောင့် အရှင်မင်းသား၏ အသက်ကိုရ၏”- ဟု တင်လျှောက်သော စကားကိုကြား၍-

ဧဝံ စိန္တေသိ၊ အဟံ ဒသမာသေ လောဟကုမ္ဘိနိရိယေဝိယ
စ မာတုကုမ္ဘိမိ ဝသိတွာ မာတုကုမ္ဘိတော နိက္ခန္တကာလ-
တော ပဋ္ဌာယ သောဠသဝဿာနိ တေသ္မိံ ဗန္ဓာဂါရေ ဝသိ၊
ဗဟိ ဩလောကေတုမိ နလဘတိ၊ ဥဿဒ္ဒနိရယေ ခိတ္တောဝိယ
အဟောသိ၊ ယက္ခိနိယာ ဟတ္ထတော မုတ္တော ပိ အဟံ ပန နေ-
ဝ အဇရော ဟောမိ၊ န အမရော ဟောမိ၊ ကိံ မေ ရဇ္ဇေန၊ ရဇ္ဇေ
ဌိတကာလတော ပဋ္ဌာယ ဒုန္နိက္ခမံ ဟောတိ၊ အဇ္ဇေဝ မမ ပိတရံ
ပဗ္ဗဇ္ဇံ အနုဇာနာပေတွာ ဟိမဝန္တံ ပဝိသိတွာ ပဗ္ဗဇိဿာမိ တိ။

ဧဝံ၊ ဤသို့။ စိန္တေသိ၊ ဘုရားအလောင်းတော် ကြည့်မြော်ဆင်ခြင်သောအားဖြင့်ကြံ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒသမာသေ၊ ဆယ်လတို့ပတ်လုံး။ လောဟကုမ္ဘိနိရိယေဝိယ၊ လောဟကုမ္ဘိ မည်သော ငရဲ၌ ၎င်း။ မာတု ကုမ္ဘိမိ၊ အမိဝမ်း၌။ ဝသိတွာ၊ နေ၍။ မာတုကုမ္ဘိတော၊ အမိဝမ်းမှ။ နိက္ခန္တကာလတော၊ ထွက်သောအခါမှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ သောဠသဝဿာနိ၊ တဆယ့်ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ တေသ္မိံ၊ ထိုသံဖြင့် ပြီးသော။ ဗန္ဓာဂါရေ၊ နောင်အိမ်၌။ ဝသိ၊ နေရပြီ။ ဗဟိ၊ အပသို့။ ဩလောကေတုမိ၊ ကြည့်ခြင်းငှါမျှလည်း။ နလဘတိ၊ မရ။ ဥဿဒ္ဒနိရယေ၊ ဥဿဒ္ဒရက်ငရဲ၌။ ခိတ္တောဝိယ၊ ပစ်ချသောသူကဲ့သို့။ အဟောသိ၊ ဖြစ်လေပြီ။ ယက္ခိနိယာ၊ ဘီလူးမ၏။ ဟတ္ထတော၊ လက်မှ။ မုတ္တောပိ၊ လွတ်ပါသော်လည်း။ ပနဝိသေသော၊ အထူးသဖြင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဇရော၊ မအိုသည်။ နေဝဟောမိ၊ မဖြစ်။ အမရော၊ မသေသည်။ နဟောမိ၊ မဖြစ်။ မေ၊ ငါအား။ ရဇ္ဇေန၊ မင်းအဖြစ်ဖြင့်။ ကိံ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ရဇ္ဇေ၊ မင်းအဖြစ်၌။ ဌိတကာလတော၊ တည်သောအခါမှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ ဒုန္နိက္ခမံ၊ ထွက်မြောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ မမ၊ ငါ၏။ ပိတရံ၊ ခမည်း

တော်ကြီးကို။ ပဗ္ဗဇ္ဇိ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို။ အနုဇာနာပေတွာ၊ ခွင့်ပြုတော်
မူစေ၍။ ဟိမဝန္တိ၊ ဟိမဝန္တာသို့။ ပဝိသိတွာ၊ ဝင်၍။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊
ရဟန်းပြုအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စိန္တေသိ၊ ကြိမ်။ ။[ထိတ်လန့်သော
ကြောင့် ဤကဲ့သို့အကြံဖြစ်သည်-ဟူလိုသတည်း။]။ ။[အဓိပ္ပါယ်ကား
သိလွယ်ပြီ။]

ထိုဘုရားအလောင်းသည် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဆင်ကျောက်
ကုန်းထက်မှ ဗာရာဏသီမြို့ကို လက်ျာရစ်လှည့်၍ ကြည့်ရှုတော်မူပြီး
လျှင် နန်းတော်သို့ဝင်၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား ရှိခိုးလျက်နေ၏။
ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ထိုဘုရားလောင်း၏ တင့်တယ်လျောက်ပတ်
ခြင်းကိုမြင်၍ သားတော်ဘုရားလောင်း၌ ပြင်းစွာသော ချစ်ခြင်းရှိသည်
ဖြစ်၍ အမတ်တို့ကို ကြည့်သည်ရှိသော် အမတ်တို့သည်-

“အရှင်မင်းကြီး……အဘယ်သို့ ပြုရတုံအံ့နည်း”-

ဟု မေးလျှောက်ကြကုန်၏။

“ငါ၏သားတော်ကို ရတနာအစုံ၌ထား၍ ရွှေခရုသင်း၊
ငွေခရုသင်း၊ ပကတိခရုသင်း-ဟူသောသုံးပါးသော ခရုသင်းတို့
ဖြင့် အဘိသိက်သွန်း၍ ရွှေပန်းကို၎င်း၊ ထီးဖြူကို၎င်း ဆောင်
နှင်းကြကုန်လော့”-

ဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ ငါတို့ဘုရားအလောင်းသည် ခမည်း
တော်မင်းကြီးအား ရှိခိုး၍-

မယုံ ရဇ္ဇေန အတ္ထော န ဒေဝံ အတ္ထိ-ဟူသောစကားကို ဆို၏။

ဒေဝ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ မယုံ၊ အကျွန်ုပ်အား။
ရဇ္ဇေန၊ မင်းအဖြစ်ဖြင့်။ အတ္ထော၊ အကျိုးသည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိ-ဟူ
သောစကားကိုဆိုပြီး၍-

အဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ မေ ပဗ္ဗဇ္ဇိ အနုဇာနာထ။

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုအံ့။ မေ၊ အ
ကျွန်ုပ်အား။ ပဗ္ဗဇ္ဇိ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို။ အနုဇာနာထ၊ ခွင့်ပြုတော်မူကုန်
လော့။

ဤသို့ဆို၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်း
ပန်တော့လေသတည်း။

ထိုအခါ၌ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် “ချစ်သား....မင်း၏အဖြစ်ကို ပယ်၍အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြုအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် ထိုစကားကို ဖြေတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍-

အဟံ ဒေဝ မာတုကုစ္ဆိမိ ဒသမာသေ ဂူထနိရယေဝိယ ဝသိတွာ ကုစ္ဆိတော နိက္ခန္ဓော ယက္ခိနိဘယေန သောဠသဝဿာနိ ဗန္ဓနာဂါရေ ဝသန္ဓော ဗဟိ ဩလောကေတုမ္ပိ နလဘတိ၊ ဥဿဒ္ဒနိရယေ ခိတ္တောဝိယ အဟောသိ၊ ယက္ခိနိဟတ္ထတော မုတ္တောပိ အဇရော အမရော နဟောမိ၊ မစ္စုနော သေနိ ကေနစိ ဇိနိတုံ ဝဠိတုံ နသက္ကာ၊ ဘဝေ ဥက္ကဏ္ဍိတော အမှိ၊ ယာဝ ဒေဝ မေ ဗျာမိ ဇရာမရဏာနိ နာဂစ္ဆန္တိ၊ တာဝ ပဗ္ဗဇိတွာ ဓမ္မံ စရိဿာမိ၊ မေ တေန ရဇ္ဇေန အလံ၊ ဒေဝ မံ အနုဇာန။

ဒေဝ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မာတုကုစ္ဆိမိ၊ အမိဝမ်း၌။ ဒသမာသေ၊ ဆယ်လတို့ပတ်လုံး။ ဂူထနိရယေဝိယ၊ မစင်ပုပ်ငရဲ၌ကဲ့သို့။ ဝသိတွာ၊ နေပြီး၍။ ကုစ္ဆိတော၊ အမိဝမ်းမှ။ နိက္ခန္ဓော၊ ထွက်သည်ရှိသော်။ ယက္ခိနိဘယေန၊ ဘီလူးမဘေးကြောင့်။ သောဠသဝဿာနိ၊ တဆယ့်ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ဗန္ဓနာဂါရေ၊ သံဖြင့်ပြီးသော နောင်အိမ်၌။ ဝသန္ဓော၊ နေရသည်ဖြစ်၍။ ဗဟိ၊ အပသို့။ ဩလောကေတုမ္ပိ၊ ကြည့်ခြင်းငှါမျှလည်း။ နလဘတိ၊ မရ။ ဥဿဒ္ဒနိရယေ၊ ဥဿဒ္ဒရက်ငရဲ၌။ ခိတ္တောဝိယ၊ ပစ်ချသောသူကဲ့သို့။ အဟောသိ၊ ဖြစ်လေပြီ။ ယက္ခိနိဟတ္ထတော၊ ဘီလူးမလက်မှ။ မုတ္တောပိ၊ လွတ်ပါငြားသော်လည်း။ အဇရော၊ မအိုသည်။ အမရော၊ မသေသည်။ နဟောမိ၊ မဖြစ်။ မစ္စုနော၊ သေမင်း၏။ သေနိ၊ စစ်သည်ကို။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော သူသည်။ ဇိနိတုံ၊ အောင်ခြင်းငှါ၎င်း။ ဝဠိတုံ၊ လှည့်ပတ်ခြင်းငှါ၎င်း။ နသက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။ ဘဝေ၊ ဘဝသုံးပါး၌။ ဥက္ကဏ္ဍိတော၊ ဆန့်ကျင်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ဒေဝ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဗျာမိဇရာမရဏာနိ၊ နာခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့သည်။ နာဂစ္ဆန္တိ၊ မလာကုန်သေး။ တာဝ၊ ထိုနာခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းသည် မလာမီ

ကာလပတ်လုံး။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ စရိဿာ-
မိ၊ ကျင့်လေအံ့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ တေနရဇ္ဇေန၊ ထိုတိုင်းပြည်ဖြင့်။
အလံ၊ အကျိုးမရှိပြီ။ ဒေဝ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ မံ၊
အကျွန်ုပ်ကို။ အနုဇာန၊ ရဟန်းပြုခြင်းအမှု ကြည့်ရှုအသင့် ခွင့်ပြုတော်
မူပါလော။

ဤသို့တင်လျှောက်ဆိုပြီး၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား တရားဟော
တော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ ဤဆိုလတ္တံ့သောဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏။

ယမေကရတ္တိံ ပဌမံ၊ ဂဗ္ဘေ ဝသတိ မာဏဝေါ၊
အဗ္ဘုဒ္ဓိတောဝ သော ယာတိ၊ သ ဂစ္ဆံ န နိဝတ္တတိ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ယံ-ယော မာဏ-
ဝေါ၊ အကြင်သတ္တဝါသည်။ ကေရတ္တိံ၊ တညဉ့်၌။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ
လျှင်။ ဂဗ္ဘေ၊ အမိဝမ်းဟုဆိုအပ်သောတိုက်၌။ ဝသတိ၊ ရေကြည်၏
အဖြစ်ဖြင့်တည်၏။ သောမာဏဝေါ၊ ထိုအမိဝမ်း၌ ဖြစ်သောသတ္တဝါ
သည်။ အဗ္ဘုဒ္ဓိတောဝ၊ သေခြင်းကို ရှေးရှု၍သာလျှင်။ ယာတိ၊ သွား
၏။ ဂစ္ဆံ-ဂစ္ဆန္တော၊ သေခြင်းသို့ရှေးရှုသွားသော။ သ-သော၊ ထိုသတ္တဝါ
သည်။ နနိဝတ္တတိ၊ နောက်သို့မပြန်ရပြီ။

အဓိပ္ပာယ်

ရထားစီးခြင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သော ခမည်းတော်မင်း
ကြီး……အကြင် သတ္တဝါသည် တညဉ့်၌ ရှေးဦးစွာလျှင် အမိဝမ်း၌
ရေကြည်၏အဖြစ်ဖြင့် ပဋိသန္ဓေစွဲနေ၏။ ထိုအမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေစွဲနေ
သော သတ္တဝါသည် သေခြင်းရှိရာသို့သာလျှင် မရောက်မခြင်း မနေ
မနား ရှေးရှုဖြစ်၍သာလျှင် သွား၏။ ထိုသို့သွားသော သတ္တဝါသည်
အနည်းငယ်မျှ နောက်သို့မပြန် နောက်သို့မဆုတ်-ဟုလိုသတည်း။

[ဆ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း သေခြင်းရှိရာသို့
သာလျှင် ရှေးရှု သွားကုန်၏-ဟု ယောနိသောမနသိကာကို မြင်စေသ
၏။]

န ယုတ္တမာနာ န ဗလေန ဝဿိတာ၊
 နရာ နဇိရန္တိ နစာပိ မိယျရေ။
 သဗ္ဗံ ဟိ တံ ဇာတိဇရာယ ဥပဒ္ဓုတံ၊
 တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ယုတ္တမာနာ၊ နှစ်
 ဘက်တို့မှ တက်သော စစ်သည်၌ ထိုးပစ်အပ်ကုန်သော။ ဗလေန၊
 မိမိတို့အစွမ်းခွန်အား၊ သူရဲ-သူခက်တို့အစွမ်းခွန်အားနှင့်။ ဝဿိတာ၊
 ပြည့်စုံကုန်သော။ နရာ၊ လူတို့သည်။ နဇိရန္တိ၊ မအိုကုန်သည်။ န၊
 မဟုတ်ကုန်။ ဇိရန္တေ၊ အိုကုန်သလျှင်ကတည်း။ နစာပိ မိယျရေ၊ မသေ
 ကုန်သည်လည်း။ န၊ မဟုတ်ကုန်။ မိယန္တေ၊ သေကုန်သလျှင်ကတည်း။
 မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဟိ၊ ထိုစကားသင့်စွ။
 သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်သော။ တံ ဣမံ ပါဏမဏ္ဍလံ၊ ဤသတ္တဝါ
 အပေါင်းကို။ ဇာတိဇရာယ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်းသည်။ ဥပဒ္ဓုတံ၊
 အမြဲလျှင် နှိပ်စက်အပ်၏။ တံတေနကာရဏေန၊ ထိုသို့ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊
 အိုခြင်းသည် အမြဲလျှင် နှိပ်စက်ခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။
 ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပါယ်

ရေ၊ မြေကို အစိုးရသော မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး.....နှစ်
 ဘက်တို့မှတက်သောစစ်သည်၌ ထိုးပစ်အပ်ကုန်သော မိမိတို့၏အစွမ်း
 ခွန်အား၊ သူရဲ-သူခက်တို့၏ အစွမ်းခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သူတို့
 သည်လည်း မအိုဘဲနေရသည်မဟုတ်ကုန်၊ အိုရကုန်သည်သာလျှင်တည်း။
 မသေဘဲအမြဲနေရကြသည်လည်း မဟုတ်ကုန်၊ သေကြရကုန်သည် သာ
 လျှင်တည်း။ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အို
 ခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းသည် အမြဲလျှင်နှိပ်စက်အပ်၏။ ထိုပဋိသန္ဓေနေ
 ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့သည် နှိပ်စက်အပ်သောအကြောင်း
 ကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့။ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး
 အလိုသည် ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

စတုရင်္ဂီနိ သေနံ သုဘိသရူပံ၊
ဇယန္တိ ရဋ္ဌာမိပတိ ပဿယ၊
န မစ္စုနော ဇယိတု မု သာဟန္တိ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ၊

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမည်းတော်မင်းကြီး၊ စတုရင်္ဂီနိ၊ ဆင်၊ မြင်း၊
ရထား၊ ခြေသည်ဟူသော လေးပါးကုန်သော စစ်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံ
ကုန်သော၊ သေနံ၊ စစ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သုဘိသရူပံ၊ အလွန်
ကြောက်မက်ဘွယ်သော သဘောရှိသော၊ သေနံ၊ စစ်သည်ကိုလည်း
ကောင်း၊ ရဋ္ဌာမိပတိ၊ ပြည်တိုင်းကားကို အစိုးရသော ပြည်ရှင်မင်း
ကိုလည်းကောင်း၊ ပဿယ၊ နှိပ်စက်၍၊ ကေစွေ၊ အချီကုန်သောမင်း
တို့သည်၊ ဇယန္တိ၊ အောင်ကုန်၏၊ တေပိ၊ ထိုသို့အောင်ကုန်သော မင်း
တို့သည်လည်း၊ မစ္စုနော၊ သေမင်း၏၊ သေနံ၊ စစ်သည်ကို၊ ဇယိတု၊
အောင်ခြင်းငှါ၊ နဉ္ဇဿာဟန္တိ၊ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ တံ တေန ကာ-
ရဏေန၊ ထိုသို့သေမင်း၏ စစ်သည်ကိုအောင်ခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်
ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍၊ ဓမ္မံ၊ တရား
ကို၊ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏၊ မတိ၊ စိတ်နှလုံး
အလိုသည်၊ ဟောတိ၊ ပြစ်၏၊

အဓိပ္ပာယ်

ရထား၊ မြင်း၊ မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သော မည်းတော်မင်း
ကြီး...ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ခြေသည်သုရဲ ဟုဆိုအပ်ကုန်သော အင်္ဂါ
လေးပါးရှိသော အလွန်ကြောက်မက်ဘွယ်သော သဘောရှိသော စစ်
သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်တိုင်းကားကို အစိုးရသော ဘုန်းတန်ခိုး
အာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသောပြည့်ရှင်မင်းကိုလည်းကောင်း၊ နှိပ်စက်
ညှဉ်းဆဲ၍ အချီကုန်သောမင်းတို့သည် အောင်ကုန်၏၊ ထိုမင်းတို့သည်
လည်း သေမင်း၏စစ်သည်ကို အောင်ခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ ထိုသို့
မဟာသိလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော တပါးသောမင်း၊ ဦးကို လွှမ်းမိုးမိမိမည်
နိုင်နင်းခြင်း၊ ၊ စွမ်းနိုင်သောမင်း၊ ဦးသည်လည်း သေမင်းကိုအောင်ခြင်း
ငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း ဟူသောအကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရား

ကို ကျင့်ပါအံ့။ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုသည် ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

[တပါးသောရန်သူကို အောင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ သေမင်းကိုမအောင်နိုင်ကုန်-ဟူလိုသတည်း။ ဘုံသုံးပါး၌ ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် သေခြင်း-တည်းဟူသောရန်သူကိုတွေ့က ကေန်မှချ ရှုံးကြကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။]

ဟတ္ထိဟိ အဿေဟိ ရထေဟိ ပတ္တိဟိ၊
ပရိဝါရိတာ မုဉ္ဇရေ ကစ္စိယာ န မစ္စုနော။
ဟတ္ထတော မုဉ္ဇိတုံ ဥဿာဟန္တိ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဟတ္ထိဟိ၊ ဆင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ အဿေဟိ၊ မြင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ရထေဟိ၊ ရထားတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ပတ္တိဟိ၊ ခြေသည်သူရဲတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ပရိဝါရိတာ၊ ခြံရံကုန်သော။ ကေစ္စိယာ၊ အချို့ကုန်သော မင်းတို့သည်။ ပစ္စာမိတ္တာနံ၊ ရန်သူတို့၏။ ဟတ္ထတော၊ လက်မှ။ မုဉ္ဇရေ၊ လွတ်နိုင်ကုန်၏။ မစ္စုနော၊ သေမင်း၏။ ဟတ္ထတော၊ လက်မှ။ မုဉ္ဇိတုံ၊ လွတ်နိုင်ခြင်းငှါ။ နဥဿာဟန္တိ၊ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သေမင်း၏လက်မှ လွတ်ခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး...ဆင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရထားတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေသည်သူရဲတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ခြံရံအပ်ကုန်သော အချို့ကုန်သောမင်းတို့သည် ရန်သူတို့၏လက်မှ လွတ်နိုင်ကုန်၏။ သေမင်း၏လက်မှသော်ကား လွတ်ခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ ထိုသို့သေမင်း၏လက်မှ မလွတ်နိုင်ခြင်း-ဟူသော

အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုသည်ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

[လောက၌ဖြစ်သော ရန်သူတို့၏လက်မှသော်ကား တစုံတခုသော ဥပါယ်တမျှဖြင့် လွတ်အောင်ပြုခြင်းငှါတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်သေး၏၊ သေမင်း လက်မှသော်ကား- ဘုံသုံးပါး၌ ကျင်လည်ကုန်သော သူတို့တွင် တစုံ တယောက်သောသူမျှ လွတ်အောင်ပြုခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။]

ဟတ္ထိဟိ အဿေဟိ ရထေဟိ ပတ္တိဟိ၊
ပုရာ ပဘဉ္ဇန္တိ ပဓံသယန္တိ။
န မစ္စုနော ဘဉ္ဇိတုံ ဥဿာဟန္တိ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဟတ္ထိဟိ၊ ဆင်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ အဿေဟိ၊ မြင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ရထေဟိ၊ ရထားတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ပတ္တိဟိ၊ ခြေသည်သူရဲတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ပစ္စတ္တိကရာဇနံ၊ ရန်သူမင်းတို့၏။ ပုရာ၊ ပြည်တို့ကို။ ပဘဉ္ဇန္တိ၊ တိုက်ဖျက် နိုင်ကုန်၏။ ပဓံသယန္တိ၊ အထူးထူးအပြားပြားဖျက်ဆီးနိုင်ကုန်၏။ ဝါ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေနိုင်ကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုမင်းတို့သည် လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ ဘဉ္ဇိတုံ၊ ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ။ နဥဿာ-ဟန္တိ၊ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သေမင်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း-ဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ ပဗ္ဗ-ဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး....စွမ်းပကား ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံ သော ရဲရင့်သော ဆင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရထားတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေသည်သူရဲတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ရန်သူ ဖြစ်သော မင်းတို့၏တိုင်းပြည်ကို တိုက်ဖျက်နိုင်ကုန်၏။ အထူးထူး အပြားပြား ဖျက်ဆီးကုန်လျက် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေနိုင်ကုန် ၏။ ထိုမင်းတို့သည်လည်း သေမင်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်

ကုန်၊ ထိုသို့ သေမင်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုသည် ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

[သေမင်းကိုဖျက်ဆီးခြင်းငှါတတ်စွမ်းနိုင်သော ဆင်စီး သူရဲလည်း မရှိ၊ မြင်းစီးသူရဲလည်း မရှိ၊ ရထားစီးသူရဲလည်း မရှိ၊ ခြေသည် သူရဲလည်း မရှိ-ဟူသတည်း။]

မတ္တာ ဂဇာ ဘိန္နဂဠာ ပဘိန္နာ၊
နဂရာနိ မဒ္ဒန္တိ ဇနံ ဟနန္တိ။
န မစ္စုနော မဒ္ဒိတုံ ဥဿာဟန္တိ၊
တံ တေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ပဘိန္နာ၊ သုံးပါးသော အရပ်တို့၌ ပေါက်ကုန်သည်ဖြစ်၍လျှင်။ ဘိန္နဂဠာ၊ ယိုစီးသော မုန်ရှိ ကုန်သော။ မတ္တာ၊ အမုန်ယစ်ကုန်သော။ ဂဇာ၊ ဆင်ပြောင်တို့သည်။ နဂရာနိ၊ မြို့တို့ကို။ မဒ္ဒန္တိ၊ နှိပ်နင်းကုန်၏။ ဇနံ၊ လူအပေါင်းကို။ ဟနန္တိ၊ သတ်ကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုအမုန်ယစ်သော ဆင်တို့သည်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ မဒ္ဒိတုံ၊ နှိပ်နင်းခြင်းငှါ။ ဥဿာဟန္တိ၊ မတတ်စွမ်းနိုင် ကုန်။ တံ တေန ကာရဏေန၊ ထိုဆင်မုန်ယိုတို့သည် သေမင်းကို မဖျက် ဆီးနိုင်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး... သုံးပါးကုန်သော အရပ်တို့၌ ပေါက်သည်ဖြစ်၍လျှင် ယိုစီးသော မုန်ရှိသော အမုန်ယစ်ကုန်သော ဆင်ပြောင်တို့သည် မြို့တို့ကိုနှိပ်နင်းနိုင်ကုန်၏၊ ဖျက်ဆီးနိုင်ကုန်၏၊ လူ တို့ကိုသတ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်၏၊ ထိုဆင်မုန်ယိုတို့သည်လည်း သေမင်း ကို နှိပ်နင်းခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ သတ်ခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင် ကုန်၊ ထိုဆင်မုန်ယိုတို့သည် သေမင်းကိုဖျက်ဆီးခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင် ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုသည် ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

အယောဃရမင်းသားနှင့် ဥပမာပြခြင်း ၁၂၇

ဣဿာသိနော ကတဟတ္ထာ ဟိ မိရာ၊
ဒူရေပါတိ အက္ခဏဝေဒိနောပိ။
န မစ္စုနော ဝိဇ္ဇိတုံ ဥဿာဟန္တိ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မိရာ၊ မြမြီကုန်သော။ ကတဟတ္ထာ၊ ကောင်းစွာသင်အပ်ပြီးသော
လေးအတတ်ရှိကုန်သော။ ဒူရေပါတိ၊ ဝေးသောအရပ်၌ မြွှားတို့ကို သွား
စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သော။ ဣဿာသိနော၊ လေးသမားတို့သည်လည်း
ကောင်း။ အက္ခဏဝေဒိနော၊ မချွတ်မယွင်းပစ်တတ်ကုန်သော။ ဣဿာ-
သိနောပိ၊ လေးသမားတို့သည်၎င်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ ဝိဇ္ဇိတုံ၊ ပစ်အံ့
သောငှါ။ န ဥဿာဟန္တိ၊ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ တေန ကာရဏေန၊
ထိုသေမင်းကိုပစ်အံ့သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်းဟူသော အကြောင်း
ကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊
ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး……မြမြီစွာကုန်သော ကောင်း
စွာသင်အပ်ပြီးသော လေးအတတ်ရှိကုန်သော ဝေးသောအရပ်၌
မြွှားကိုသွားစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သော လေးသမားတို့သည်လည်း
ကောင်း၊ မချွတ်မယွင်းပစ်တတ်ကုန်သော လေးသမားတို့သည်လည်း
ကောင်း၊ သေမင်းကိုပစ်အံ့သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ ထိုသေမင်းကို
ပစ်အံ့သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း ဟူသောအကြောင်းကြောင့် ရဟန်း
ပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့ အကျွန်ုပ်၏နှလုံးအလိုသည်ဖြစ်၏-ဟူလို
သတည်း။

သရာနိ ဒီယန္တိ သသေလကာနနာ၊
သဗ္ဗဟိဒံ ဒီယတိ ဒီယမန္တရံ။
သဗ္ဗညှိတံ ဘဉ္စရေ ကာလပရိယာယံ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ သရာနိ၊ အနဝတတ်
အိုင်အစရှိကုန်သော အိုင်ကြီးတို့သည်။ ဒီယန္တိ၊ ခန်းကုန်သာလျှင်က

တည်း။ သသေလကာနနာ၊ တောင်တောအုပ်နှင့်တကွသော မြေကြီး
သည်လည်း။ ဒီယတိ၊ ကုန်တတ်၏။ သဗ္ဗ၊ အလုံးစုံသော။ တံ၊ ဣဒံ သင်္ခါ-
ရဂတံ၊ ဤသင်္ခါရသည်။ ဒီဃမန္တရံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ ပတွာ၊ ရောက်၍။
ဒီယတိ-ဒီယယေဝ၊ ကုန်တတ်သလျှင်ကတည်း။ သဗ္ဗ၊ အလုံးစုံသော။
တံ၊ ထိုသင်္ခါရသည်။ ကာလပရိယာယံ၊ ပျက်အံ့သောငှါ ကာလ၏အ
ခွင့်အလှည့်သို့။ ပတွာ၊ ရောက်၍။ ဘဉ္စရေဟိ-ဘဉ္စရေဝ၊ ပျက်သလျှင်
ကတည်း။ တံ၊ တေန ကာရဏေန၊ ထိုသင်္ခါရသည် ပျက်အံ့သောအခါ
ကာလ၏ အခွင့်အလှည့်သို့ရောက်၍ ပျက်ခြင်းဟူသောအကြောင်း
ကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။
ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး……အနဝတတ်အိုင် အစရှိသော
အိုင်ကြီးတို့သည် ခန်းကုန်သလျှင်ကတည်း၊ တောင်တောအုပ်နှင့် တကွ
သော မြေကြီးသည်လည်း ကုန်တတ်၏။ အလုံးစုံသောသင်္ခါရသည်
ကြာမြင့်သောအခါသို့ရောက်၍ ကုန်တတ်သလျှင်ကတည်း၊ အလုံးစုံ
သော ထိုသင်္ခါရသည် ပျက်အံ့သောငှါ ကာလ၏ အခွင့်အလှည့်သို့
ရောက်၍ ပျက်သလျှင်ကတည်း၊ ထိုပျက်ခြင်းဟူသော အကြောင်း
ကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး
အလိုသည် ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

[အနဝတတ်အစရှိသော အိုင်ကြီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မြင်းမိုရ်
တောင်၊ ဟိမဝန္တာတောအစရှိသော တောအုပ်နှင့်တကွသော ကြာမြင့်စွာ
မြဲမြံစွာခိုင်ခံ့သော အနိန္ဒြိယဗဒ္ဓရုပ်ဖြစ်သော သင်္ခါရတရားတို့သည်လည်း
ကောင်း၊ ပျက်အံ့သောကာလ ရောက်သောအခါ၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်
ကုန်၏။ ဤခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း သင်္ခါရတရားဖြစ်၍ ပျက်အံ့သောကာလ
ရောက်သောအခါ၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့-ဟူလိုသတည်း။]

သဗ္ဗေ သမေဝဂ္ဂိ နရနာရီနံ၊
စလာစလံ ပါဏဘူတာနံ ဇီဝိတံ။
ပဋေဝရတ္တဿ ဒုမောစ ကုလဇော၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဣဓ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ သဗ္ဗေသံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ နရနာရီနံ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမဟုဆိုအပ်ကုန်သော။ ပါဏဘူတာနံ၊ သတ္တဝါဖြစ်ကုန်သော သူတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ စလာ-စလံဟိ၊ တုန်လှုပ်သလျှင်ကတည်း။ ဓုတ္တဿ၊ သေသောက်ကြူး၏။ ပဋေ၊ ပုဆိုးသည်လည်းကောင်း။ ကုလဇော၊ မြစ်ကမ်းနား၌ ရောက်သော။ ဒုမော၊ သစ်ပင်သည်လည်းကောင်း။ သဉ္စလောယထာ၊ အတည်မရှိ တုန်လှုပ်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ သဉ္စလံ၊ တုန်လှုပ်၏။ တံ-တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည် တုန်လှုပ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး……ဤလူ့ရွာ၌ ခပ်သိမ်းကုန်သော ယောက်ျား၊ မိန်းမဟုဆိုအပ်ကုန်သော သူတို့၏ အသက်သည် တုန်လှုပ်သလျှင်ကတည်း၊ ဥပမာကား-သေသောက်ကြူး၏ ပုဆိုးသည်လည်းကောင်း၊ မြစ်ကမ်းနား၌ ရောက်သော သစ်ပင်သည်လည်းကောင်း၊ အတည်မရှိ တုန်လှုပ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ သတ္တဝါတို့၏အသက်သည် တုန်လှုပ်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုရှိသည်ဖြစ်၏-ဟုလိုသတည်း။

[မြစ်နား၌ ရောက်သောသစ်ပင်တို့သည်အားနည်းသည်ဖြစ်၍တုန်လှုပ်သကဲ့သို့ ယခုကာလ၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည်အားနည်းသည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်၏-ဟုလိုသတည်း။]

ဒုမပ္ပလာနေဝ ပတန္တိ မာဏဝါ၊
ဒဟရာစ ဝုဇာ စ သရီရ ဘေဒါ။
နာရိယော နရာ မဇ္ဈိမပေါရိသာစ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဒုမပ္ပလာနိ၊ သစ်ရွက်၊ သစ်သီးတို့သည်။ ပတန္တိ၊ ဣဝံ၊ လေခပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြေ၌ ကြွေကျကုန်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ ဒဟရာစ၊ ငယ်ကုန်သောသူတို့သည်

လည်းကောင်း။ ဝုဇာစ၊ ကြီးကုန်သော သူတို့သည်၎င်း။ နရာစ၊
ယောက်ျားတို့သည်လည်းကောင်း။ မဇ္ဈိမပေါရိသာစ၊ ဥဘတောဗျည်း၊
နပုံးပဏ္ဍုက်တို့သည်လည်းကောင်း။ ဣမေမာဏဝါ၊ ဤသတ္တဝါတို့သည်။
သရီရဘေဒါ၊ အိုခြင်းဟူသောလေသည်ခပ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ခန္ဓာ
ကိုယ်၏ ပျက်ခြင်းကြောင့်။ ပတန္တိ၊ သေခြင်းတည်းဟူသောမြေ၌ ကြွ
ကျကုန်၏။ တံ တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သော သေခြင်းဟူသော
လေသည် ခပ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြေ၌ကြွကျခြင်းတည်းဟူသော အ
ကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်
ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး……သစ်ရွက်၊ သစ်သီးတို့သည် လေ
ခပ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြေ၌ကြွကျကုန်သကဲ့သို့ထို အတူငယ်ကုန်သော
သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကြီးကုန်သော သူတို့သည်၎င်း၊ မိန်းမတို့
သည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဥဘတော
ဗျည်း၊ နပုံးပဏ္ဍုက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဤသတ္တဝါတို့သည် အိုခြင်းဟူ
သော လေသည် ခပ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်၏ပျက်ခြင်းကြောင့်
သေခြင်းဟူသော မြေ၌ ကြွကျကုန်၏။ ထိုသို့သေခြင်းဟူသော လေ
သည် ခပ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြေ၌ကြွကျခြင်းဟူသော အကြောင်း
ကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး
အလိုရှိသည် ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

နာယံ ဝယော တာရကရာဇသန္တိဘော၊

ယဒတ္တတိ တံ ဂတမေဝ ဒါနိ တံ။

ဇိဏ္ဏဿ ဟိ နတ္ထိ ရတိ ကုတော သုခံ၊

တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ အယံဝယော၊ ဤသတ္တဝါတို့
၏ အရွယ်သည်။ တာရကရာဇသန္တိဘော၊ ကြယ်အပေါင်းတို့၏ မင်း
ဖြစ်သော လနှင့်တူသည်ဖြစ်၍ လဆုတ်ပကွ၌ ကုန်ပြီးလျက် လဆန်း
ပကွ၌ ပြည့်ပြန်သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။ ဟိ၊ ထိုစကားသင့်စွာ။ သတ္တာနံ၊

သတ္တဝါတို့၏။ ယံ၊ အကြင်အရွယ်သည်။ အတ္တတိ၊ ရှေ့သွား၏။ တံ၊
တို့အရွယ်သည်။ ဂတမေဝ၊ ရှေ့သွားသည်သာလျှင်တည်း။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊
ယခု။ တံ၊ ထိုရှေ့သွားလေပြီးသော အရွယ်သည်။ တဿ၊ ထိုသတ္တဝါ
အား။ ပုန၊ တဖန်။ အာဂမနံ၊ လာပြန်ခြင်းသည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိ။
ဇိဏ္ဏဿ၊ အိုမင်းဆွေးမြေ့လေပြီးသောသူအား။ ရတိပိ၊ ကာမ
ဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော်ခြင်းသည်သာလျှင်။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်၏ရှင်။ တံသုခံ
ထိုကာမဂုဏ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော ချမ်းသာကား။ ကုတော၊ အဘယ်ကြောင့်
လျှင်။ အတ္ထိ၊ ရှိပါအံ့နည်း။ တံ-တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့ချမ်းသာမရှိ
ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊
တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊
စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး……ဤသတ္တဝါတို့၏ အရွယ်သည်
ကြယ်အပေါင်းတို့၏ မင်းဖြစ်သော လနှင့်တူသည်ဖြစ်၍ လဆုတ်ပက္ခ၌
ကုန်ပြီးသော လသည်။ လဆန်းပက္ခ၌ပြည့်သည်-ဟူ၍ မရှိ၊ လဆုတ်
ပက္ခ၌သာလျှင် ချုပ်ခြင်း၊ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေကုန်၏။ သတ္တဝါတို့၏
အရွယ်သည်လည်း ပဌမအရွယ်မှသည် ဒုတိယအရွယ်သို့သွား၏။
ဒုတိယအရွယ်မှသည် တတိယအရွယ်သို့သွား၏။ တလမှသည် နှစ်လသို့၊
နှစ်လမှသည် သုံးလ၊ လေးလ၊ ငါးလသို့-သုံးလ၊ လေးလ၊ ငါးလမှသည်
ဆယ်လသို့၊ တနှစ်မှသည် နှစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်မှသည် သုံးနှစ်၊ လေးနှစ်၊ ငါး
နှစ်သို့-ငါးနှစ်မှသည် ဆယ်နှစ်သို့-ဆယ်နှစ်မှသည် အနှစ်နှစ်ဆယ်သို့ ဤ
သို့ အစရှိသည်ဖြင့် အနှစ်တရာတိုင်အောင် အစဉ်အတိုင်းသွား၏။ ထိုသို့
သွားလေပြီးသော အရွယ်သည် ထိုသတ္တဝါတို့အား တဖန်ပြန်၍လာ
ခြင်းလည်းမရှိ၊ ဤသို့ကောင်းသော အရွယ်တို့သည် မလာသည်ဖြစ်၍
ပျောက်ပျက်သည်ဖြစ်၍ အိုမင်းလေပြီးသောသူအား ဝတ္ထု၊ ကာမ၊ ကိ
လေသာကာမတို့၌ မွေ့လျော်ခြင်းသည်မရှိရကား ထိုကာမဂုဏ်ကိုစွဲ၍
ဖြစ်သော ချမ်းသာသည် အဘယ်မှာလျှင် ရှိပါအံ့နည်း။ ထိုသို့ချမ်းသာ
မရှိခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊
ဤသို့အကျွန်ုပ်၏စိတ်နှလုံးအလိုသည်ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

ယက္ခာ ပိသာစာ အထဝါ ပိ ပေတာ၊
 ကုပ္ပိတာ ပိ တေ အဿာသေန္တိ မာနသေ။
 န မစ္စုနော အဿာသိတုံ နဥဿာဟန္တိ၊
 တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ ယက္ခာပိ၊ တန်ခိုးကြီးကုန်သော ဘီလူးတို့သည်လည်းကောင်း။ ပိသာစာပိ၊ မြေဘုတ်ဘီလူးတို့သည်လည်းကောင်း။ အထဝါ၊ ထိုမှတပါး။ ပေတာပိ၊ ပြိတ္တာတို့သည်လည်းကောင်း။ ကုပ္ပိတာ၊ အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မာနသေ၊ လူတို့ကို။ အဿာသေန္တိ၊ ဝင်၍ပူးကုန်၏။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကိုကား။ တေပိ၊ ထိုဘီလူး၊ ပြိတ္တာတို့သည်လည်း။ အဿာသိတုံ၊ ဝင်ပူးခြင်းငှါ။ နဥဿာဟန္တိ၊ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့ဝင်ပူးခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး.....တန်ခိုးကြီးကုန်သော ဘီလူးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မြေဘုတ်ဘီလူးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထိုမှတပါး တန်ခိုးကြီးသော ပြိတ္တာတို့သည်လည်းကောင်း၊ အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ လူတို့ကိုဝင်၍ပူးသည်ဖြစ်၍ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ သေမင်းကိုကား ထိုတန်ခိုးကြီးသော ဘီလူး၊ ပြိတ္တာတို့သည်လည်း ဝင်၍ပူးခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ ထိုသို့ တန်ခိုးကြီးသော ဘီလူး၊ ပြိတ္တာတို့သည် သေမင်းကိုဝင်ပူးခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍တရားကိုကျင့်ပါအံ့။ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုသည် ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

[သေမင်းကို ဤသို့တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဘီလူးတို့သည်လည်း ဝင်၍ပူးသဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ အပြစ်ကိုပြသဖြင့် ဘီလူးကဲ့သို့ တန်ခိုးမကြီးသော သူတို့မှာမူကား-ဆိုဘွယ်မရှိ၊ သေမင်းကိုမုချအားဖြင့် မတတ်စွမ်းနိုင်-ဟု မှတ်အပ်၏။]

ယက္ခေပိ ပိသာစေ အထဝါ ပိ ပေတေ၊
ကုပ္ပိတေ ပိ တေ နိဇ္ဈာပနံ ကရေန္တိ။
န မစ္စုနော နိဇ္ဈာပနံ ဥဿာဟန္တိ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်ကြီး။ ကုပ္ပိတေ၊ အမျက်ထွက်
ကုန်သော။ ယက္ခေပိ၊ တန်ခိုးကြီးကုန်သော၊ ဘီလူးတို့သည်လည်း
ကောင်း။ ပိသာစေပိ၊ မြေဘုတ်ဘီလူးတို့သည်လည်းကောင်း။ အထ-
ဝါ၊ ထိုမှတပါးသော။ ပေတေပိ၊ ပြိတ္တာတို့သည်လည်းကောင်း။ တေ-
ပိ၊ ထိုဘီလူး၊ ပြိတ္တာတို့ကိုလျက်လည်း။ နိဇ္ဈာပနံ၊ ပူဇော်သောအမှု
၏အစွမ်းဖြင့် သည်းခံစေခြင်း၊ ကြည်ညိုစေခြင်းကို။ ကရေန္တိ၊ ပြုနိုင်
ကုန်၏။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ နိဇ္ဈာပနံ၊ ပူဇော်သကာဖြင့် သည်း
ခံစေခြင်း၊ ကြည်ညိုစေခြင်းကို။ ကာတုံ၊ ပြုခြင်းငှါ။ နဥဿာဟန္တိ၊
မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့ ပူဇော်သကာ
ဖြင့် သည်းခံစေခြင်း၊ ကြည်ညိုစေခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်
ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရား
ကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံး
အလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး……အမျက်ထွက်ကုန်သော တန်ခိုး
ကြီးကုန်သော ဘီလူးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မြေဘုတ်ဘီလူးတို့သည်
လည်းကောင်း၊ ထိုမှတပါး ပြိတ္တာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထိုဘီလူး၊
ပြိတ္တာတို့ကိုလျက် ပူဇော်သောအမှု၏အစွမ်းဖြင့် သည်းခံစေခြင်း၊ ကြည်
ညိုစေခြင်းကိုပြုနိုင်ကုန်၏။ သေမင်းကို ပူဇော်သကာဖြင့်လည်း သည်းခံ
စေခြင်း၊ ကြည်ညိုစေခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ ထိုသို့သေ
မင်းကို ပူဇော်သကာဖြင့် သည်းခံစေခြင်း၊ ကြည်ညိုစေခြင်းကိုပြုခြင်းငှါ
မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း ဟူသောအကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရား
ကို ကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့ အကျွန်ုပ်၏စိတ်နှလုံးအလိုသည် ဖြစ်၏-ဟူလိုသ
တည်း။

[သေမင်းကို အကျွန်ုပ်အားသတ်ခြင်းကို မပြုပါလင့်-ဟု လက်အုပ်ချီ၍
ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြား အစရှိသည်

တို့ကို ပူဇော်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သည်းခံစေခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်၊
သတ်ခြင်း၊ ညှဉ်းဆဲခြင်းကိုသာ ပြုကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။]

အပရာဓကေ ဒူသကေ ဟေဋ္ဌကေ စ လာန္တိ၊
တေ ရာဇာနော ဒဏ္ဍေန္တိ ဝိဒိတွာန ဒေါသံ၊
န မစ္စုနော ဒဏ္ဍယိတု မုဿာဟန္တိ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ အပရာဓကေ၊ မင်း
အားပြစ်မှားတတ်ကုန်သော သူတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဒူသကေ၊
ပြည်ရွာစည်းစိမ်ကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော သူတို့ကိုလည်းကောင်း။
ဟေဋ္ဌကေ၊ အိမ်ခြံစပ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းစသည်ဖြင့် ပြည်ရွာကို
ညှဉ်းဆဲလုယက်တတ်ကုန်သောသူတို့ကိုလည်းကောင်း။ ရာဇာနော၊
ပြည်ရှင်မင်းတို့သည်။ ဝိဒိတွာန၊ သိကုန်၍။ ဒေါသံ၊ အပြစ်ကို။ ဇနော-
တွာ၊ ဖြစ်စေ၍။ ဒဏ္ဍေန္တိ၊ အပြစ်အားလျော်စွာ ဒဏ်ပေးနိုင်ကုန်၏။
တေဝိ၊ ထိုမင်းစဉ်တို့လျက်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ ဒဏ္ဍယိတု၊
ဒဏ်ပေးအံ့သောငှါ။ နဉ္ဇဿာဟန္တိ၊ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေ-
န ကာရဏေန၊ ထိုသို့သော သေမင်းကို ဒဏ်ပေးအံ့သောငှါ မတတ်
စွမ်းနိုင်ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊
တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊
စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး...ပြစ်မှားခြင်းကိုပြုတတ်ကုန်သော
သူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်စည်းစိမ်ကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော သူ
တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်ခြံစပ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့်
ပြည်ရွာကို ညှဉ်းဆဲလုယက်တတ်ကုန်သောသူတို့ကိုလည်းကောင်း၊
ပြည်ရှင်မင်းတို့သည်သိ၍ အပြစ်ကိုဖြစ်စေ၍ အပြစ်အားလျော်စွာ
ဒဏ်ပေးနိုင်ကုန်၏။ ထိုမင်းစဉ်တို့လျက်လည်း သေမင်းကို ဒဏ်ပေး
အံ့သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ ထိုသို့သေမင်းကို ဒဏ်ပေးအံ့သောငှါ
မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း ဟူသောအကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကို
ကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏စိတ်နှလုံးအလိုသည်ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

အပရာဓကေ ဒူသကေ ဟေဋ္ဌကေစ လဘန္တိ၊
တေ ရာဇာနော နိဇ္ဈာပေတုံ။
န မစ္စုနော နိဇ္ဈာပနံ ကရေန္တိ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ အပရာဓကေစ၊ မင်းအား ပြစ်မှားခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော သူတို့သည် လည်းကောင်း။ ဒူသကေ၊ ပြည်ရွာစည်းစိမ်ကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော သူတို့သည် လည်းကောင်း။ ဟေဋ္ဌကေစ၊ အိမ်ခြံစပ်ကို ဖောက်ဖြတ်ခြင်းစသည်တို့ဖြင့် ပြည်ရွာကို ညှဉ်းဆဲ လုယက်တတ်ကုန်သော သူတို့သည် လည်းကောင်း။ တေပိ၊ ထိုသူတို့သည်လည်း။ ရာဇာနော၊ မင်းတို့ကို။ နိဇ္ဈာပေတုံ၊ တောင်းပန်သဖြင့် ကြည်ညိုလျက် သည်းခံစိမ့်သောငှါ။ လဘန္တိ၊ ရကုန်၏။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ နိဇ္ဈာပနံ၊ သည်းခံစေခြင်းကို။ နကရေန္တိ၊ မပြုနိုင်ကုန်။ တံ တေန ကာရေန၊ ထိုသို့သေမင်းကို သည်းခံစေခြင်းကို မပြုနိုင်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး……မင်းအား ပြစ်မှားခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပြည်ရွာ စည်းစိမ်ကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ခြံစပ်ကို ဖောက်ဖြတ်ခြင်းစသည်တို့ဖြင့် ပြည်ရွာကို ညှဉ်းဆဲလုယက် တတ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း ထိုသူတို့သည်လည်း မင်းတို့ကိုတောင်းပန်သဖြင့် ကြည်ညိုစေလျက် သည်းခံစိမ့်သောငှါ ရကုန်၏။ သေမင်းကို သည်းခံစေခြင်းကို မပြုနိုင်ကုန်၊ ထိုသို့သေမင်းကို သည်းခံစေခြင်းကို မပြုနိုင်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုသည် ဖြစ်၏-ဟုလိုသတည်း။

[သေမင်းကို သည်းခံတော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏အသက်ကို မဆောင်ပါလင့်-ဟု တောင်းပန် ခ,ယ သော်လည်း သည်းမခံ-ဟုလိုသတည်း။]

န ခတ္တိယော ပိ နဗြာဟ္မဏော ပိ၊
 န အဗျာ ဗလဝါ တေဇဝါ ပိ။
 န မစ္စရာဇဿ အပေက္ခမတ္ထိ၊
 တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ အယံ၊ ဤသူကား။ ခတ္တိယော၊ မင်းပေတည်း။ ဧဝံပိ၊ ဤသို့လည်း။ မစ္စရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အပေက္ခံ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းသည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိ။ အယံ၊ ဤသူကား။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားပေတည်း။ ဧဝံပိ၊ ဤသို့လည်း။ မစ္စရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အပေက္ခံ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းသည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိ။ အယံ၊ ဤသူကား။ အဗျာ၊ သူကြွယ်ပေတည်း။ ဧဝံပိ၊ ဤသို့လည်း။ မစ္စရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အပေက္ခံ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းသည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိ။ အယံ၊ ဤသူကား။ ဗလဝါ၊ ကိုယ်၏အစွမ်း၊ ဉာဏ်၏ အစွမ်းအားဖြင့် နှစ်ပါးသော ခွန်အားရှိသောသူတည်း။ အယံ၊ ဤသူကား။ တေဇဝါ၊ တန်ခိုးရှိသောသူတည်း။ ဧဝံပိ၊ ဤသို့လျှင်လည်း။ မစ္စရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အပေက္ခံ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းသည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိ။ တံ တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သောသေမင်း၏ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းသည် မရှိခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံး အလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပါယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး.... ဤကားမင်းပေတည်း-ဤသို့လည်း သေမင်း၏ ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းသည်မရှိ၊ ဤကား ပုဏ္ဏားပေတည်း-ဤသို့လည်း သေမင်း၏ ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းသည်မရှိ၊ ဤသူကား သူကြွယ်ပေတည်း- ဤသို့လည်း သေမင်း၏ ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းသည် မရှိ၊ ဤသူကားကိုယ်၏ အစွမ်း၊ ဉာဏ်၏ အစွမ်းအားဖြင့် နှစ်ပါးသော ခွန်အားရှိသောသူတည်း၊ ဤသူကား တန်ခိုးရှိသောသူတည်း- ဤသို့လျှင် သေမင်း၏ ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းသည်မရှိ၊ ထိုသို့သေမင်း၏ ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း မရှိခြင်းဟူသော

အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုသည်ဖြစ်၏-ဟုလိုသတည်း။

[ဤဂါထာ၌ သာသနာတော်မှ အပဖြစ်ရကား ဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့အစရှိသဖြင့် မဆိုသတည်း။ ။အနက်ရောက်သောအားဖြင့် ရူပကာယ၊ ဓမ္မကာယနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအားလည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့အားလည်းကောင်း၊ အနာဂါမ်၊ သကဒါဂါမ်၊ သောတာပန်ဖြစ်သောအရှင်မြတ်တို့အားလည်းကောင်း၊ လောကီသီလ၊ သမာဓိနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသောအရှင်မြတ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းမရှိ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်းကို ပြကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။]

သီဟာစ ဗျဿာစ အထော ဒီပိယော၊

ပသယ ခါဒန္တိ ဝိပ္ပန္နမာနံ။

န မစ္စုနော ခါဒိတုံ ဥဿာဟန္တိ၊

တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ သီဟာစ၊ ခြင်္သေ့တို့သည် လည်းကောင်း။ ဗျဿာစ၊ ကျားတို့သည် လည်းကောင်း။ အထော၊ ထိုမြို့။ ဒီပိယောစ၊ သစ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ဝိပ္ပန္နမာနံ၊ တုန်လှုပ်သော သတ္တဝါတို့ကို။ ပသယ၊ အနိုင်အထက် ပြုခြင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်၍။ ခါဒန္တိ၊ စားကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်တို့သည်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ ခါဒိတုံ၊ စားအံ့သောငှါ။ ဥဿာဟန္တိ၊ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သေမင်းကို စားအံ့သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း-ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး....ခြင်္သေ့တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကျားတို့သည်လည်းကောင်း၊ သစ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တုန်လှုပ်သော သတ္တဝါတို့ကို အနိုင်အထက် ပြုခြင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်၍ စားကုန်၏။ ထိုခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်တို့သည်လည်း သေမင်းကို စားအံ့သောငှါ

မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ ထိုသို့သေမင်းကို စားအံ့သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး အလိုသည်ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

[အခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့တွင် ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်-ဟူသော သတ္တဝါတို့သည် တပါးသော သတ္တဝါတို့ထက် အားအစွမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ လျင်မြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ကဲလွန်၏၊ ဤသို့ တန်ခိုးအာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသော ခြင်္သေ့အစရှိသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း သေမင်းကို နှိပ်စက်ခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။]

မာယံ မာယာကာရာ ရင်္ဂမဇ္ဈေ ကရောန္တော၊
မောဟန္တိ စက္ခုနိ ဇနဿ တာဝဒေ။
န မစ္စုနော မောဟရိတု မုဿာဟန္တိ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ မာယာကာရာ၊ မျက်လှည့်သည်တို့သည်။ ရင်္ဂမဇ္ဈေ၊ ပွဲသဘင်အလယ်၌။ မာယံ၊ လှည့်ပတ်ခြင်းကို။ ကရောန္တော၊ ပြုသည်ဖြစ်၍။ တာဝဒေ၊ ထိုမျှလောက် လှည့်ပတ်သောခဏ၌။ ဇနဿ၊ လူများအပေါင်း၏။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့ကို။ မောဟန္တိ၊ မဟုတ်သည်ကို အဟုတ်ပြု၍ ပြကုန်လျက် တွေဝေစေကုန်၏။ မစ္စုနော၊ သေမင်းအား။ မောဟယိတုံ၊ တွေဝေစိမ့်သောငှါ။ နဥဿာဟန္တိ၊ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေနကာရဏေန၊ ထိုသို့သော သေမင်းကို တွေဝေစိမ့်သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး..... မျက်လှည့်သည်တို့သည် ပွဲသဘင်အလယ်၌ လှည့်ပတ်ခြင်းကို ပြုသည်ဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် လှည့်ပတ်သောခဏ၌လူများအပေါင်း၏မျက်စိတို့ကို မဟုတ်သည်ကို အဟုတ်ပြု၍ ပြကုန်လျက် တွေဝေစေကုန်၏။ သေမင်းကို တွေဝေစိမ့်သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ ထိုသို့သေမင်းကို တွေဝေစိမ့်သောငှါ မတတ်စွမ်း

နိုင်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုသည် ဖြစ်၏-ဟုလိုသတည်း။

[သူတပါးတို့အား လှည့်ပတ်ခြင်းငှါ တတ်စွမ်းနိုင်၏၊ သေမင်းအား တစုံတခုသော အကြောင်းဖြင့် လှည့်ပတ်ခြင်းငှါမတတ်စွမ်းနိုင်သည်၏ အဖြစ်ကို ပြသတည်း။]

အာသိဝိသာ ကုပ္ပိတာ ဥဂ္ဂတေဇာ၊
ဥံသန္တိ မာရေန္တိ တေပိ မာနသေ။
န မစ္စုနော ဥံသိတုမုဿာဟန္တိ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်သော အဆိပ်-ဟူသော တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ အာသိဝိသာ၊ မြေတို့သည်။ ကုပ္ပိတာ၊ အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မာနသေ၊ လူတို့ကို။ ဥံသန္တိ၊ ကိုက်ခဲကုန်၏။ မာရေန္တိ၊ သေစေနိုင်ကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုမြေတို့သည်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ ဥံသိတံ၊ ကိုက်ခဲအံ့သောငှါ။ နဥဿာဟန္တိ၊ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သေမင်းကို ကိုက်ခဲအံ့သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း-ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး.... ထက်သော အဆိပ်ဟူသော တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မြေတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ လူတို့ကိုက်ခဲကုန်၏၊ သေစေကုန်၏၊ ထိုမြေတို့သည်လည်း သေမင်းကို ကိုက်ခဲအံ့သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်၊ ထိုသို့သေမင်းကို ကိုက်ခဲအံ့သောငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ခြင်း-ဟူသောအကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏စိတ်နှလုံးအလိုသည် ဖြစ်၏-ဟုလိုသတည်း။

[အခြေမရှိသော သတ္တဝါတို့တွင် မြေဟူသော သတ္တဝါ၊နဂါးဟူသော သတ္တဝါသည် အဆိပ်အတောက်ပြင်းသည်၏အဖြစ်ကိုပြသတည်း။]

အာသိဝိသာ ကုပ္ပိတာ ယံ ခုံသန္တိ၊
 တိကိစ္ဆကာ တေသံ ဝိသံ ဟနန္တိ။
 န မစ္စုနော ခုဋ္ဌဿ ဝိသံ ဟနန္တိ၊
 တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ အာသိဝိသာ၊ မြွေတို့သည်။ ကုပ္ပိတာ၊ အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယံ၊ အကြင်သူကို။ ခုံသန္တိ၊ ကိုက်ခဲကုန်၏။ တိကိစ္ဆကာ၊ အဆိပ်ကို ကုတတ်ကုန်သောဆေးသမားတို့သည်။ တေသံ၊ ထိုမြွေတို့၏။ ဝိသံ၊ အဆိပ်ကို။ ဟနန္တိ၊ ဖျောက်တတ်ကုန်၏။ ခုဋ္ဌဿ၊ ကိုက်ခဲထသော။ မစ္စုနော၊ သေမင်းဟူသောမြွေ၏။ ဝိသံ၊ အဆိပ်ကို။ နဟနန္တိ၊ မဖျောက်နိုင်ကုန်။ တံ-တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သေမင်းဟူသော မြွေ၏အဆိပ်ကို မဖျောက်နိုင်ခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး……မြွေတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အကြင်သူကိုကိုက်ခဲကုန်၏။ အဆိပ်ကို ကုတတ်ကုန်သောဆေးသမားတို့သည် ထိုမြွေတို့၏အဆိပ်ကို ဖျောက်တတ်ကုန်၏။ ကိုက်သောသေမင်းဟူသောမြွေ၏အဆိပ်ကို မဖျောက်နိုင်ကုန်၊ ထိုသို့သေမင်းဟူသောမြွေ၏အဆိပ်ကို မဖျောက်နိုင်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုသည် ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

ဓမ္မန္တရီ ဝေတ္တရုဏော ဘောဇော ဝိသာနိ။
 ဟန္တာန ဘူဇင်္ဂမာနံ သုယျန္တိ။
 တေ ကာလင်္ဂတာ တထေဝ။
 တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဓမ္မန္တရီ၊ ဓမ္မန္တရီမည်သောဆေးသမားသည်လည်းကောင်း။ ဝေတ္တရုဏော၊ ဝေတ္တရုဏမည်

သောဆေးသမားသည်လည်းကောင်း၊ ဘောဇော၊ ဘောဇမည်သော ဆေးသမားသည်လည်းကောင်း၊ ဘူဇင်္ဂမာနံ၊ မြွေတို့၏။ ဝိသာနိ၊ အဆိပ်တို့ကို။ ဟန္တာန၊ ပယ်ဖျောက်၍။ သုယုန္တိ၊ ကောင်းစွာသွားနိုင်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုဓမ္မန္တရီစသော ဆေးသမားတို့သည်။ တထေဝ၊ ထို့အတူလျှင်။ ဥဌဿ၊ ကိုက်ခဲထသော။ မစ္စုနော၊ သေမင်းဟူသောမြွေ၏။ ဝိသာနိ၊ အဆိပ်တို့ကို။ နဟနန္တိ၊ မဖျောက်နိုင်ကုန်။ တေ၊ ထိုဓမ္မန္တရီစသောဆေးသမားတို့သည်။ ကာလင်္ကတ၊ သေခွဲကုန်ပြီ။ တံ-တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သေမင်းဟူသော မြွေ၏အဆိပ်တို့ကို မဖျောက်နိုင်ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး...ဓမ္မန္တရီမည်သောဆေးသမားသည်လည်းကောင်း၊ ဝေတ္တရုဏမည်သော ဆေးသမားသည်လည်းကောင်း၊ ဘောဇမည်သော ဆေးသမားသည်လည်းကောင်း၊ မြွေတို့၏ အဆိပ်ကိုဖျောက်၍ ကောင်းစွာသွားနိုင်ကုန်၏။ ထိုဆေးသမားတို့သည် ထို့အတူလျှင် ကိုက်ခဲသော သေမင်းဟူသောမြွေ၏အဆိပ်တို့ကို မဖျောက်နိုင်ကုန်၊ သေခွဲကုန်ပြီ။ ထိုသို့ သေမင်းဟူသောမြွေ၏ အဆိပ်တို့ကို မဖျောက်နိုင်ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍ တရားကိုကျင့်ပါအံ့၊ ဤသို့ အကျွန်ုပ်၏စိတ်နှလုံးအလိုသည်ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

ဝိဇ္ဇာဓရာ ယောရမာဒိယမာနာ အဒဿနံ၊
သာဓေတွာ ဩသဓေဟိ ဝဇန္တိ။
န မစ္စုရာဇဿ ဝဇန္တိ အဒဿနံ၊
တံ မေ မတိ ဟောတိ စရာမိ ဓမ္မံ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော် မင်းကြီး။ ဝိဇ္ဇာဓရာ၊ ဝိဇ္ဇာဓိရ်တို့သည်။ ယောရံ၊ ယောရမည်သောအတတ်၊ ဂန္ဓာရီမည်သော အတတ်ကို။ အာဒိယမာနာ၊ သင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မောဓေန္တိ၊ ရန်သူ့လက်မှ လွတ်နိုင်ကုန်၏။ ယောရံ၊ ယောရမည်သော အတတ်၊ ဂန္ဓာရီမည်

သောအတတ်ကို။ သာဓေတွာ၊ ပြီးစေ၍။ ဩသဓေဟိ၊ ဆေးတို့ဖြင့်။
ပစ္စတ္တိကာနံ၊ ရန်သူတို့၏။ အဒဿနံ၊ မမြင်ရာအရပ်သို့။ ဝဇန္တိ၊ ရောက်
နိုင်ကုန်၏။ မစ္စုရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အဒဿနံ၊ မမြင်ခြင်းသို့။ နဝဇန္တိ၊
မရောက်နိုင်ကုန်။ တံ-တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သေမင်း၏မမြင်ခြင်းသို့
မရောက်နိုင်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။
ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်
နှလုံးအလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး.... ဝိဇ္ဇာဓိုရ်တို့သည် ယောရမည်
သော အတတ်၊ ဂန္ဓာရီမည်သော အတတ်တို့ကို သင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ရန်
သူ၊ လက်မှလွတ်နိုင်ကုန်၏။ ယောရမည်သော အတတ်၊ ဂန္ဓာရီမည်သော
အတတ်တို့ကိုပြီးစေ၍ ဆေးတို့ဖြင့် ရန်သူတို့၏မမြင်ခြင်းသို့ ရောက်နိုင်
ကုန်၏။ သေမင်း၏မမြင်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ကုန်၊ ထိုသို့သေမင်း၏ မမြင်
ခြင်းသို့မရောက်နိုင်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြု၍တရား
ကို ကျင့်ပါအံ့။ ဤသို့အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုသည်ဖြစ်၏-ဟူလို
သတည်း။ ။ [နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး သေမင်းမမြင်သော အရပ်မရှိ။]

ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ၊
ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော သုခမာဝဟာတိ။
သောနိသံသော ဓမ္မေ သုစိဏ္ဏော၊
ဒုဂ္ဂတိံ ဂစ္ဆတိ ဓမ္မစာရီ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဓမ္မော၊ ကောင်းစွာ
ကျင့်အပ်သော ကုသိုလ်တရားသည်။ ဓမ္မစာရီ၊ ကုသိုလ်တရားကို ကျင့်
သောသူကို။ ဟဝေ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ရက္ခတိ၊ အထူးစောင့်တတ်၏။
သုစိဏ္ဏော၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်တရားသည်။
သုခံ၊ လှ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သောချမ်းသာကို။ အာဝဟာတိ၊ ရွက်
ဆောင်တတ်၏။ သုစိဏ္ဏော-သုစိဏ္ဏဿ၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။
ဓမ္မေ-ဓမ္မဿ၊ ကုသိုလ်တရား၏။ သောနိသံသော-သော အာနိသံ-
သော၊ ဤသို့သော အကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဓမ္မစာရီ၊ တရား

ကိုကျင့်သောသူသည်။ ဒုဂ္ဂတိ၊ မကောင်းသောအပါယ်လေးပါး မလား အပ်သောအလားသို့။ နဂစ္ဆတိ၊ မရောက်။

အဓိပ္ပါယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး.... ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော ကုသိုလ်တရားသည် တရားကိုကျင့်သောသူကို စင်စစ်သဖြင့် စောင့်တုံ့ စောင့်တတ်၏။ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော ကုသိုလ်တရားသည် လူ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာသို့ ရွက်ဆောင်တတ်၏။ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော ကုသိုလ်တရား၌ ဤသို့သောအကျိုးရှိ၏။ ကုသိုလ်တရားကို ကျင့်သောသူသည် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ် အပါယ်လေးပါး မကောင်းသောအလားသို့ မရောက်-ဟုလိုသတည်း။

[လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ မြဟ္မာ့ပြည်ကိုထောက်စာ၍ အပါယ်လေးဘုံကို မကောင်းမှုကိုပြုသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သောကြောင့် ဒုဂ္ဂတိ-ဟုဆိုသတည်း။ ။ ကေန္တပဏီတဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်ကို ထောက်စာ၍ဘုံသုံးပါးကို ရာဂရှိသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သောကြောင့် ဒုဂ္ဂတိ-ဟုဆိုသတည်း။]

န ဟိ ဓမ္မော အဓမ္မောစ၊ ဥဘော သမဝိပါကိနော။
အဓမ္မော နိရယံ နေတိ၊ ဓမ္မော ပါပေတိ သုဂတိန္ဒြိယ။

မဟာရာဇာ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဓမ္မောစ၊ ကုသိုလ်တရားလည်းကောင်း။ အဓမ္မောစ၊ အကုသိုလ်တရားလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘောပိ၊ နှစ်ပါးကုန်သော ကုသိုလ်တရား၊ အကုသိုလ်တရား တို့သည်လည်း။ သမဝိပါကိနော၊ တူမျှသော အကျိုးကိုပေးခြင်းရှိကုန်သည်။ နဟိဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ အဓမ္မော၊ အကုသိုလ်တရားသည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ နေတိ၊ ဆောင်တတ်၏။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်တရားသည်။ သုဂတိ၊ လူ့ပြည်၊ နတ်ရပ်မြတ်သောသုဂတိဘဝသို့။ ပါပေတိ၊ ရောက်စေတတ်၏။ ဣတိ-ဣမာဂါထာ၊ ဤနှစ်ဆယ့်လေးဂါထာတို့ကို။ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပါယ်

မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး.... ကုသိုလ်တရား သည်လည်းကောင်း၊ အကုသိုလ်တရားသည်လည်းကောင်း၊ ထိုကုသိုလ်တရား၊ အ

ကုသိုလ်တရား နှစ်ပါးတို့သည်လည်း တူမျှသောအကျိုးကို ပေးခြင်းမရှိ
ကုန်၊ အကုသိုလ်တရားသည် ငရဲသို့ဆောင်တတ်၏၊ ကုသိုလ်တရားသည်
လူ့ပြည်၊ နတ်ရပ် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်တတ်၏-ဟူလိုသတည်း။
[နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို တောင့်တကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည်
ကုသိုလ်တရားကို အားထုတ်အပ်၏၊ အားထုတ်ကြလေကုန်။]

ဤသို့လျှင် ဘုရားအလောင်း အယောဃရမင်းသားသည် ဤနှစ်
ဆယ့်လေးဂါထာတို့ဖြင့် ခမည်းတော်မင်းကြီးအား တရားဟော၍-

“မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး...ခမည်းတော်မင်းကြီး၏
တိုင်းပြည်သည် ခမည်းတော်မင်းကြီးတို့အား သာလျှင် ဖြစ်စေ
လော့၊ အကျွန်ုပ်အား ဤမင်း၏အဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိ၊ စင်စစ်
သော်ကား-ခမည်းတော်မင်းကြီးနှင့်တကွ စကားပြောဟော
စဉ်လျှင် အကျွန်ုပ်သို့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့သည် ကပ်
ရောက်လာကုန်၏၊ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် နေတော်မူရစ်ကြ
ကုန်လော့”-

ဟုဆို၍ သံကြီးကိုဖြတ်၍ ထွက်သွားသော အမုန်ယစ်သော ဆင်
ပြောင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရွှေမြိုင်ကိုဖောက်၍ ထွက်သွားသော
ခြင်္သေ့ပျိုကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့ကိုစွန့်၍ မယ်တော်၊ ခမည်း
တော်တို့ကို ရှိခိုး၍ မြို့နန်းမှထွက်တော်မူ၏။

ဧဝံ မဟာသတ္တော စတုရိသတိယာ ဂါထာဟိ ပိတု ဓမ္မံ
ဒေသေတွာ မဟာရာဇတုမ္ဘာကံ ရဇ္ဇံ တုမ္ဘာကမေဝ ဟောတု၊
မယံ ဣမိနာ အတ္ထော နတ္ထိ၊ တုမ္ပေပန သဒ္ဓိံ ကထေန္တမေဝ
မံ ဗျာဓိဇရာမရဏာနိ ဥပဂစ္ဆန္တိ၊ တုမ္ပေ တိဌထာတိဝတွာ
အယဒါမံ ဆိန္ဒိတွာ နိက္ခန္တော မဒဟတ္ထိဝိယ ကဉ္စနပဉ္စရံ
ဆိန္ဒိတွာ နိက္ခန္တော သီဟပေတိကော ဝိယ ကာမေ ပဟာယ
မာတာပိတရော ဝန္တိတွာ နိက္ခမိ။

ဧဝံ၊ ဤသို့။ မဟာသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ စတုရိသတိ-
ယာ ဂါထာဟိ၊ နှစ်ဆယ့်လေးဂါထာတို့ဖြင့်။ ပိတု၊ ခမည်းတော်မင်း
ကြီးအား။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဒေသေတွာ၊ ဟော၍။ မဟာရာဇ၊ မြတ်

သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ တုမှာကံ၊ သင်မင်းကြီးတို့၏။ ရဇ္ဇံ၊ တိုင်းပြည်သည်။ တုမှာကမေဝ၊ သင်မင်းကြီးတို့အားသာလျှင်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဣမိနာ၊ ဤတိုင်းပြည်ဖြင့်။ အတ္ထော၊ အကျိုးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ပန၊ ဆိုဘွယ်အထူးကား။ တုမ္ပေဟိ၊ သင်ခမည်းတော်တို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ကထေန္တမေဝ၊ စကားဆိုစဉ်လျှင်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဗျာဓိဇရာမရဏေဟိ၊ နာခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့သည်။ ဥပဂစ္ဆန္တိ၊ ကပ်၍ရောက်လာကုန်၏။ တုမ္ပေ၊ သင်မင်းကြီးတို့သည်။ တိဌထ၊ နေတော်မူရစ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတွာ၊ ဆို၍။ အယဒါမံ၊ သံထူးကို။ ဆိန္ဒိတွာ၊ ဖြတ်၍။ နိက္ခန္ဓော၊ ထွက်သွားသော။ မဒဟတ္ထိဝိယ၊ အမုန်ယစ်သောဆင်ပြောင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ကဉ္စနပဉ္စရံ၊ ရွှေချိုင့်ကို။ ဆိန္ဒိတွာ၊ ဖြတ်၍။ နိက္ခန္ဓော၊ ထွက်သွားသော။ သီဟပေတိကောဝိယ၊ ခြင်္သေ့ပျိုကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတို့ကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ မာတာပိတရော၊ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ကို။ ဝန္တိတွာ၊ ရှိခိုး၍။ နိက္ခမိ၊ ထွက်လေ၏။

ယင်းသို့ ဘုရားလောင်း တောထွက်တော်မူသည်ရှိသော် ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ငါ့အားလည်း မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိပြီ-ဟုကြံ၍ တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခဲ့ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းနှင့်တကွလျှင် တောထွက်၏။ ထိုမင်းကြီး တောထွက်သည်ရှိသော် မယ်တော် မိဖုရားသည် လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်အစရှိသော သူတို့သည် လည်းကောင်း အလုံးစုံမြို့၌နေကုန်သောသူတို့သည် အိမ်တို့ကို စွန့်ပစ်၍ ထွက်ခဲ့ကုန်၏။ အစည်းအဝေးသည်လည်း များ၏။ ပရိသတ်တို့သည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိကုန်၏။ ထိုပရိသတ်တို့ကိုယူ၍ ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာသို့သွားလေ၏။

အထဿ ပိတာ မမပိ ရဇ္ဇေန အတ္ထော နတ္ထိ၊ ဣတိ ရဇ္ဇံ ပဟာယ တေန သဒ္ဓိညေဝ နိက္ခမိ၊ တသ္မိံ နိက္ခန္ဓေ ဒေဝီပိ အမစ္စာပိ-
ဗြာဟ္မဏဂဟပတိ အာဒယောပိ ဣတိ သကလနဂရဝါသိ-
နော ဂေဟာနိ ဆဋ္ဌေတွာ နိက္ခမိံသု၊ သမာဂမော မဟာ
ဟောတိ၊ ပရိသာ ဒွါဒသယောဇနိကာ ဇာတာ၊ တံ အာဒါယ
မဟာသတ္တော ဟိမဝန္တံ ပါရိသိ။

အထ၊ ထိုသို့ထွက်သည်ရှိသော်။ အဿ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏။ ပိတာ၊ ခမည်းတော်သည်။ မမပိ၊ ငါ့အားလည်း။ ရဇ္ဇေန၊ တိုင်းပြည် စည်းစိမ်ဖြင့်။ အတ္ထော၊ အကျိုးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ရဇ္ဇံ၊ တိုင်းပြည်ကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ တေန၊ ထိုဘုရားလောင်းနှင့်။ သဒ္ဓိ-
ညေဝ၊ အတူတကွသာလျှင်။ နိက္ခမိ၊ တောထွက်လေ၏။ တသ္မိံ၊ ထိုမင်း ကြီးသည်။ နိက္ခန္တေ၊ တောထွက်သည်ရှိသော်။ ဒေဝီပိ၊ မိဖုရားသည် လည်းကောင်း။ အမစ္စာပိ၊ အမတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ပြာဟ္မဏ-
ဂဟပတိ အာဒယောပိ၊ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်အစရှိသောသူတို့သည်လည်း ကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သကလနဂရဝါသိနော၊ အလုံးစုံသောတိုင်း ပြည်သူ၊ တိုင်းပြည်သားတို့သည်။ ဂေဟာနိ၊ အိမ်တို့ကို။ ဆဋ္ဌေတွာ၊ စွန့်၍။ နိက္ခမိံသု၊ တောထွက်လေကုန်၏။ သမာဂမော၊ အစည်းအဝေးသည်။ မဟာ၊ များသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပရိသာ၊ ပရိသတ် သည်။ ဒွါဒသယောဇနိကာ၊ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိ သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ ထိုပရိသတ်ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ မဟာ-
သတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဟိမဝန္တံ၊ ဟိမဝန္တာသို့။ ပါရိသိ၊ ဝင် လေ၏။

သိကြားမင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်း တောထွက်တော်မူသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ဝိသုကြိနတ်သားကိုစေ၍ အလျား တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၊ အနံ့နစ်ယူဇနာရှိ သော ကျောင်းကို ဖန်ဆင်း၍ ပြုစေ၏။ ဤသို့အယောဃရမင်းသားသည် သေခြင်းသဘောတရားကို ရှေးရှုထင်သကဲ့သို့ ဘုံသုံးပါး၌ ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို အလိုရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် သေခြင်း သဘောတရားကို ရှေးရှုထင်စေအပ်၏။

အယောဃရ မင်းသားသည် မိမိ၏အကျိုးစီးပွား၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရှာသော သတ္တဝါတည်း။ ထိုအယောဃရ မင်းသားကဲ့သို့ မိမိအကျိုးစီးပွား၊ သူတပါးအကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် အယောဃရ မင်းသား ပွားအပ်သောတရားတော်ကို နွေလအခါ၌ နေပူဖြင့်နှိပ်စက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ရေကိုတောင့်

တကုန်သော ရေကိုအလိုရှိကုန်သောသူတို့သည် အလွန်ချမ်းအေးသော ရေကို တွေ့ကြိမ်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အစားအစာဖြင့်မွတ်သိပ်သောသူတို့သည် နတ်၏သုခဘုတ်နှင့်တူသော သုခဘုတ်ကိုတွေ့ကြိမ်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မြစ်တဘက်သို့ ရေတကြိမ်ကူးခပ်ခြင်းငှါအလိုရှိသောသူသည် လှေကိုရဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ စစ်မြေအရပ်၌ ရန်သူနှိပ်စက်သောသူတို့သည် တပါးသောရန်သူတို့ကို နှိပ်နင်းခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူရဲကောင်းကိုရဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဝေဒနာအားဖြင့်ပြင်းစွာနှိပ်စက်သောသူသည် ဆေးသမားကောင်းကို တွေ့ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဤသို့ကြားရ၊ နာရခဲလှစွာသော တရားတော်ကိုကြားနာရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသော စိတ်ဖြစ်၍ ရိုသေခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ စုံမက်ခြင်းကိုပြု၍ တရားတော်၏ အနက်၊ အဓိပ္ပါယ်လာတိုင်း ကျင့်အပ်၏-ဟူလိုသတည်း။

သေမင်းကို ဥပမာနှင့် တကွ ပြဆိုခြင်း

သေမင်းသည် ဘီလူးရှိသော သစ်ပင်ရိပ်နှင့်တူခြင်း

သေခြင်းသဘောတရားသည် ပဋိသန္ဓေနေသောသူတို့သည် ဘီလူးရှိသော အရိပ်၊ ရေနှင့်ပြည့်စုံသော သစ်ပင်သို့ဝင်မိမှားသော သူနှင့်တူ၏။ တူဟန်ကား-အကြင်သူတယောက်သည် ထမင်းရိက္ခာဖြင့် လုံလောက်စွာယူ၍ သားတို့ကို သတ်အံ့သောငှါ တောအရပ်သို့သွားလေ၏။ ထိုသူသည် တောအရပ်၌ သမင်၊ ဒရယ်အစရှိသော သတ္တဝါတို့ကို သတ်၍ အိမ်သို့ရှေးရှုပြန်ခဲ့ကုန်၏။ ခရီးအကြား၌ အရိပ်၊ ရေချမ်းနှင့်ပြည့်စုံသော တခုသောသစ်ပင်ရင်းသို့ဝင်၍ အလိုရှိတိုင်း ရေချိုးခြင်း၊ သောက်ခြင်းတို့ကိုပြုပြီး၍ အပင်အပန်း ပျောက်စိမ့်သောငှါ သစ်ပင်ရင်း၌ အိပ်လေ၏။ အပင်အပန်းပြေသောကာလ၌ သွားအံ့ဟုပြုသည်ရှိသော် ထိုသစ်ပင်ရင်း၌နေသော ဘီလူးသည် ကိုယ်ထင်ပြုလျက် မျက်စိပြူးပြူး၊ အစွယ်ဖြူဖြူ ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်းကိုပြု၍ လက်ကိုဆွဲ၍ “ငါ၏အစာဖြစ်ပြီ၊ သင်မသွားအပ်”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုသူသည် သေဘေးဖြင့်ကြောက်သည်ဖြစ်၍ သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်သည်

ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်လျက် “ငါ၏အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါလော့ ငါ၌ ရှိသော ရိက္ခာစားနပ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အမဲဟင်းလျာတို့ကိုလည်းကောင်း ယူပါလော့” ဟု ဆို၏။ ဘီလူးသည် “ထိုရိက္ခာစားနပ်တို့သည်လည်း ငါ၏အစာ၊ သင်လည်း ငါ၏အစာ” ဟု ဆိုပြီး၍ စားသကဲ့သို့ ထို့အတူ အမိဝမ်း၌ဇာတိဖြစ်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘီလူးရှိသော သစ်ပင်ရိပ်သို့ဝင်မိသည်ဖြစ်၍ သေမင်း တည်းဟူသော ဘီလူးလက်မှ မလွတ်နိုင်ကြကုန်ပြီ။ သေမင်းတည်းဟူသော ဘီလူး၏အစာဖြစ်ကြကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။

[ဘုံသုံးပါး၌ ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို သေမင်းတည်းဟူသော ဘီလူး၏အစာဟု မှတ်ကြလေကုန်။]

သေမင်းသည် ရွာသို့ဝင်၍စားသော ဘီလူးနှင့် တူပုံ

တနည်းကား။ ။သေခြင်း သဘောတရားသည် ရွာသို့ဝင်၍စားသော နတ်ဘီလူးနှင့်တူ၏။ တူဟန်ကား-နတ်ဘီလူးတယောက်သည် ရွာသို့ဝင်၍ လူအပေါင်းတို့ကိုမမြင်စေမူ၍ အအူ၊ အသည်းတို့ကိုဝင်၍ စားပြီးလျှင် သွားလေ၏။ ရွာနေလူအပေါင်းတို့သည် သေရစ်သော အလောင်းကိုသာလျှင်မြင်ရသကဲ့သို့ ထို့အတူသေမင်းသည် မိမိကိုယ်ကိုထင်စွာမပြုမူ၍ ရွာ၌လည်းကောင်း၊ နိဂုံး၌လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်၌လည်းကောင်း၊ မြို့၌လည်းကောင်း၊ ဤတိုင်းပြည်၌လည်းကောင်း၊ တပါးသော တိုင်းပြည်၌ လည်းကောင်း၊ ဤစကြဝဠာတို့၌ လည်းကောင်း၊ တပါးသောစကြဝဠာတို့၌လည်းကောင်း၊ မရေတွက်နိုင်ကုန်သော စကြဝဠာတို့၌ ရှိကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို သတ်၍ သွားလေကုန်၏။ ။[သေမင်းကိုလည်းမမြင်ရ-ဟုလိုသတည်း။]

သေမင်းသည် တံငါသည်နှင့်တူပုံ

တနည်းကား။ ။သေမင်းသည် တံငါနှင့်တူ၏။ တူဟန်ကား-တံငါသည်တို့သည် ထုံးအိုင်တို့၏အနီး၌ ထာဝရ တဲ့အိမ်တို့ကို ဆောက်လုပ်ပြီး၍ ထိုထုံးအိုင်၌ရှိသောငါးတို့ကို ဆင်း၍သတ်ကုန်၏။ ကံကုန်သောငါးတို့သည် သေကုန်၍ ကံကြွင်းရှိကုန်သော ငါးတို့သည်သာလျှင် ကြွင်းသေးသကဲ့သို့ ထို့အတူ တံငါနှင့်တူသော သေမင်းသည် ရွာနိဂုံး

အစရှိသည်တို့သို့ကပ်၍ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို သတ်ကုန်၏။ ကံမရှိသောသတ္တဝါတို့သည် သေမင်းတည်းဟူသော တံငါဖြင့်တွေ့ကြကုန်၏။ ကြွင်းသေးသောသတ္တဝါတို့သည် ကြွင်းကြကုန်သေး၏-ဟူလိုသတည်း။

သေမင်းသည် မူဆိုးနှင့်တူပုံ

တနည်းကား။ ။သေမင်းသည် မူဆိုးနှင့်တူ၏။ တူဟန်ကား-မူဆိုးတို့သည် တောအရပ်သို့လှည့်လည်၍ သမင်၊ ဒရယ် အစရှိသည်တို့ကို သေနပ်၊ မြား၊ လှံ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်သည်ရှိသော် ကံကုန်သော သမင်၊ ဒရယ် အစရှိသော သတ္တဝါတို့သည် မူဆိုး၏လက်နက်ထိသဖြင့် သေကြေပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ထိုအတူ သေမင်းတည်းဟူသော မူဆိုးသည် ရွာနိဂုံးအစသည်တို့သို့ဝင်၍ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို လက်နက်ဖြင့် အခါခပ်သိမ်း နေ့ညဉ့်မပြတ် လှည့်လည်၍ရှာဖွေသည်ဖြစ်ရကား ကြွင်းကုန်သော သတ္တဝါကားမရှိ။ တနေ့မတွေ့လျှင် တနေ့၊ တလမတွေ့လျှင် တလ၊ တနှစ်မတွေ့လျှင် တနှစ်တွေ့ကြိမ်တော့သည်-ဟူလိုသတည်း။

သေမင်းသည် သခင်ဆိုးနှင့်တူပုံ

တနည်းကား။ ။သတ္တဝါတို့သည် ကျွန်နှင့်တူ၏။ သေမင်းသည် သခင်ဆိုးနှင့်တူ၏။ တူဟန်ကား- ပဋိသန္ဓေနေသည်မှစ၍ သူတပါးအိမ်၌အစေအပါးခံ၍ နေရသောကျွန်သည် မိမိအလိုရှိတိုင်း မသွားရ၊ မစားရ၊ မသောက်ရ၊ မအိပ်ရသည်ဖြစ်၍ ထိုသခင်ဆိုး၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲမည်ကိုကြောက်သောကြောင့် အရပ်တပါးသို့ပြေးလေကုန်၏။ ထိုသို့ပင်ပြေးသော်လည်း မိမိအား ပညာမရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် လွတ်အောင်ပြေးခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုသခင်ဆိုးသည် လိုက်၍ရှာဖွေသည်ရှိသော် ထိုကျွန်ကိုတွေ့သဖြင့် နှိပ်စက်မြဲညှဉ်းဆဲမြဲပြုပြန်သကဲ့သို့ ထိုအတူအိပ်မင်း၌ ပဋိသန္ဓေနေကုန်သောသတ္တဝါတို့ကို သေမင်း၏ကျွန်ဖြစ်ပြီဟူ၍မှတ်အပ်ကုန်၏။ ထိုသေမင်း၏ကျွန်ဖြစ်သော သတ္တဝါသည် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သောကအစရှိသည်တို့သည် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ သေမင်း၏ကျွန်ဖြစ်၍ ထိုသေမင်း၏ လက်မှ လွတ်

အောင်ပြေးခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ပုန်းအောင်းခြင်းငှါလည်းကောင်း
မတတ်စွမ်းနိုင်ကုန်။ ။သေမင်း၏အလိုသို့သာ လိုက်ကြရကုန်၏-ဟု
လိုသတည်း။

သေမင်းသည်မင်းနှင့်တူပုံ

တနည်းကား။ ။သေမင်းသည် ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်မင်းတို့နှင့် တူ
ကုန်၏။ တူဟန်ကား-ထိုပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်ဖြစ်သော မင်းတို့သည်
တိုင်းပြည်သူ၊ တိုင်းပြည်သားတို့အား နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၍ အခွန်အတုတ်
ကို ယူကုန်၏။ လူကိုစေပါးခိုင်းစေကုန်၏။ ဤသို့အကြိမ်များစွာ ပြုသ
ဖြင့် ထိုတိုင်းပြည်သူ၊ တိုင်းပြည်သားတို့သည် မင်း၏ အမူအရာကို
မကြိုက်သည်ဖြစ်၍ မနှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ လက်နက်ကြီးဗိုလ်ပါ ရုံးစု၍
ပုန်ကန်၏။ ထိုသို့ပုန်ကန်ကြောင်းကို ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်မင်းသည်
ကြားသိသည်ဖြစ်၍ ပုန်ကန်သောသူတို့ကို လက်နက်ကြီးဗိုလ်ပါ ရုံးစု၍
ဖမ်းဆီးသည်ရှိသော် ထိုပုန်ကန်သော သူတို့သည် ဘုန်းကံနည်းခြင်း
ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပညာနည်းခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့
အလိုရှိတိုင်း၊ တောင့်တတိုင်းမရသည်ဖြစ်၍ ထိုပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်
မင်းတို့၏နိုင်ငံသည် ကျယ်ဝန်းသည်ဖြစ်၍ ထိုတိုင်းနိုင်ငံမှလွတ်အောင်
မပြေးနိုင်ရကား ထိုမင်းတို့၏ လက်သို့ရောက်ပြန်သဖြင့် ထိုမင်းတို့ညှဉ်း
ဆဲတိုင်း၊ နှိပ်စက်တိုင်း၊ ပြုကျင့်တိုင်းကိုသာ ခံရသကဲ့သို့ ထိုအတူ သေ
မင်း၏ အဖန်တလဲလဲ နှိပ်စက်သည်၏အဖြစ်ကို ကြားသိသည်ဖြစ်၍
ထိုသေမင်းကို ပုန်ကန်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သဒ္ဓါတရားတည်း ဟူ
သော ဗိုလ်၊ ဝီရိယ တရားတည်းဟူသော ဗိုလ်၊ သတိတရား တည်းဟူ
သော ဗိုလ်၊ သမာဓိတရားတည်း ဟူသော ဗိုလ်၊ ပညာတရားတည်း
ဟူသော ဗိုလ်တို့ကို ရုံးစု၍ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘ တည်းဟူ
သော လက်နက်တို့ကို ရုံးစု၍ အောင်မြေ အောင်ရပ်သို့ ညွှန်ပြတတ်
သော လောကသုံးပါး၌ အဓိပတိဖြစ်တော်မူသော အနတ္တရ၊ ဓမ္မသာ-
မိ-ဟူသော အမည်ကို ရရှိတော်မူသော ဓမ္မာစရိယ ဆရာကြီးသည်
ချထားအပ်သော အရညဂတောဝါ၊ ရုက္ခမူလဂတောဝါ၊ သုညာဂါရ
ဂတောဝါ-ဟူသော အောင်မြေအောင်ရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ အနိစ္စ၊
ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘတည်း ဟူသော လက်နက်တို့ဖြင့် အခါခပ်သိမ်း

နေ့ညဉ့်မပြတ် နေ့ရှည်လများ ပုန်ကန်ငြားသော်လည်း လက်နက်ကြီးတို့ဖြင့် ထိုးပစ်သော အခိုက်အတံ့သာလျှင် တဒင်္ဂပဟာနသတ္တိ၊ တဒင်္ဂ ဝိမုတ္တိကိုသာ ရသဖြင့် ကာယိကသုခ၊ စေတသိကသုခကိုရကြကုန်သည် လက်နက်ကြီး ဗိုလ်ပါဆင်ခြင်းချင်း အားအင်မတူသည်ဖြစ်၍ တမြို့တရွာမျှလည်း လက်နက်နိုင်ငံသို့ မရောက်နိုင်၍ ထိုပုန်ကန်သောသူတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ထိုသို့ ပျက်စီးသော်လည်း သုံးဆယ့်တဘုံ-တည်းဟူသော သေမင်းတိုင်းနိုင်ငံသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသည်ဖြစ်၍ လွတ်အောင် မပြေးနိုင်ရကား ထိုပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်မင်းနှင့်တူသော သုံးဆယ့်တဘုံလုံးကို အစိုးရသော သေမင်းကြီးသည် ငါ့အား ပုန်ကန်သောသူတို့ကို တွေ့ရာသင်းချိုင်း၊ စီရင်လော့-ဟု အရပ်ရပ်လှူပြည်၊ နတ်ပြည်၊ မြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် စာပေးအပ်သောကြောင့် ပြေးပုန်း၍မလွတ် သေမင်းနှိပ်ကွပ်ခြင်းကိုသာ ခံရတော့သည်-ဟုလိုသတည်း။

ပမာဒ, အပ္ပမာဒ တရားနှစ်ပါးအကြောင်း

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် သေခြင်းသဘောတရားကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့သဖြင့် နီဝရဏကို ကွာစေအပ်၏။ သေခြင်း၏အကြောင်းတရားကား ပမာဒတရား-တည်းဟု မှတ်အပ်၏။ ဓမ္မပဒပါဠိတော်၌ “ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ” ဟု ဟောတော်မူအပ်၏။

ပမာဒေါ၊ သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ၌ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေသောသူသည်။ မစ္စုနော၊ အဖန်တလဲလဲသေရခြင်း၏။ ပဒံ၊ အကြောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မေ့မေ့လျော့လျော့ နေသောသူသည် သေရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သနည်းဟူမူကား-သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ၌ မေ့လျော့ကုန်သောသူတို့သည် ရာဂအစရှိသော ကိလေသာတို့သည် အလွန်ပွါးများကုန်သည်ဖြစ်၍ ရူပါရုံအစရှိသော ကိလေသာကာမတို့၌လည်းကောင်း၊ လယ်ယာအစရှိသောဝတ္ထုကာမတို့၌လည်းကောင်း၊ နောင်ဖြစ်လတ္တံ့သော ဒုတိယဘဝ အစရှိသည်

တို့၌လည်းကောင်း၊ အနိစ္စအစရှိသော အာဒိနဝကိုမမြင်သည်ဖြစ်၍
 သေခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်သော တရားတို့ကို ဆည်းပူးကြကုန်သည်ဖြစ်
 ၍ ပြုပြင်ဖန်ဆင်းကြကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့တူးသောတွင်း၌ မိမိတို့ကျ
 သကဲ့သို့ မိမိတို့ဆည်းပူးသော သေခြင်းသဘောတရား၌ မိမိတို့ကျကုန်
 ၏၊ထို့ကြောင့် ပမာဒသဘောတရားကို အဖန်တလဲလဲသေရခြင်း၏ အ
 ကြောင်းတရား-ဟု မှတ်အပ်၏၊ ပမာဒ၏ အကြောင်းတရားကား-ရာဂ
 တည်း၊ ရာဂ၏ အကြောင်းတရားသည်ကား-ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊
 ရံသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ-ဟု ဆိုအပ်သော ကာမဂုဏ်ငါးပါးတည်း၊ ထို
 ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို ဘုရားအစရှိသော အရိယာသုတေတိကောင်း
 တို့၏အထံ၌ တရားတော်ကို အရိုအသေကြားနာရခြင်း မရှိသောသူတို့
 သည် ထိုကာမဂုဏ်တို့၌ အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တသဘော၊
 အသုဘသဘောဖြစ်သော အဖြစ်ကိုမမြင်သည်ဖြစ်၍ နှစ်သက်ခြင်း၊
 မြတ်နိုးခြင်းနှင့်တကွ ခံစားကြကုန်သဖြင့် ရေငတ်သောသူတို့သည် ဆား
 ငန်ရေကိုသောက်သဖြင့် ရေငတ်ခြင်းသည် မပျောက်မူ၍ လွန်စွာတိုး၍
 ငတ်သကဲ့သို့ တဏှာ-ဟူသောတရားသည် မပြေမပျောက်မူ၍ ခံစား
 တိုင်း၊ ခံစားတိုင်း တိုး၍ပွားသဖြင့် သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယ
 တရားတို့၌ လွန်စွာမေ့လျော့ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယ-ဟူသောတရားသည် သေ
 ခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရခြင်း၏ နီးစွာသော အ
 ကြောင်းတည်း၊ ဤသို့ နိဗ္ဗာန်သို့တက်ရာ စောင်းတန်းလှေကားသဘွယ်
 ဖြစ်သော သတိပဋ္ဌာန်အစရှိသော သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးသော ဗောဓိ
 ပက္ခိယ မရှိသောသူတို့သည်ကား အဘယ်သို့လျှင် သေမင်း၏လက်မှ
 လွတ်နိုင်တုံပါအံ့နည်း၊ ထို့ကြောင့်ရာဂသည် ပမာဒတရား၏ နီးစွာ
 သောအကြောင်းတည်း၊ ပမာဒ-ဟူသော တရားသည် အဖန်တလဲလဲ
 သေရခြင်း၏အကြောင်း-တည်းဟု မှတ်အပ်၏၊ သတိရှိပါစေ၊ နှလုံးထဲ
 မှာစွဲကြပါလေကုန်။

သေခြင်းသဘောတရားကို လက်ဝါးအပြင်၌ ထားအပ်သောဇီးဖြူ
 သီး၊ ဖန်ခါးသီးကဲ့သို့ မြင်အပ်ပြီးသော သမ္မာဒိဋ္ဌိပညာမျက်စိနှင့် ပြည့်
 စုံသော ကုလပုတ္တအမျိုးကောင်းသားတို့သည် သေခြင်းသဘောတရား

ကို ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း-ဟူသော
ဘေးဘျမ်းနှင့်တကွဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါး၌ ဘုံသုံးပါးကိုကျားရှိသော
ဂူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်အစရှိသော ဘေးဘျမ်းနှင့်
တကွသော တောအုပ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း
ကိုဖြစ်စေ၍ သေခြင်းကင်းရာ မဟာအမတ ကေန္တသုခဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်
ချမ်းသာကို အလွယ်တကူယခုဘဝမှာပင် ငါယူအံ့-ဟုဆာန္တမိပတိ၊ ဝီရိ-
ယာမိပတိ၊ စိတ္တာ မိပတိ၊ ဝိမံသာ မိပတိ-ဟု ဆိုအပ်သော အမိပတိလေး
လေးပါးကို ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်စိမ့်သောငှါ ချီးမြှောက်အပ်၏-ဟုလို
သတည်း။

မသေရခြင်း၏အကြောင်း

မသေရခြင်း၏ အကြောင်းတရားသည်ကား-အပ္ပမာဒတည်း။ ဓမ္မ
ပဒပါဠိတော်၌ အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ-ဟု ဟောတော်မူအပ်၏။ အပ္ပ-
မာဒေါ၊ သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ၌ မမေ့မလျော့သော
သူသည်။ အမတံ၊ မသေရခြင်း၏။ ပဒံ၊ အကြောင်းသည်။ ဟောတိ။
ဖြစ်၏။ ။မသေရခြင်း၏ အကြောင်းတရားကို အပ္ပမာဒတရား-ဟု
မှတ်အပ်၏။

သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း-ဣရိယာပုထ်လေးပါး
တို့၌ မမေ့မလျော့ သမထကမ္မဋ္ဌာန်း၊ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတို့၌ အား
ထုတ်ခြင်းကိုပင် အပ္ပမာဒ-ဟု ဆိုသတည်း။ ထိုအပ္ပမာဒတရားကို ပွား
သောသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိအလွန်ချစ်သည်မည်၏။ ဝေဒနာပြင်း
စွာနှိပ်စက်သောသူသည် အနာပျောက်စေတတ်သော ဆေးကိုအဖန်
တလဲလဲ မပျင်းမရိ အမြဲမှီဝဲသုံးဆောင်သကဲ့သို့ နေ့၊ညဉ့်မပြတ် မပျင်း
မရိ မသေခြင်း သဘောတရားကို ရှာအပ်၏။

၁။ ပမာဒ-ဟူသော တရားသည် အဖန်တလဲလဲ သေရသော
အတတ်တည်း။

၂။ အပ္ပမာဒ-ဟူသောတရားသည် မသေရသောအတတ်တည်း။

ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ၌ မေ့မေ့
လျော့လျော့နေကုန်သောရဟန်း၊ ရှင်၊ လူတို့သည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိမချစ်
သည်မည်၏။ မိမိဆင်းရဲကို မိမိရှာသည်မည်၏။ စိတ်မကောင်းသောသူ

တို့သည် တကြိမ်သောက်က အရူးပျောက်နေကျဆေးကို တွေ့ကြိမ်ပါလျက် မသောက်မစားသော သူရူးနှင့်တူ၏။ ဝေဒနာပြင်းစွာ နှိပ်စက်သောသူသည် တကြိမ်သောက်က ထိုဝေဒနာပျောက်စေတတ်သော ဆေးကိုတွေ့ပါလျက် မသောက်မစားသော သူရူးနှင့်တူ၏။

အပ္ပမာဒတရားကို ပွားသောသူတို့သည်ကား နှလုံးမကောင်းသော သူတို့သည် ဆေးကိုအဖန်တလဲလဲ မှီဝဲသည်နှင့်တူ၏။ ဝေဒနာပြင်းစွာ နှိပ်စက်သောသူသည် ဝေဒနာ ပျောက်ကြောင်းဖြစ်သော ဆေးကို သုံးဆောင်မှီဝဲသည်နှင့်တူ၏။ ယခုဘဝကဲ့သို့သော ဘဝကို အလွန်တွေခဲ၊ ကြိမ်ကြိတ်ခဲ၏။ ဥပမာကား-ကြွက်တခုသည် ညဉ့်အခါ၌ အစာရှာအံ့သောငှါ ထိုမှ၊ ဤမှ သွားလာ လှည့်လည်သည် ရှိသော် မိမိကံအား လျော်စွာ ဆန်တောင်း၌ ကျသကဲ့သို့ ထိုအတူ အဖန်တလဲလဲ အစမထင် သံသရာမှစ၍ ၎င်းတို့၊ ပေါ်တို့ တမုံမွှားမွှား ဆိုလည်နွားကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရဟတ်ချားကဲ့သို့လည်းကောင်း လှည့်ပတ်၍ သွားလာ ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ဗုဒ္ဓ၊ ပြုဒုလ္လဘ၊ မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘ၊ သဒ္ဓါ သမ္ပတ္တိဒုလ္လဘ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတ ဒုလ္လဘ၊ သဒ္ဓမ္မသဝန ဒုလ္လဘ-ဟု ဆိုအပ်သော ဒုလ္လဘတရား ငါးပါးတို့ကို ရကြကုန်၏။

ထိုဒုလ္လဘတရား ငါးပါးကိုရသဖြင့် အပ္ပမာဒတရား-တည်းဟူသော မသေသောအတတ်ကို ငါတို့တတ်ပေသည်-ဟု ယောနိသော မနသိကာရကိုပြု၍ လောက၌ သူတပါးတို့၏ အခကိုယူ၍ အမှုလုပ်သောသူတို့သည် နေပူ၊ မိုးစုပ် အချမ်း၊ အပူအစရှိသော ဒုက္ခတို့ကိုမရေတွက်မူ၍ အခကိုရပေတော့မည်-ဟု အခရသဖြင့် သား၊ သမီးတို့အား မွေးရပေတော့အံ့-ဟု နှလုံးသွင်း၍ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း ကိစ္စကြီး၊ ကိစ္စငယ်တို့ကို ရွက်ဆောင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ မစားရသည်၏အဖြစ်၊ မဝတ်ရသည်၏အဖြစ်၊ မအိပ်ရသည်၏ အဖြစ်၊ ချမ်းသည်၏ အဖြစ်၊ ပူသည်၏ အဖြစ် အစရှိသည်တို့ကို မရေတွက်မူ၍ မသေခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော အပ္ပမာဒတရားကို ပွားအပ်၏-ဟုလိုသတည်း။ ပွားကြလေကုန်၊ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။

မရဏဿတိ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏အကျိုးတရား

ဣဒဉ္စပန မရဏဿတိ မနုယုတ္တော ဘိက္ခု သတတံ အပ္ပမတ္တော ဟောတိ၊ သဗ္ဗဘဝေသု အနဘိရတိသညံ ပဋိလဘတိ၊ ဇီဝိတနိကန္တိ ဇဟတိ၊ ပါပဂရဟိ ဟောတိ၊ အသန္နိဗိဗဟုလော ပရိက္ခာရေသု၊ ဝိဂတမလမစ္ဆေရော၊ အနိစ္စသညာစ သ ပရိစယံ ဂစ္ဆတိ၊ တဒနုသာရေနော ဒုက္ခသညာ အနတ္တသညာစ ဥပဋ္ဌာတိ၊ ယထာ အဘာဝိတမရဏာ သတ္တာ သဟသာ ဝါဠမိဂယက္ခသပ္ပစောရဝဓကောဘိဘူတာ ဝိယ မရဏသမယေ သန္တာသံ သမ္မောဟမာပဇ္ဇန္တိ၊ ဧဝံ အနာပဋိတွာ အဘယော အသံမုဋ္ဌော ကာလံကရေတိ။

ဣဒဉ္စပနမရဏဿတိ၊ ဤမရဏဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို။ အနုယုတ္တော၊ အဖန်တလဲလဲအားထုတ်သော။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ သတတံ၊ အခါမပြတ်။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သဗ္ဗဘဝေသု၊ ခပ်သိမ်းသော ကာမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝတို့၌။ အနဘိရတိသညံ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်မရှိ-ဟူသော အမှတ်ကို။ ပဋိလဘတိ၊ ရ၏။ ဇီဝိတနိကန္တိ၊ အသက်၌ တွယ်တာခြင်းတဏှာကို။ ဇဟတိ၊ စွန့်၏။ ပါပဂရဟိ၊ မကောင်းမှုကိုကဲ့ရဲ့သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပရိက္ခာရေသု၊ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်းအစရှိသော ပရိက္ခရာတို့၌။ အသန္နိဗိဗဟုလော၊ များစွာမသိုမှီးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိဂတမလမစ္ဆေရော၊ ပစ္စည်းလေးပါးတို့၌ ဝန်တိုခြင်း-တည်းဟူသော ကင်းသောအညစ်အကြေးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အဿ၊ ထိုမရဏဿတိကို ပွားသော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ အနိစ္စသညာစ၊ အနိစ္စသညာသည်လည်း။ ပရိစယံ၊ စုဝေးခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။ တဒနုသာရေနော၊ ထိုအနိစ္စသညာကို အစဉ်လျှောက်သဖြင့်သာလျှင်။ ဒုက္ခသညာစ၊ ဒုက္ခသညာသည်လည်းကောင်း။ အနတ္တသညာစ၊ အနတ္တသညာသည်လည်းကောင်း။ ဥပဋ္ဌာတိ၊ ထင်၏။ သဟသာ၊ အဆောတလျှင်။ ဝါလမိဂယက္ခသပ္ပစောရဝဓကောဘိဘူတာ၊ သားရဲ၊ ဘီလူး၊ မြွေ၊ ခိုးသူတို့သည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ဘယံ၊ ကြောက်ခြင်းသို့။ သန္တာသံ၊

နှလုံး၏ ပူပန်ခြင်းသို့။ သမ္မောဟံ၊ တွေဝေ မိန်းမောခြင်းသို့။ အာ-
ပဇ္ဇန္တိဝိယ။ ရောက်ကုန်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ အဘာဝိတမ-
ရဏာ၊ မရဏဿတိဘာဝနာကို ပွားကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့
သည်။ မရဏသမယေ၊ သေခါနီးသောအခါ၌။ ဘယံ၊ သေဘေးမှ
ကြောက်ခြင်းသို့။ သန္တာသံ၊ နှလုံး၏ပူပန်ခြင်းသို့။ သမ္မောဟံ၊ တွေဝေ
မိန်းမောခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇန္တိယထာ၊ ရောက်ကုန်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊
ထိုအတူ။ အနာပဇ္ဇိတွာ၊ မရောက်မူ၍။ ဘာဝိတမရဏာ၊ မရဏဿတိ
ဘာဝနာကို ပွားကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ မရဏသမယေ၊
သေခါနီးသောအခါ၌။ အဘယော၊ သေဘေးမှမကြောက်သည်ဖြစ်၍။
အသံမုဠော၊ သေဘေးမှမတွေဝေသည်ဖြစ်၍။ ကာလံကရေတိ၊ သေရ၏။

အဓိပ္ပာယ်

မရဏံ မေ ဘဝိဿတိ၊ ဇီဝိတိန္ဒြိယံ မေ ဥပ္ပစ္ဆိဿတိ၊ မရဏံ၊ မရ
ဏံ- ဤသို့အစရှိသဖြင့် သေခြင်းကိုအဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့သော
ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်သည် နေ့၊ညဉ့်မပြတ် မမေ့မလျော့သော အပ္ပ
မာဒ တရားသည်ဖြစ်၏။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မပြတ်မလတ်
အပ္ပမာဒ တရားသည် ဖြစ်သနည်းဟူမူကား- မရဏဿတိ ဘာဝ
နာကို ပွားသောပုဂ္ဂိုလ်အား သေခြင်းတရားတို့သည်။ ရှေးရှုထင်လာ
ကုန်၏။ ယနေ့၌လည်းကောင်း၊ နက်ဖန်၌ လည်းကောင်း၊ သံဘက်၌
လည်းကောင်း သေရလတ္တံ့။ ဤသူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အံ့ဟုသံလျက်ဖြင့်
မိုး၍ ရွှေ၌ရပ်လာသော သူသတ်ယောက်ျားကဲ့သို့ မပြတ်မလတ် အ
ခါခပ်သိမ်းထင်ရကား ထိုသင်္ခါရတရားတို့၏ ကင်းငြိမ်းရာ မဟာသိဝ၊
အစ္စတနိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာရစိမ့်သောငှါ အပ္ပမာဒတရားကို မပြတ်
မလပ် ပွားအပ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မရဏဿတိကိုပွားသောယောဂါ
ဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် မပြတ်မလတ် အပ္ပမာဒတရားကို ရ၏ - ဟူလို
သတည်း။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် သဗ္ဗလောကေ အနဘိရတိသညာ-ကိုရ
သနည်းဟူမူကား- မရဏဿတိကို ပွားသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်
သည် မိမိ၏ သေခြင်း၊ သူတပါးတို့၏သေခြင်း အလုံးစုံသော လောက
၌ ဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ဖြစ်တိုင်း၊ ဖြစ်တိုင်း ပျက်သည်၏ အဖြစ်

ကို သမ္မာဒိဋ္ဌိယထူထောင်တည်တံ့စွာဖြင့် ကေနမုချသိသည်ဖြစ်၍ ဤကာမဘုံ သည်လည်း သေခြင်း သဘောတရား မကင်းသောဘုံတည်း။ ထို့အ တူ ရူပဘုံ၊ အရူပဘုံတို့သည်လည်း သေခြင်းသဘောတရား မကင်း သော ဘုံတို့တည်း။ ဤသို့သုံးပါးသော လောက၌ ရေ၊မြေကို အစိုး ရသောပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် မင်းဖြစ်သော မင်းဒဏ်သင့်သောသူတို့ အား ရောက်ရာ၊ရောက်ရာအရပ်မှ အဆုံးစီရင်ကြလေ-ဟုအမိန့်တော် အပ်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်တိုင်း၊ဖြစ်တိုင်းသောဘဝ၌ အဖန်တလဲလဲ သေရ သည်၏ အဖြစ်ကိုမြင်၍ သေဘေးမှကြောက်သည်ဖြစ်၍ မွေ့လျော်ပျော် ပါးဘွယ်မရှိ၊ နှစ်သက်ဘွယ်မရှိ-ဟူသော အမှတ်သညာသည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် “သဗ္ဗလောကေ အနဘိရတိသညာ”ကို ရကုန်၏-ဟုလို သတည်း။

သေစေတတ်သောအဆိပ်သီးကိုစားသူနှင့်တူပုံ

သေခြင်းကို မကြောက်သောသူတို့သည် အလုံးစုံသော လောက၌ တဏှာအားဖြင့် မွေ့လျော်ဘွယ်၊ ပျော်ပါးဘွယ်၊ နှစ်သက်ဘွယ်ရှိ၏-ဟု မှတ်ထင်သောအားဖြင့် ဒါန၊သီလကို ပြုကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သေစေ တတ်သော အဆိပ်သီးကို မသိသည်ဖြစ်၍ စားသောသူနှင့်တူ၏။ ရေ၊ မြေကို အစိုးရသော မင်းတို့က “မင်း၏စည်းစိမ်ကို ယူလော့-မင်း ၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားသုံးဆောင်လော့၊ တလ၊တနှစ်အစရှိသည် ဖြင့် ကြာမြင့်သောကာလ၌ အဆုံးတိုင်အောင် စီရင်လတ္တံ့”ဟုဆိုသည် နှင့် လည်းတူ၏။ နတ်စည်းစိမ်၊ သိကြားစည်းစိမ်၌လည်း ထို့အတူ သိအပ်၏။ အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ကြိမ် ကြိုက်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အထိုက် အ လျောက် ကြားဘူး၊နာဘူး၊သင်ဘူး၊ပို့ချဘူးလျက် “သဗ္ဗလောကေ အ နဘိရတိသညာ”ကို ရစိမ့်သောငှါ အားမထုတ်ကုန်သော လူသူတော်၊ ရှင်သူတော်၊ ရဟန်းသူတော်၊ လူပညာရှိ၊ ရှင်ပညာရှိ၊ ရဟန်းပညာရှိ တို့သည် သေဘေး-ဟုသိလျက် အဆိပ်သီးကို စားသောသူနှင့်တူ၏။ လူ့စည်းစိမ်၊နတ်စည်းစိမ်ကိုယူလော့၊ တလ၊တနှစ်စသည်ကြာမြင့်သော ကာလ၌ အဆုံးစီရင်အံ့-ဟုဆိုသော်လည်း သေဘေးကို မကြောက် သည်ဖြစ်၍ယူအံ့-ဟုဆိုသည်နှင့်လည်းတူ၏။ [သတိရှိပါစေ။]

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဇီဝိတနိကန္တ ပရိစာဂ ဖြစ်သနည်းဟူမူ ကား-မရဏဿတိဘာဝနာကို အဖန်တလဲလဲ ပွားသော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ မချွတ်မယွင်းသေရအံ့သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ မိမိအသက်၌လည်းကောင်း၊ သူတပါးတို့၏ အသက်၌လည်းကောင်း ချစ်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်းတို့သည် ကင်းကုန်၏။ ချစ်သော်လည်းပျက်စီးလတ္တံ့၊ မချစ်သော်လည်း ပျက်စီးလတ္တံ့၊ ပျက်စီးခြင်းသဘောတရားကို မလွန်နိုင်သည်၏ အဖြစ်ကို ဟုတ်မှန်တိုင်းသိ၏။ ထို့ကြောင့် “ဇီဝိတနိကန္တ ပရိစာဂ” ဖြစ်၏-ဟူလိုသတည်း။

အသက်၌ တပ်ခြင်းသဘောတရားသည် အလွန်ကင်းခဲ၏။ အဟုတ်အမှန် ယထာဘူတဉာဏ်၌ အတိဗလဝဖြစ်သော သူတို့သည် သာလျှင် ဖြစ်ရာသောအကြောင်းရှိ၏။ အသက်ကဲ့သို့ချစ်သော တရားမရှိပြီ။ ထိုသို့ပင်မရှိသော်လည်း လောက၌ တယောက်သောသူကို တယောက်သော သူသည် ချစ်မြတ်နိုးသည်ဖြစ်၍ “အမောင်...တပါးအရပ်သို့ မသွားပါလင့်၊ ငါ၏အိမ်၌သာလျှင် အမြဲနေပါလော့၊ ငါတို့၏ အလုပ်အကျွေးကိုသာခံပါလော့” ဟုဆို၏။ ထိုသို့ပင် အဖန်တလဲလဲ ဆိုသော်လည်း ထိုသူသည် နေခြင်းငှါအလိုမရှိ၊ တပါးသော အရပ်သို့ သာလျှင် သွားလိုသော အခြင်းအရာကိုသာပြု၏။ ထိုသို့ ထိုသူသည် တပါးသော အရပ်သို့ သွားလိုသည်၏ အဖြစ်ကို သိသည်ဖြစ်၍ ထိုသူအား ချစ်ခြင်းမရှိသကဲ့သို့ထို အတူ မသေပါလင့်-ဟုတောင်းပန်တောင့်တသော်လည်း တောင်းပန် တောင်းတတိုင်း မရသည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ မိမိအသက်၌ တပ်ခြင်းကင်းအပ်၏-ဟူလိုသတည်း။

သားနှင့်ကင်းရသော မိဘတို့နှင့်တူပုံ

တနည်းကား။ ။ အကြင်သူအား တယောက်တည်းသော သားသည် ရှိ၏။ တလိုင်းသော မျက်စိကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသက်ကဲ့သို့လည်းကောင်းချစ်၏။ ထိုသူငယ်သည် ကြီးရင့်သောကာလ၌ အရပ်တပါးသို့သွားအံ့သော အခြင်းအရာကိုပြု၏။ ထိုအခါ အမိ၊ အဘတို့က “သင်ချစ်သားသည်ငါတို့၏ သားတည်း၊ ဝမ်း၌ဆယ်လလွယ်၍ မွေးရ၏။ ဖွားသည်မှစ၍ ယခုထက်တိုင် မိခင်၊ ဘခင်တို့သည် အနည်းငယ်မျှမမြင်ရသည်ရှိသော် သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းကုန်၏။

မရဏသတိယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ အကျိုးတရား ၁၅၉

တပါးသော အရပ်သို့ ငါ့သားသည်သွားခြင်းငှါ အလိုမရှိလင့်”ဟုဆို၏။ ထိုအခါ ထိုသူငယ်သည် “မိခင်၊ဘခင်တို့၏အထံ၌ အကျွန်ုပ်သည် မမွေ့လျော် အမိ၊အဘတို့ မမြင်ရာအရပ်၊သတင်းမကြားရာအရပ်၊မေးမြန်း၍ မရသော အရပ်သို့သွားအံ့”ဟု ဆို၏။ အမိ၊အဘတို့ကလည်း အဖန်တလဲလဲ မသွားစေလိုသော စကားဖြင့် တောင်းပန် ခ၊ယ သော စကားကိုဆို၏။ ထိုသို့ပင်ဆိုသော်လည်း ထိုသူငယ်သည် မိဘတို့စကားကို မနာယူမူ၍ တပါးသောအရပ်၊ သတင်းမကြားသောအရပ်၊မေးမြန်း၍ မရသောအရပ်သို့ သွားသောကာလ၌ အမိ၊အဘဖြစ်သော သူတို့သည် ထိုသူငယ်အား တရွှေတရွှေချစ်ခြင်းကင်းသဖြင့် လျစ်လျူရှုသကဲ့သို့ ထို့အတူ မိမိ၏ဇိဝိတိန္ဒြေကိုမသေပါလင့်-ဟုတောင်းပန်သော်လည်း တောင်းပန်တောင့်တသောသူ၏ အလိုသို့ မလိုက်မူ၍ အနိစ္စဖြစ်သော သဘာဝဓမ္မကို မချွတ် မယွင်း ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပညာရှိသောသူတော်ကောင်းတို့သည် အသက်၌ ချစ်ခြင်း၊တပ်ခြင်းကို စွန့်ကုန်၏။ လျစ်လျူဥပေက္ခာသဘောကိုသာ ရှုကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။ ။

[တပ်ခြင်းကင်းနိုင်ခဲ့သော အသက်၌ တပ်ခြင်းကင်းအောင် ခဲကြဘိ-ဟုလိုသတည်း။]

မကောင်းမှုကိုကဲ့ရဲ့အပ်ခြင်း

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှုကို ကဲ့ရဲ့အပ်သနည်းဟူမူ ကား-မရဏသတိကိုပွားသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် သေရခြင်း၌ မလွတ်နိုင်သည်၏ အဖြစ်ကို ယထာဘူတဉာဏ်ဖြင့် သိ၏။ ဘဝတပါးသို့ သွားသောသူအား ကုသိုလ်၊အကုသိုလ်ဟူသော တရားနှစ်ပါးတို့သည် လျှင် အရိပ်ကဲ့သို့ မိမိနောက်သို့ အစဉ်လိုက်သည်၏ အဖြစ်ကို သိသဖြင့် ကုသိုလ်တရားသည်ကား-ကောင်းသောအကျိုးကို ပေး၏။ အကုသိုလ်တရားသည်ကား-မကောင်းသော အကျိုးကို ပေး၏။ ထို့ကြောင့် မကောင်းမှုကို ကဲ့ရဲ့အပ်၏-ဟုလိုသတည်း။

ပရိက္ခရာတို့ကို သိမှီး၍ မထားအပ်

အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ပရိက္ခရာတို့ကို သိမှီးသိမ်းဆည်း၍ မထားအပ် သနည်း ဟူမူကား-သေခြင်းသဘောတရားကို သိပြီးသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ယနေ့၌လည်းကောင်း၊ နက်ဖန်၌လည်းကောင်း၊

သံဘက်၌လည်းကောင်း၊ ဤလ၌လည်းကောင်း၊ နောက်လ၌လည်းကောင်း ဇီဝိတိန္ဒြေ၏ ပျက်စီးအံ့သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ဤသက်န်းအစရှိသောပစ္စည်းတို့ကိုသိမှီးသဖြင့် ငါ့အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ထိုပစ္စည်းတို့ကိုစွန့်၍ သွားရလတ္တံ့-ဟု နှလုံးသွင်းခြင်းကိုပြု၏။ ထို့ကြောင့်ပစ္စည်းပရိက္ခရာတို့ကို သိမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကို မပြုအပ်သတည်း။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ပစ္စည်းလေးပါးတို့၌မစ္ဆရိယကင်းသနည်း၊ သေခြင်းကိုအဖန်တလဲလဲပွားသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတပါးတို့အား မပေးမကမ်းခြင်းတို့၌ အကျိုးမရှိ၊ ပျက်စီးသည်၏အဖြစ်ကို ပညာဖြင့် သိ၍ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းကိုပြု၏။ ထို့ကြောင့် “ဝိဂတမလမစ္ဆေရ” ကို ရ၏-ဟုလိုသတည်း။

လက်နက်မပါသော သူအား အဆောတလျင် ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်၊ ဘီလူးအစရှိသော ဘေးရန်တို့သည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့အား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မရဏဿတိဘာဝနာကိုမပွားသော မရဏဿတိဘာဝနာတည်းဟူသော လက်နက်မပါသော သတ္တဝါတို့သည် သေခါနီးသောအခါ၌ ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တွေဝေခြင်းသို့ရောက်၏။ လက်နက်ရှိသောသူတို့သည် ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်၊ ဘီလူး အစရှိသော ဘေးရန်တို့ကို တွေ့ကြုံမငြားသော်လည်း ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့သည် မဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မရဏဿတိဘာဝနာကိုပွားသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘုံသုံးပါး၌ ပဋိသန္ဓေနေကုန်သော သတ္တဝါဟူသမျှသည် သေမင်း၏လက်မှမလွတ်နိုင်သည်၏အဖြစ်ကို သိသည်ဖြစ်၍ မရဏဿတိဘာဝနာတည်းဟူသော လက်နက်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏သေရခြင်း၌ ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ မတွေမဝေသဖြင့် သေရ၏-ဟုလိုသတည်း။

ခုနစ်ပါးသော အကျိုးထူး

မရဏဿတိကိုအားထုတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အားခုနစ်ပါးသော အကျိုးထူးကိုရ၏။ အကျိုးထူး ခုနစ်ပါးကား—

၁။ အပ္ပမာဒ တရားနှင့်ပြည့်စုံသည်လည်း တပါး၊

၂။ “သဗ္ဗလောကေ အနဘိရတိသညာ” ကို ရသည်လည်းတပါး၊

- ၃။ “ဇိဝိတနိကန္တိ ပရိစာဂ”ကို ရသည်လည်း တပါး၊
- ၄။ “ပါပဂရဟိတ”ကို ရသည်လည်း တပါး၊
- ၅။ ပစ္စည်းပရိက္ခရာတို့ကိုမသိုမှီးမသိမ်းဆည်းသည်လည်းတပါး၊
- ၆။ “ဝိဂတမလမစ္ဆေရ”ကို ရသည်လည်း တပါး၊
- ၇။ မကြောက်မရွံ့ မတွေမဝေ သေရသည်လည်း တပါး—

ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသောခုနစ်ပါးသော အကျိုးထူး၊ အကျိုးမြတ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

ထိုခုနစ်ပါးတို့တွင်—အပ္ပမာဒဟူသောတရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ကြီးမားသည်၏အဖြစ်ကို ဤသို့ချီးမွမ်းတော်မူ၏။ အပ္ပမာဒဟူသော တရားသည် သတ္တဝါတို့တွင် ငါတရားကဲ့သို့မြတ်၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဆင်ခြေရာကဲ့သို့ ခပ်သိမ်းသောတရားတို့တွင် ကြီးမား၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤသို့ အစရှိသော ဥပမာဖြင့်ချီးမွမ်းတော်မူ၏။ ဤသို့ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသော အပ္ပမာဒတရားကို မချွတ်မယွင်းရ၏-ဟု အကျိုးကိုပြ၍ ဟောတော်မူ၏။

သိုက်စာနှင့်တူသည့် မရဏဿတိ

ဥပမာကား—ဤမည်သော အရပ်၌ ကျောက်စာတိုင်သည်ရှိ၏။ ထိုကျောက်စာတိုင်၏ အောက်၌ ရွှေ၊ ငွေတို့သည် များစွာ ရှိကုန်၏-ဟု သိုက်စာ၌ပါလာ၏။ ထိုသိုက်စာကို တွေ့ကုန်သော မဟာဒုက္ခိတဖြစ်သောသူတို့သည် ထိုရွှေ၊ ငွေတို့ကို အလိုရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုသိုက်စာ၌ပါလာသည့်အတိုင်း ကျောက်တိုင်အောက်၌ လုံ့လအားထုတ်၍ တူးကုန်သည်ရှိသော်များစွာသော ရွှေ၊ ငွေတို့ကို ရကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိ၊ မိမိတို့၏သားသမီးနှင့်တကွ ချမ်းသာစွာသုံးဆောင်ရသကဲ့သို့ ထို့အတူ မရဏဿတိဘာဝနာကို ပွားများသောသူသည်လည်း မပြတ်မလတ် အပ္ပမာဒ တရားသည်ဖြစ်၏-ဟု ဟောတော်မူရကား အပ္ပမာဒတရားတည်းဟူသောအကျိုးကို အလိုရှိသောသူတို့သည် မရဏဿတိ ဘာဝနာကို အဖန်တလဲလဲပွားအပ်၏။ မရဏဿတိဟူသော တရားသည် အပ္ပမာဒတရားကို ရခြင်း၏အကြောင်း အပ္ပမာဒတရား၏ ပဒဋ္ဌာန်တည်း။ လောက၌ ဤမည်သောအရပ်၌ ရွှေ၊ ငွေရှိ၏။ ဤမည်သော

အရပ်၌ ပုလဲ, ပတ္တမြားရှိ၏-ဟူသော သိုက်စာပါလာသည်ကို လောကီ ဉာဏ်ဖြင့် “အနုမာန မျက်ရမ်းဆ၍” ဆိုသောစကား ဖြစ်သောကြောင့် မှန်သည်လည်းရှိ၏၊ မမှန်သည်လည်းရှိ၏။

ဣဒဉ္စ ပန မရဏဿတိ မနယုတ္တော ဘိက္ခု သတတံ အပ္ပမတ္တော ဟောတိ-အစရှိသော စကားသည် အနုတ္တရ, ဓမ္မသာမိ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သိုက်စာတည်းတွင် ကေနိပါလာသည်ဖြစ်ရကား မယုံကြည်အပ်-ဟု မှတ်ထင်ဘွယ်မရှိပြီ၊ ကေန္တမုချအားဖြင့် ယုံကြည်အပ်, မှတ်အပ်၏။

ဆေးကျမ်းနှင့်တူသော မရဏဿတိ

တနည်းကား။ ။ဤဆေးကိုဖေဖီ၍ သုံးဆောင်သည်ရှိသော် ဤမည်သော အနာသည် ပျောက်၏-ဟုဆေးကျမ်း၌ပါလာ၏၊ အနာပျောက်လိုသော ဤသူသည် ထိုဆေးကို ဖေဖီ၍သုံးဆောင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ အပ္ပမာဒ တရားအစရှိသော အကျိုးထူး, အကျိုးမြတ်တို့ကို အလိုရှိသောသူတို့သည် မရဏဿတိဘာဝနာ-တည်းဟူသော ဆေးကိုဖေဖီ၍ သုံးဆောင်အပ်၏-ဟုလိုသတည်း။

ရှိမ်းဆေးနှင့်တူသော မရဏဿတိ

တနည်းကား။ ။ဆေးနီ, ဆေးနက် စသည်တို့ကို ထိုးနှံသည်ရှိသော် ကိုယ်ပျောက်၏၊ ရှိမ်းအန်ဆာယာပြီး၏၊ ဤသို့အစရှိသော အကျိုးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏-ဟုဆေးစာတို့၌ ပါရှိ၏၊ ကိုယ်ပျောက်ခြင်း, ရှိမ်းအန်ဆာယာပြီးခြင်း အစရှိသော အကျိုးတို့ကို အလိုရှိသော သူတို့သည် ဤဆေးကို ထိုးနှံသကဲ့သို့ ထိုအတူ အပ္ပမာဒ တရားအစရှိသော အကျိုးထူး, အကျိုးမြတ်တို့ကို အလိုရှိသောသူတို့သည် မရဏဿတိ ဘာဝနာတည်းဟူသော ဆေးကောင်းကို လုံ့လပြု၍ ထိုးနှံအပ်၏-ဟုလိုသတည်း။

အပ္ပမာဒတရားနှင့်ပြည့်စုံသောသူတို့သည်ကား သေဘေးဖြစ်လောက်အောင် ရာဇဝတ်မှု မင်းပြစ်, မင်းဒဏ် သင့်သော သူတို့သည် ထိုအမှုကို အဆောတလျင် ပြေငြိမ်းစိမ့်သောငှါ လက်ဆောင်တံစိုး, ရွှေ, ငွေ, ပုလဲ, ပတ္တမြား စသည်တို့ကို များစွာပေး၍ အမှုဆောင်ရွက်သောသူတို့

နှင့်တူ၏။ သေခြင်းကင်းရာ အရဟတ္တဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ အဆောတလျင် ရောက်လွယ်သော တရားသည်ကား အပ္ပမာဒ တရားမှတစ်ပါး တစုံ တခုသော တရားမည်သည်မရှိ။

[အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ-ဟူသော အမိန့်တော်မြတ်ကို ပညာနားဖြင့် နေ့ တိုင်း၊ နေ့တိုင်း ကြားကြလေကုန်။]

ဤလောက၌ အချို့သောသူတို့သည် ဇီဝိတက္ခယဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ကေနရောက်စေတတ်သော အပ္ပမာဒ တရားကို တွေ့ကြုံကြရ၏။ ထို သို့ တွေ့ကြုံပါလျက် အပ္ပမာဒ တရား မိမိလက်သို့ ရောက်သောသူတို့ သည် တန်းဆာဆင်ခြင်းငှါ အလိုရှိသဖြင့် ရာဇဌာနီမင်းနေပြည်ကြီးသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ထိုရာဇဌာနီမင်းနေပြည်ကြီး၌ များစွာသော ဝါ ချည်၊ ပိုးချည် အစရှိသည်တို့ဖြင့်ပြီးသော အဘိုးများစွာထိုက်သော အ ထည်ကောင်း၊ အလိပ်ကောင်း၊ နားချောင်း၊ လက်ကောက်၊ လည်ရုံ တန်းဆာ၊ ရွှေခြေကျင်း၊ ငွေခြေကျင်း၊ ရွှေလက်စွပ်၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြား၊ ပတ္တမြားပျောက်အစရှိသည်တို့ဖြင့် ကျင်းပ၍ ရောင်းသော ဈေးဆိုင် ကြီးတို့ကိုတွေ့ကုန်၏။ ဝယ်ရန် အဘိုးမရှိသောကြောင့် တစုံတခုသော အထည်ကောင်း၊ အလိပ်ကောင်း၊ ခြေကျင်း၊ လက်ကောက်အစရှိ သည်တို့ကို ဝယ်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ စက္ခုန္ဒြေကို ဖျက်ဆီးလျက် ထိုမှ၊ ဤမှ ကြည့်လျက်သွားကုန်သဖြင့် ဈေးဆိုင်တို့သည် ဆုံးသည်ဖြစ်၍ တစုံတခုကိုမျှ တန်းဆာမဆင်ရသကဲ့သို့ ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရား၏ အင်္ဂါကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာသနာတော် တည်ထွန်းရာအရပ်တို့၌ ကြုံကြိုက်သည်ဖြစ်၍ ဒုလ္လဘဖြစ်သော “သဒ္ဓမ္မသဝန”ကို ကြားနာရ လျက် အပ္ပမာဒ အစရှိသော တန်းဆာတို့ကို ဈေးကျင်း၍ ရောင်းသည် တို့ကို တွေ့ကြုံပါသော်လည်း သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ အစရှိသော ဝယ်ရန်အဘိုး မရှိသောကြောင့် အပ္ပမာဒ-ဟူသောတန်းဆာကို မဆင်ရကြကုန်၊ အ ချည်းနှီးသော ကာလဖြင့် နေ့ည၌တို့ကို လွန်စေလျက် သေခြင်း၏ အနီးသို့ရောက်ကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

ရေတွင်းနှင့်တူသောအပ္ပမာဒ

တနည်းကား။ ။ရေငတ်သော သူသည် ရေတွင်းကို တွေ့ပါသော် လည်း ရေခပ်ရန် မပါသောကြောင့် ရေမသောက်ရသကဲ့သို့ ထို့အ

တူ မသေစေတတ်သော အပ္ပမာဒ တရားကို တွေ့ကြံပါလျက် သဒ္ဓါ ဗလ၊ဝီရိယဗလ အစရှိသောအား မရှိသောကြောင့် အပ္ပမာဒ တရား လက်သို့ရောက်အောင် မယူနိုင်-ဟူလိုသတည်း။

ဘောဇဉ်နှင့်တူသောအပ္ပမာဒ

တနည်းကား။ ။ထမင်းဆာမွတ်သော သူသည် အချို၊ အချဉ် ကောင်းမွန်သော ဩဇာအရသာနှင့်ပြည့်စုံသော ထမင်းပွဲ-ထမင်းဆိုင်၊ အချိုပွဲ-အချိုဆိုင်တို့ကို တွေ့မြင်သော်လည်း ဝယ်ရန်အဘိုးမပါသော ကြောင့် တစုံတခုမျှဝယ်၍ မသုံးရ၊ မစားရသကဲ့သို့ ထိုအတူ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ အစရှိသော ဝယ်ရန်အဘိုးမရှိသောကြောင့် အပ္ပမာဒ တရား တည်းဟူသော ဘောဇဉ်ကို မစားရ-ဟူလိုသတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို မကြား ဘူး၊ မနာဘူးသဖြင့် တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဟုတ်အမှန် မသိသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း သူတော်ကောင်း၏ တရား တို့ကို အားမထုတ်သော သူတို့သည် ညဉ့်အခါ၌ မျက်စိကန်းသော သူ တို့သည် မျက်စိလည်သည်နှင့်တူ၏။ တူဟန်ကား-မျက်စိကန်းတို့သည် ညဉ့်အခါ ခရီးသွားကြကုန်သည်ရှိသော် အရှေ့၊အနောက်အစရှိသော အရပ်တို့ကို မသိသည်ဖြစ်၍ မိမိတို့အလိုရှိတိုင်း၊ မိမိတို့စိတ်ထင်တိုင်း သွားသဖြင့် ဆူးငြောင့်၊ခလုတ်၊တွင်း၊ကျင်းအစရှိသော ဘေးရန်တို့နှင့် တွေ့သဖြင့် ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းသို့ရောက်သကဲ့သို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ယထာဘူတ ဉာဏ်၊ မျက်စိကန်းသောဉာဏ် အမြင်မရှိသောသူတို့သည် ဇာတိ၊ ဇရာအစရှိသောဘေးနှင့်တကွသော သံသရာကန္တာရခရီး၌ မျက်စိလည် သည်ဖြစ်၍ မနုဿဂတိ အစရှိသောဂတိတို့၌ ဒုက္ခ၊ဒေါမနဿကို ခံစား လျက် အဖန်တလဲလဲ ပြေးသွားကြကုန်၏-ဟူလိုသတည်း။

[ဤသို့မသိသောကြောင့် မသွားသောသူ-ဟူ၍ဆိုအပ်၏။]

မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သော ဝိနည်း၊သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာ-ဟု ဆိုအပ်သော ပိဋကတ်သုံးပုံ တည်းဟူသော တရားတော်တို့ ကို ကြားဘူး၊ နာဘူး၊ ပို့ချဘူးလျက် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်

ကြောင်းဖြစ်သောသီလကိုအစပြု၍“ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပဉ္စ”ကို မကျင့်သော သူတို့သည် မသွားအပ်သောခရီးကိုသိလျက် မျက်စိအမြင်ရှိလျက် မျက် စိလည်သောသူနှင့်တူ၏။ တူဟန်ကား-အကြင်သူ တယောက်သည် မျက် စိအမြင်ရှိ၏။ ဤခရီးကား သွားအပ်၏။ ဤခရီးကား မသွားအပ်-ဟု သိ၏။ ထိုသို့ပင်သိသော်လည်း စဉ်းလဲသောနွားမ၏ နို့ရည်ကို သောက်သည်ဖြစ်၍ ကြီးသော စဉ်းလဲသောနွားသူငယ်သည် သွားအပ် သောခရီး၊ မသွားအပ်သောခရီးကို သိငြားသော်လည်း စဉ်းလဲသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ အဟုတ်အမှန် ပျောင်းပျောင်း ပြောပြော ဖြောင့်မတ်စွာမသွားမူ၍ကောက်တကျစ်ပြုသကဲ့သို့ ထို့အတူလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟအားဖြင့် အလွန်ကောက်ကျစ်သည်ဖြစ်၍ ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် သွားအပ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တည်းဟူသော ခရီးသို့ မသွားမူ၍ ကာမဝိတက် အစရှိသော ကုမဂ္ဂသို့ သာလျှင် သွားကြ၏-ဟုလိုသတည်း။ ။ [ထိုသူကိုသိလျက်နှင့် အဖြောင့်အ မှန်မပြုသောသူ-ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။]

စဉ်းလဲကောက်ကျစ်သဖြင့် သွားအပ်သောလမ်းသို့ အဟုတ်အမှန် မသွားသော နွားဆိုးကို နွားရှင်လူဆိုးက တုတ်တံကျင်ထိုးခြင်း၊ ရိုက်ခြင်း၊ နှက်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သကဲ့သို့ သံသရာ၌ ဇာတိ၊ ဇရာအစရှိ သော တရားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ခြေဖြတ်ခြင်း၊ လက်ဖြတ်ခြင်း၊ ဦးခေါင်းဖြတ်ခြင်း အစရှိသော ကမ္မကရဏတို့သည် လည်းကောင်း၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။

လောက၌ အချို့သောသူတို့သည် ဘုရားအစရှိသော ရတနာသုံး ပါးတို့၌ ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရားရှိ၏။ ဗဟုဿုတမူကား-မရှိ၊ တရား တော်ကို ကြားနာရခြင်းမရှိ၊ ဇာတိအစရှိသော ဒုက္ခ၌ ငြီးငွေ့ခြင်း သဘောရှိ၏။ ဆန္ဒာဓိပတိအစရှိသော တရားနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ထိုသူသည် ကလျာဏမိတ္တကို ရသည်ရှိသော် ထိုကလျာဏမိတ္တ ဆိုဆုံးမတိုင်း လိုက်နာ၏။

ခြေကျိုးသောသူနှင့် တူပုံ

ဥပမာကား-အရပ်တပါးသို့ သွားခြင်းငှါ အလိုရှိသော ခြေကျိုး သူနှင့်တူ၏။ လူကန်းနှင့်လည်း တူ၏။ တူဟန်ကား-အကြင်သူတယောက်

သည် အရပ်တပါးသို့သွားခြင်းငှါ အလိုရှိသော်လည်း ခြေကျိုးသဖြင့် သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ သစ်ပင်အောက်၌နေလေ၏။ ထိုအခါ သူတော်ကောင်းဖြစ်သော လှည်းကုန်သည် တယောက်သည် လာ၍ “အမောင်....ဤသစ်ပင်အောက်၌ အဘယ်အကျိုးငှါ နေသနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “အကျွန်ုပ်သည် ချမ်းသာသောအရပ်သို့ သွားအံ့သောငှါ နေသတည်း” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ထိုသို့နေသည်ဖြစ်က သွားကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ “အကျွန်ုပ်သည် ခြေကျိုးနေသည်၊ သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “လှည်းဖြင့်တင်၍ အမောင်-လိုရာအရပ်သို့ ဆောင်ပါအံ့” ဟု ဆိုပြီး၍ ထိုခြေကျိုးသူကို လှည်းဖြင့် ဆောင်ယူ၍ အလိုရှိရာအရပ်သို့ ပို့သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဗဟုသုတအစရှိသော တရားနှင့်မပြည့်စုံသော်လည်း သဒ္ဓါအစရှိသော တရားနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ကလျာဏမိတ္တတို့နှင့်ပေါင်းဘော်ရသဖြင့် ကလျာဏမိတ္တတို့ကို ဥပနိဿယ ပစ္စည်းပြု၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သုံးဆယ့် ခုနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယတရားတို့ကို ပွားသဖြင့် မိမိတောင့်တအပ်, မိမိအလိုရှိအပ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။

မျက်စိကန်းသောသူကိုလည်း ဤနည်းတူ သိအပ်၏။ ထူးသည်ကို သာဆိုဦးအံ့-မျက်စိကန်းသော သူသည် မျက်စိကောင်းသော သူတို့၏ နောက်မှ, နောက်မှ ထိုလူကောင်းသွားတိုင်း မရပ်မဆိုင်း အတူတကွ လိုက်သည်ရှိသော် ထိုမျက်စိကောင်းသောလူ ရောက်သောကာလ၌ အတူတကွရောက်ကြသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဗဟုသုတ, အကြား, အမြင် များသော ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဘော်ရသဖြင့် ထိုသူတော်ကောင်းတို့၏ ကျင့်တိုင်းကျင့်သဖြင့် မိမိတောင့်တအပ်, မိမိအလိုရှိအပ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။

ဝါးခြမ်းစိတ်နှင့် ဥပမဉာဏ်

တနည်းကား။ ။ဝါးခြမ်းစိတ်သည် မြတ်သောဦးခေါင်းအင်္ဂါနှင့် မထိုက်မလျော် မြတ်လေး, စံပယ်အစရှိသောပန်းတို့ကို အမှီပြု၍ မြတ်သောဦးခေါင်း၏ အထက်သို့ရောက်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဗဟုသုတ, အကြား, အမြင်မရှိသော်လည်း အင်္ဂါခုနစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ကလျာဏ

မိတ္တကို ဥပနိဿယပစ္စည်းပြု၍ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ဟူသော တရားသည် လက်သို့ ရောက်သည်၏ အဖြစ်ကို သိအပ်၏။ လောက၌ အချို့သောသူသည် သီလနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဗဟုသုတနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ သဒ္ဓါဗလ၊ ဝီရိယဗလ၊ သတိဗလ၊ သမာဓိဗလ၊ ပညာဗလနှင့် လည်း ပြည့်စုံ၏။ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ တယောက်ထည်း နေလေ့ရှိ ၏။ မမေ့မလျော့ အားထုတ်လေ့ရှိ၏။ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ် သော လုံ့လရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်သော စိတ်ရှိ၏။ ထိုသူတော် ကောင်းသည် မျက်စိကောင်း၊ ခြေကောင်းသောသူသည် လိုရာအရပ် သို့ လျင်မြန်စွာသွားသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဇာတိအစရှိသော ဘေးမရှိ သော အဘယဌာန၊ ခေမဌာနသို့ရောက်ကုန်၏။ ထိုသူကို ပုရိသုတ္တမ- ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပုရိသာဇည-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဂ္ဂပုဂ္ဂလ-ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂလဝိသေသ-ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုအပ်၏။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်တို့တွင် စတုတ္ထဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို လူတို့သည် လည်းကောင်း၊ နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း ကောင်း၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် လည်းကောင်း ချီးမွမ်းအပ်၏။ စတုတ္ထပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ဖြစ်စိမ့်သောငှါ အားထုတ်ကြလေ ကုန်။

လက်နက်ရှိပါသော်လည်း လက်နက်အသုံးမကျသကဲ့သို့ လည်း ကောင်း၊ ရွှေနန်း၊ ရွှေအိမ် ဆောက်လုပ်တတ်သော လက်သမားတို့ သည် မိမိတို့ပြုလုပ်သော ရွှေနန်း၊ ရွှေအိမ်၌ မနေရသကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ ကောင်းမွန်စွာကြော်တတ်၊ ချက်တတ်သော မင်း၏စား တော်ခဲသည် မိမိချက်၊ကြော်အပ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိမသုံး ဆောင်ရသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကောင်းမွန်စွာ ရက်တတ်သော ရက်ကန်းသည်သည်လည်း မိမိရက်အပ်သော အထည်ကောင်းတို့ကို မိမိမသုံးဆောင်ရသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ခြေကျင်း၊ လက်ကောက်၊ နားချောင်း၊ ဘယက်တန်းဆာ အစရှိသည်တို့ကို ဆန်းကြယ်စွာ အတု မရှိ ပြုပြင်စီရင်တတ်သော ရွှေပန်းတိမ်သည်လည်း မိမိတတ်သော အတတ်ကို မိမိမသုံးဆောင်ရသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အခကိုယူ၍ နွား ကျောင်းသောသူသည် နွားနို့အရသာကို မသုံးဆောင်ရသကဲ့သို့လည်း

ကောင်း၊ ဆေးသမားသည် သူတပါးတို့၏ အနာကိုသာ ပျောက်စေ၍ မိမိအနာကို မပျောက်စေကုန်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း-ခရီးစေအပ်၊ မရှိကြစေလင့်၊ စာပေကျမ်းဂန်၌ လိမ်မာကုန်သော လူသူတော်၊ ရှင်သူတော်၊ ရဟန်းသူတော်၊ လူပညာရှိ၊ ရှင်ပညာရှိ၊ ရဟန်းပညာရှိ အပေါင်းတို့။

မရဏဿတိဘာဝနာကို စီးဖြန်းသောယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား
မျက်မှောက်မှ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် အကျိုးပေးခြင်း

ဣဒဉ္စပန မနုယုတ္တော ဘိက္ခု ဒိဋ္ဌေဝဓမ္မေ အမတံ သစ္စိက-
တံ ဟောတိ၊ သစေ ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ အမတံ နာရာဓေတိ၊ ကာ-
ယဿ ဘေဒါ သုဂတိပရာယနော ဟောတိ။

ဣဒဉ္စပနမရဏဿတိ၊ ဤ မရဏဿတိဘာဝနာကို။ အနု-
ယုတ္တော၊ အဖန်တလဲလဲအားထုတ်သော။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ ဒိဋ္ဌေ-
ဝဓမ္မေ၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌သာလျှင်။ အမတံ၊ နိဗ္ဗာန်
ကို။ သစ္စိကတံ၊ မျက်မှောက်ပြုအပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဒိဋ္ဌေဝ-
ဓမ္မေ၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌။ အမတံ၊ နိဗ္ဗာန်သည်။
သစေနာရာဓေတိ၊ အကယ်၍မပြည့်စုံသည်ဖြစ်အံ့၊ ကာယဿ၊ ကိုယ်
ခန္ဓာ၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရမ္မရဏာ၊ သေသည်၏ နောက်၌။
သုဂတိပရာယနော၊ သုဂတိလျှင် လည်းလျောင်းရာရှိသည်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်

ဤ မရဏဿတိ ဘာဝနာကို အဖန်တလဲလဲ အားထုတ်သော
ရဟန်းသည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌သာလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို
မျက်မှောက်ပြုအပ်၏။ မျက်မှောက်သောကိုယ်၏အဖြစ်၌ နိဗ္ဗာန်သည်
အကယ်၍ မပြည့်စုံသည်ဖြစ်အံ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်စီးသည် သေသည်၏
နောက်၌ သုဂတိလျှင် လည်းလျောင်းရာရှိ၏။

တဿှာ ဟဝေ အပ္ပမာဒံ၊ ကိရိယာထ သုမေဓသော၊
ဧဝံ မဟာနုဘာဝါယ၊ မရဏဿတိယာ သဒါ တိ။

မျက်မှောက်မှန်ဗွာန်တိုင်အောင်အကျိုးပေးခြင်း ၁၆၉

တဿာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဟဝေ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သုမေဓ-
သော၊ ကောင်းသောပညာရှိသောသူသည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ မဟာနဘာဝါ-
ယ၊ ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော။ မရဏသတိယာ၊ သေခြင်းကိုအဖန်
တလဲလဲအောက်မေ့ခြင်း၌။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ အပ္ပမာဒံ၊ မမေ့
မလျော့ခြင်းကို။ ကိရိယာထ၊ ပြုရာ၏။

မမေ့မလျော့ ဤသို့ဟောတော်မူလတ္တံ့ သောပါဠိတော်၌လာသော
နည်းကို အစဉ်မှီး၍အားထုတ်အပ်၏။

ဝဋ္ဋဒုက္ခဘယာ ဘီတော တဏှက္ခယပရာယနော အတ္တနော
ရူစိတံ ကမ္မဋ္ဌာနမေကံ ပိတံ ကရေ၊ ဗဟုတရံ တက္ကယတော
ယောကာယော ကိလမထော ဘဝေ၊ ဩဟညေယျ၊ တတော
စိတ္တံ၊ တတော အာရာ သမာဓိတော ဘဝေ၊ ဣတိမနသိကတွာ
ဒန္တေ အဘိဒန္တံ အာဒါယ ဇိဝံ တာလုမ္ပိ ဃဋီယ အဇ္ဈတ္တ-
ဂေါစရေ သုမနသော သဏ္ဌာပယိံသု။

ဝဋ္ဋဒုက္ခဘယာ၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတည်းဟူသောဘေးမှ။ ဘီတော၊
ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ တဏှက္ခယပရာယနော၊ တဏှာ၏ကုန်ရာမှန်ဗွာန်
လျှင် လည်းလျောင်းခြင်းကို အလိုရှိသောသူသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ
အား။ ရူစိတံ၊ နှစ်သက်အပ်ထသော။ ဧကံ၊ တခုသော။ ကမ္မဋ္ဌာနံ၊
ကမ္မဋ္ဌာန်းကို။ ပိတံ၊ အလေ့အလာ။ ကရေ၊ ပြုရာ၏။ ဗဟုတရံ၊ များ
စွာသောကာမဝိတက် အစရှိသည်ကို။ တက္ကယတော၊ ကြံသော
ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ယောကာယော၊ အကြင်ကိုယ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော-
ကာယော၊ ထိုကိုယ်သည်။ ကိလမထော၊ ပင်ပန်းခြင်းသို့ရောက်သည်။
ဘဝေ၊ ဖြစ်ရာ၏။ တတော၊ ထိုကိုယ်၏ ပင်ပန်းခြင်းကြောင့်။ စိတ္တံ၊
စိတ်သည်။ ဩဟညေယျ၊ ပျံ့လွင့်ရာ၏။ တတော၊ ထိုစိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း
ကြောင့်။ သမာဓိတော၊ ဥပစာရသမာဓိမှ။ အာရာ၊ ဝေးသည်။ ဘ-
ဝေ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိမနသိကတွာ၊ ဤသို့နှလုံးပြု၍။ ဒန္တေ၊ အောက်သွား
၌။ အဘိဒန္တံ၊ အထက်သွားကို။ အာဒါယ၊ ကြိတ်၍။ ဇိဝံ၊ လျှာကို။
တာလုမ္ပိ၊ အာစောက်၌။ ဃဋီယ၊ ထိကပ်စေ၍။ အဇ္ဈတ္တဂေါစရေ၊
ကေသာအစရှိသော အဇ္ဈတ္တအာရုံ၌။ သုမနသော၊ ကောင်းသောစိတ်

ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝါ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-အစရှိသော မနသိကာရနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ သဏ္ဌာပယံ သု၊ တည်စေကုန်၏။

အဓိပ္ပာယ်

သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ သတ္တဝါတို့၏ ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော တဏှာ၏ကုန်ရာနိဗ္ဗာန်လျှင် လည်းလျောင်းရာကို အလိုရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် မိမိတို့နှစ်သက်အပ်သော သမထကမ္မဋ္ဌာန်း၊ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတို့တွင် တခုခုသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အလေ့အလာ ကြိမ်ဖန်များစွာပြုရ၏။ ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသာဝိတက်-ဟုဆိုအပ်သော သုံးပါးသောဝိတက်တို့ကို ကြံသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလည်းကောင်း၊ ထိုသို့ကြံပြီး၍ ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာ ကာမတို့ကို ခွိဝံသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလည်းကောင်း၊ ကိုယ်၏ ပင်ပန်းခြင်း၊ စိတ်၏ပင်ပန်းခြင်းသည် ဖြစ်ရ၏။ ထိုသို့ကိုယ်၏ ပင်ပန်းခြင်း၊ စိတ်၏ ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်သည် ပျံ့လွင့်ရ၏။ ထိုသို့ စိတ်၏ ပျံ့လွင့်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပစာရသမာဓိမှဝေးရ၏။ ဤသို့နှလုံးပြု၍ အောက်သွားနှင့် အထက်သွားကိုကြိတ်၍ အံသွားခဲ၍ လျာကိုအာစောက်၌ထိကပ်စေ၍ ကေသာ၊ လောမာ အစရှိသော အဇ္ဈတ္တအာရုံ၌လည်းကောင်း၊ ရူပက္ခန္ဓာ အစရှိသော အဇ္ဈတ္တအာရုံ၌လည်းကောင်း၊ အသုဘဟူသော ကောင်းသောစိတ်ကို ဖြစ်စေ၍ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-တည်းဟူသော ကောင်းသောစိတ် ဖြစ်စေ၍ တည်စေကုန်ရ၏-ဟုလိုသတည်း။

ဤသို့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကြောက်သောသူတော်ကောင်းတို့သည် ဤအမိန့်တော်၌လာသည့်အတိုင်း အံသွားကိုခဲ၍ လျာကိုအာစောက်၌ ခတ်မိစေ၍ လက်ရုံးကိုတန်း၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ပြည့်စုံအောင် သူက၊ ငါက ခဲကြလေကုန်၊ မျက်စိမြင်သောအခိုက်၊ ခြေကောင်းသောအခိုက်၊ လမ်းကောင်းတွေသောအခိုက်ကို ပြေးလိုက်ကြကုန်-ဟုလိုသတည်း။

အကြင်သူသည် ညဉ့်အခါ၌ မှောင်မိုက်သည်ဖြစ်၍ အလင်းကို တောင့်တ၏။ ထိုသူသည် မီးထွန်းအံ့သောငှါ မီးခွက်ကိုလည်းကောင်း၊

မျက်မှောက်မှန်ဗွန်တိုင်အောင်အကျိုးပေးခြင်း ၁၇၁

ဆီကိုလည်းကောင်း၊ ဆီမီးစာကိုလည်းကောင်း၊ မီးကိုလည်းကောင်း ရှာဖွေသံည်ရှိသော် ပေါများသည်ဖြစ်၍ ရလွယ်၏။ မီးဖြင့်ငြိသည်ရှိသော် အကွယ်အကာ အဆီးအတား မရှိသော အရပ်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ လေတို့ဖြင့်အလွန်ပုတ်ခတ်သည် ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ မီးကိုတောက်အောင်ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ အတိဒုလ္လဘ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ကြံကြိက်သဖြင့် ဆုံးမဩဝါဒကိုခံရသည်ဖြစ်၍ တဏှာ၏ကုန်ငြိမ်းခြင်းကို တောင့်တကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် ထိုတဏှာ၏ ကုန်ကြောင်းဖြစ်သော ကသိုဏ်းအစရှိသော သမထဘာဝနာကိုလည်းကောင်း၊ အနိစ္စတော ဒုက္ခတော ယောဂတော-အစရှိသော ဝိပဿနာဘာဝနာတို့ကို လည်းကောင်း ရှာဖွေရုံးစုသည်ရှိသော် သာသနာတော်တွင်းဖြစ်၍ အလွန်ရလွယ်၏။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-အစရှိသောတရားတို့ကို ကြီးကြီး၊ ငယ်ငယ် ယုတ်ယုတ်၊မြတ်မြတ်သော သူတို့တွင် တစုံတယောက်သော သူမျှ မကြားဘူးသောသူဟူ၍လည်းမရှိ၊ မနာဘူးသောသူဟူ၍လည်းမရှိ၊မတတ်သောသူ ဟူ၍လည်းမရှိ၊ကြားဘူး၊နာဘူး၊တတ်သိ လိမ်မာသော သူတို့သာလျှင် ရှိကုန်၏။

ထိုသူတို့သည်တဏှာ၏ ကုန်ကြောင်းဖြစ်သော သမထကမ္မဋ္ဌာန်းကိုလည်းကောင်း၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခအစရှိသော ဝိပဿနာကိုလည်းကောင်း အားထုတ်အံ့-ဟု လုံ့လပြုသည်ရှိသော် အနည်းငယ် နှလုံးသွင်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူကား- နိဝရဏတည်းဟူသော လေတို့သည် ပြင်းစွာနှိပ်စက်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။

လောက၌ အချို့သောသူသည် ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြားအစရှိသော ရတနာတို့ကိုတွေ့၏။ ထိုသို့တွေ့သော်လည်း ပုလဲ၊ ပတ္တမြားတို့၏ အကျိုးကိုမသိသောကြောင့် အလိုမရှိကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ တဏှာ၏ ကုန်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာတို့ကို တွေ့ကြံပါသော်လည်း ထိုသမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မတွေ့သည်ဖြစ်၍ အလိုမရှိကြကုန်သတည်း။

စည်းစောင်ရန်းတို့ကို လုံခြုံစွာ မပြုသူနှင့်တူပုံ

လောက၌ အချို့သောသူတို့သည် သဒ္ဓါဗလ၊ဝီရိယဗလ၊ သတိဗလ၊သမာဓိဗလ၊ပညာဗလနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ပဋိသန္ဓေဟူသောမျိုးစေ့ရှိ၏။ ထိုအပ်ပြီးသောဝါသနာရှိ၏။ ထိုသူတော်ကောင်းတို့သည် သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိခြင်း၌ ဂုဏ်ကျေးဇူးရှိသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ အဖန်တလဲလဲ အားထုတ်ကုန်၏။ ထိုသို့ပင်အားထုတ်ကုန်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားညွှန်ပြတော်မူအပ်သော အရညဂတ၊ ရုက္ခမူလဂတ၊ သုညာဂါရဂတ မဟုတ်မူ၍ ကာမစ္ဆန္ဒအစရှိသော ရန်သူတို့သည် သမာဓိဟူသော တရားကို လွန်စွာ နှိပ်စက်ရကား-ယထာဘူတဉာဏ်မှဝေးကုန်၏။ ထိုသူသည် သစ်ပင်တို့ကို စိုက်ပျိုးပြီး၍ စည်းစောင်ရန်းတို့ကို လုံခြုံစွာမပြုသည်နှင့်တူ၏။ တူဟန်ကား-အသီး၊အပွင့်တို့ကိုအလိုရှိသည်ဖြစ်၍ သစ်ပင်ကို စိုက်ပျိုး၏။ အညွန့်၊အညွှောက်တို့သည် ရှုချင်ဘွယ်၊ ကြည်ညိုဘွယ်နှင့်တကွ ပေါ်လာကုန်၏။ အညွန့်၊အညွှောက်တို့ကို တစိမ့်စိမ့်ရှုကြည့်၍နေစဉ် စည်းစောင်ရန်း မရှိသောကြောင့် နွားတို့သည် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ပေါ်လာတိုင်း၊ ပေါ်လာတိုင်းသော အညွန့်၊အညွှောက်တို့ကို ဖျက်ဆီးကုန်သည်ဖြစ်၍ ကြီးပွားခြင်း၊စည်ပင်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ နိဝရဏပေါများရာ မြို့ရွာနိဂုံး၌နေ၍ လုံ့လဥဿာဟကို ဖြစ်စေကုန်သောသူတို့အား သမာဓိယထာဘူတဉာဏ်၊ နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ် အစရှိသော တရားတို့ကို နိဝရဏတည်းဟူသော နွားတို့သည် အခါခပ်သိမ်းစောင့်၍ စားရကား-ကြီးပွားခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ကုန်။ ကောက်ပင်၊ သစ်ပင်တို့ကိုစိုက်ပျိုးပြီး၍ ထိုကောက်ပင်၊သစ်ပင်တို့ကို နွားအစရှိသောဘေးရန်တို့သည် မဖျက်ဆီးစိမ့်သောငှါ စည်းစောင်ရန်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် လုံခြုံစေသကဲ့သို့ ထို့အတူ နိဝရဏတရားတို့မှ လုံခြုံစေအပ်၏။

လေဆိုးသည်တိုက်ဖျက်သော ကုန်သည်နှင့်တူပုံ

ဥစ္စာ၊ရွှေ၊ငွေ၏ ပြည့်စုံကြွယ်ဝခြင်းကို အလိုရှိသော ယောက်ျားသည် များစွာသော စပါးဆန်အစရှိသောကုန်တို့ကို ဝယ်ပြီး၍ ကြီးစွာသော လျှော၌ တင်၍ ရွက်ကြိုးတန်းဆာအစရှိသည်တို့ကို ပြည့်စုံအောင်

ပြုပြီး၍ ဝါဆို၊ဝါခေါင်ကာလ၌ ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်ကြီးသို့ရောက်
မူကား-ဆယ်ဆတက် အဆနှစ်ဆယ်တက် အကျိုးစီးပွားဖြစ်အံ့ သည်
ကိုတောင့်တ၍ ဆန်တက်ခဲ့သည်ရှိသော် ခရီး၏အကြား၌ လေဆိုးတို့
သည် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ သူခိုး၊ဒမြတို့သည် နှိပ်စက်
သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ထို့အတူ
ဘုရားအစရှိသော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့၏ အထံ၌ အရိအသေ
တရားတော်ကို ကြားနားပြီး၍ တရားတော်လာတိုင်း ဆန္ဒာဓိပတိ၊
ဝီရိယာဓိပတိကို ကြီးပွားအောင် အားထုတ်ပါသော်လည်း ရူပါရုံ၊
သဒ္ဓါရုံ၊ဂန္ဓာရုံ၊ရသာရုံ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံ-တည်းဟူသော လေရိုင်းလေဆိုး
သူခိုး၊ဒမြတို့သည် မျက်ဆီးအပ်သည်ဖြစ်၍ မဟာအမတ ရာဇဌာနီ
မင်းနေပြည်ကြီးသို့မရောက်မူ၍ သံသရာတည်းဟူသော ကန္တာရခရီး၌
အကျိုးမဲ့ပျက်စီးကုန်၏-ဟူသတည်း။

နွားပျောက်ရှာသူနှင့်တူပုံ

ဤလောက၌ အချို့သောသူတို့သည် မိန်းမလအခါ၌ လယ်ထွန်
ကုန်၏၊ ထိုသို့လုပ်ဆောင်၍နေစဉ် နွားတို့သည် တပါးသော အရပ်သို့
ထွက်၍သွားကြကုန်၏၊ ထိုလယ်ထွန်သော ယောက်ျားသည် လုပ်ကိုင်
ဆဲဖြစ်သောကြောင့် နွားတို့ကိုအလိုရှိသည်ဖြစ်၍ အရေးတကြီးလိုက်၍
ရှာဖွေသည်ရှိသော် လမ်း၌ တယောက်သောသူက “အမောင်....အ
ဘယ်အရပ်သို့သွားအံ့နည်း”ဟု မေး၏၊ “နွားရှာသည်”ဟုဆို၏၊ အ
မောင်....နွားအဘယ်မျှ အရေအတွက်ရှိသနည်း”ဟုမေး၏၊ “နွားအ
ရေအတွက်ရှစ်ခုတည်း၊အဖြူ၊အနီ၊အကြောင်၊အကျား တည်း”ဟု ဆို
၏၊ “အမောင်....ဤနွားတို့သည်ကား- ဤအရပ်သို့သွားကြကုန်၏၊ ဤ
ခြေရာသည်ကား- ဤနွားတို့၏ ခြေရာပင်တည်း”ဟု ဆိုသည်ရှိသော်
နွားရှင်ယောက်ျားသည်လည်းပင်ပန်းကြီးစွာကြီးကြီးပမ်းပမ်းအဆော
တလျင်လိုက်၍ ရှာဖွေသဖြင့် နွားတို့ကို အကြွင်းအကျန်မရှိ အလုံးစုံရ
သကဲ့သို့ ထို့အတူ သံသရာတည်းဟူသောဘေးမှ ထွက်မြောက်လိုသည်
ဖြစ်၍ သံသရာတည်းဟူသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်
သော တရားတို့ကို ရှာဖွေစုံစမ်းသည်ရှိသော် လောက၌ဘုရား၊ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါ၊ရဟန္တာ၊ အနာဂါမ်၊သကဒါဂါမ်၊ သောတာပန်၊ကလျာဏပုထု

ဇဉ် အရှင်မြတ်တို့ကို တွေ့ကြုံ၍ ကလျာဏပုထုဇဉ် အရှင်မြတ်တို့၏ အထံ၌ ဆည်းကပ်၍ “ဓမ္မာနု ဓမ္မပဋိပဋ္ဌ” တရားကို စုံစမ်းသည်ရှိသော် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး အစရှိသော သုံးဆယ့်ခုနစ် ပါးသော မဂ်၊ ဖိုလ်၏ လမ်းစဖြစ်သော ဗောဓိပက္ခိယတရားကို အစဉ် အတိုင်း နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် ကျင့်သည်ရှိသော် မိမိ တောင့်တအပ်သော သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိ ဖိုလ် အစရှိသော တရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုရကုန်၏-ဟုလိုသတည်း။

[လယ်၊ ယာလုပ်သောအခါ၌ နွားပျောက်သောသူသည် ထိုနွားတို့ကို အလွန်အလိုရှိသကဲ့သို့ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာကို အလွန်အလိုရကြကုန်-ဟု ဆိုလိုသတည်း။ အိမ်ရှေ့မင်း ဖြစ်ပြီးသောသူသည် ထီးမြို့ကိုတောင့်တသကဲ့သို့ တောင့်တကြကုန်-ဆိုလိုသလည်း။]

အကြင်သူသည် အလွန်ဆင်းရဲ၏။ ထိုသူကဲ့သို့ လောက၌ ဆင်းရဲသောသူသည်မရှိ။ ထိုသူသည်ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ၍ မကုန်နိုင်သော မဟာသူဌေးအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်သူဌေးကြီး... အကျွန်ုပ်သည် အလွန်ဆင်းရဲပင်ပန်း၏။ အကျွန်ုပ်အား ချမ်းသာရကြောင်း ပြုပါလော့” ဟုဆို၏။ “အမောင်... အဘယ်ပစ္စည်းကို အလိုရှိသနည်း” ဟုသူဌေးကြီးကမေး၏။ “လယ်၊ ယာကိုလည်း အလိုရှိပါ၏။ လယ်ထွန်ရန် ကျွဲ၊ နွားကိုလည်း အလိုရှိပါ၏။ မျိုးစေ့ကိုလည်း အလိုရှိပါ၏။ ရိက္ခာကိုလည်း အလိုရှိပါ၏။ နေရာ၊ အိပ်ရာကိုလည်း အလိုရှိပါ၏” ဟု ဆို၏။ “အမောင်... အလိုရှိတိုင်း အလုံးစုံတို့ကို ယူလော့” ဟု သူဌေးကြီးက ဆို၏။ “အရှင်သူဌေးကြီးသည် အကျွန်ုပ်အလိုရှိတိုင်း လယ်၊ ယာအစရှိသော ပစ္စည်းတို့ကို အကျွန်ုပ်အားပေး၏။ ထိုလယ်၊ ယာတို့၌ ထိုနွား၊ ထိုမျိုးစေ့တို့ဖြင့် လုပ်ဆောင်၍ရသော ပစ္စည်းတို့ကို အဘယ်မျှ အရှင်သူဌေးကြီးအား ပေးရမည်နည်း” ဟု ဆို၏။ သူဌေးကြီးသည် အလွန်ကောင်းသော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ “အမောင်သည် ငါပေးသောအိမ်၌နေ၍ ငါ၏ရိက္ခာစားနပ်ကိုစား၍ ငါ့လယ်၊ ငါ့ယာ၌ ငါ့ကျွဲ၊ ငါ့နွားဖြင့် ငါ့မျိုးစေ့တို့ကိုချ၍ လုပ်ဆောင်၍ရသော အသီး၊ အနှံတို့ကို တလုံး၊ တစေ့မျှ ငါ့အားမပေးလင့်။ အလုံးစုံကို အမောင်ပင်ယူလော့” ဟု ဆိုသောကာလ၌ အလွန်ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု-ဟု

မျက်မှောက်မှနိဗ္ဗာန်တိုင်စောင့်အကျိုးပေးခြင်း ၁၇၅

ကောင်းခြီးကိုပေး၍ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း ဥဿာဟလုံ့လပြုသဖြင့် များစွာသောအသီး၊ အနှံတို့ကိုရသကဲ့သို့ ထိုအတူ မဂ်၊ ဖိုလ်အားဖြင့် ဆင်းရဲကုန်သော မဟာဒုက္ခိတဖြစ်သော ပုထုဇဉ်တို့သည် ဧကန္တမုချအားဖြင့် ချမ်းသာကိုပေးနိုင်သော ဘုရားအစရှိသော အရှင်မြတ်တို့ကို ဆည်းကပ်၍ “အကျွန်ုပ်သည် မဂ်၊ ဖိုလ်အားဖြင့် အလွန်ဆင်းရဲသော သတ္တဝါတည်း။ အကျွန်ုပ်အား ချမ်းသာကြောင်းဖြစ်သော တရားကို ညွှန်ပြတော်မူပါလော့” ဟု တောင်းပန်သည်ရှိသော် “သင်အား အဝတ်ကိုလည်း ပြည့်စုံအောင်ငါပေး၏။ အစားကိုလည်း ပြည့်စုံအောင် ငါပေး၏။ ကျောင်း၊ အိပ်ရာ၊ နေရာကိုလည်း ပြည့်စုံအောင်ငါပေး၏။ သူနာတို့၏အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးကိုလည်းငါပေး၏။ ထိုပစ္စည်းတို့ကို သုံးဆောင်မှီဝဲ၍ ဒုက္ခ၏အဆုံးဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုစိမ့်သောငှါ နေ့၊ ညဉ့်မပြတ် အားထုတ်လေလော့။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို သင်သည်ပင်လျှင် သုံးဆောင်လေလော့။ ခံစားလေလော့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် သဒ္ဓါ၍ ရဟန်းပြုသော အရဟတ္တဖိုလ်-တည်းဟူသော ထီးဖြူကို တောင့်တကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် အနတ္တရ၊ ဓမ္မသာမိ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပေးတော်မူအပ်သော သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးတို့ကို သုံးဆောင်၍ သီလ-တည်းဟူသောမြေ၌ တင်းတင်း ကြပ်ကြပ် ရပ်ပြီးလျှင် သဒ္ဓါတရား-တည်းဟူသောလက်ဖြင့် ဉာဏ်တော်-တည်းဟူသော ပုဆိန်ကိုကိုင်၍ လောဘ-တည်းဟူသော တုံး၊ ဒေါသ-တည်းဟူသော တုံး၊ မောဟ-တည်းဟူသော တုံးတို့ကို ပေါက်ခွဲအပ်၏-ဟုလိုသတည်း။

နွားပျောက်သောသူသည် နွား၏ခြေရာကို တွေ့သောကာလ၌ နွားတို့ကို ရပေတော့မည်-ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှာသကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ၍ မကုန်နိုင်သော မဟာဓန သူဌေးကို တွေ့သောသူသည် ဆင်းရဲပျောက်၍ ချမ်းသာကိုရပေတော့မည်-ဟု လုံ့လအားထုတ်၍ လုပ်ဆောင်သော သူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ နွား၏ခြေရာကို ပြပေသောသူနှင့်တူသော ကလျာဏမိတ္တ၊ သူဌေးနှင့်တူသော ကလျာဏမိတ္တကိုတွေ့ကြုံသောသူတို့သည် “ဒန္တေ အဘိဒန္တံ အာဒါယဇိဝံ တာလုမိ ဃဋ္ဌိယ” ဟူသော အမိန့်တော်မြတ်ကို ဦးထိပ်၌ဆင်ရွက်ပြီး၍ မနေ

မနား နေ့၊ညဉ့်မပြတ် မပြင်းမရိ ကြိုးစားအားထုတ်အပ်၏။ အား
ထုတ်ကြလေကုန်။

နိဂုံး

၁။ သက္ကရာဇေ စ ရက္ခိဋ္ဌေ၊ ဖဂ္ဂနမာသအဋ္ဌမေ။
ဇုဏ္ဍပက္ခေ ဣဒံဂန္ထံ၊ အနာယာသေန နိဋ္ဌိတံ။

၁။ သက္ကရာဇေ၊ လူတို့၏ ဝေါဟာ ဂေါဇာ သက္ကရာဇ်သည်။
ရက္ခိဋ္ဌေ၊ တထောင်၊ နှစ်ရာ၊ နှစ်ဆယ်သို့။ သမ္ပတ္တေ၊ အစဉ်မပြတ် ရောက်
လတ်သည်ရှိသော်။ ဇုဏ္ဍပက္ခေ၊ လဆန်းပက္ခဟုဆိုအပ်သော၊ ဖဂ္ဂ-
နမာသအဋ္ဌမေ၊ တပေါင်းခေါ်မှန်း လဆန်း ၈-ရက်နေ့၌။ ဣဒံ-
ဂန္ထံ၊ ဤရာဇပါမောဇ္ဇ အမည်ရှိသော ကျမ်းသည်။ အနာယာသေန၊
မပင်ပန်းသဖြင့်။ နိဋ္ဌိတံ၊ အပြီးသို့ရောက်၏။

၂။ သရီရဗဟုဓာတုနံ၊ လောကာလောကသုပ္ပဇိတံ။
မုတ္တဿမံ ပတိဋ္ဌာနံ၊ စေတိယံ ဟိ သဏ္ဌာပယံ။

၃။ တေန သောဘတိ သာမန္တာ၊ ခုဒ္ဒါခုဒ္ဒေန ပဗ္ဗတာ။
ကန္တာရအဘိရုဏေန၊ အစ္ဆရိယေန သဗ္ဗဒါ။

၄။ ဗဟူနိ ဝါဠမိဂါနိ၊ သဗ္ဗယန္တိ တဟိံ တဟိံ။
ဘယရဝံ ကရောန္တေဝ၊ ဂေါစရာယ တတော တတော။

၅။ အဿကဏ္ဍော စ ပုန္နာဂေါ၊ ဝိရာလောစ ဒုမုပ္ပလော။
တိလကော ပိယကော သေလာ၊ ဣန္ဒသာလော စ အဇ္ဈုနော။

၆။ အစ္ဆိဝေါ သာဒုကဏ္ဍောစ၊ ရုစိကာစေဝ တိန္ဒြကော။
ရောဟိတကော ပလာသောစ၊ အင်္ဂုလီ ဂိရိမလ္လိကာ။

၇။ ဝေမာဒီဟိ သောဘေဟိ၊ သဒါ ရောစန္တိ အဿမံ။
ဖလပုပ္ဖုပဂေ ကာလေ၊ ဒုမေဒုမေ မနောရထာ။

၈။ သဒါ ဝါယန္တိ သောဂန္ဓာ၊ နာနာဝဏ္ဏဝိစိတြာ။
မရုဘမရမဒ္ဓိကာ၊ သေတရတ္တသုပ္ပိတာ။

- ၉။ သယုဂ္ဂတံ တဠာကမ္ပိ၊ သမ္ပန္နံ အတိသိတလံ။
နာနာဝဏ္ဏသကုန္တနီ၊ တမှိ သေဝန္တိ သဗ္ဗဒါ။
- ၁၀။ သမံ ရဇတဝဏ္ဏေန၊ ဝါလုကပရိပုရိတံ။
ဒဿနီယံ မနောရမ္မံ၊ သန္တစိတ္တေန သေဝိတံ။
- ၁၁။ တပဿိနံ သုတေဇာနံ၊ ပဋိသလ္လာနဝါသိနံ။
သေလမယာ သယံဇာတာ၊ ဂုဟာ တိဋ္ဌန္တိ ဖါသုကာ။
- ၁၂။ တေဟိ သောဘန္တိ အာစာရာ၊ သုဝိသုဒ္ဓါ မဟပ္ပလာ။
သဒ္ဓါဝေပုလ္လအာရဒ္ဓါ၊ နိစ္စံ သေဝန္တိ ယောဂိနော။
- ၁၃။ အလဇ္ဇိနံ မဟိစ္ဆာနံ၊ လာဘသက္ကာရနိဿိနံ။
ဒုပ္ပိရမ္မံ အနောကာသံ၊ အာရကာယေဝ သေဝိတာ။
ရစိတံ ဣမ ဝဿိတွာ၊ အနာကုလေန နိဋ္ဌိတန္တိ။

၂။ သရီရဗဟုဓာတုနံ၊ များစွာကုန်သော သရီရဓာတ်တော်တို့၏။
ပတိဋ္ဌာနဉ္စ၊ တည်ရာလည်းဖြစ်ထသော။ လောကာလောကသုပူ-
ဇိတဉ္စ၊ လူ၊ နတ်တို့၏ ကောင်းစွာ ပူဇော်ရာလည်း ဖြစ်ထသော။
မုတ္တဿမံစ၊ ပုလဲအစုနှင့်လည်း တူထသော။ စေတိယံ၊ ရွှေစေတီတော်
သည်။ သဏ္ဌာပယံ၊ ကောင်းစွာတည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃။ တေန၊ ထိုစေတီတော်ဖြင့်။ အယံပဗ္ဗတော၊ ဤရွှေမြင်တင်
အမည်ရှိသောတောင်သည်။ သောဘတိ၊ တင့်တယ်၏။ သမန္တာ၊ ထက်
ဝန်းကျင်သောအရပ်မှ။ အစ္ဆရိယေန၊ အံ့ဘွယ်သရဲရှိထသော။ ခုဒ္ဒါ-
ခုဒ္ဒေန၊ ငယ်ငယ်၊ ကြီးကြီးသော။ ပဗ္ဗတာ-ပဗ္ဗတေနစ၊ တောင်ဖြင့်လည်း
ကောင်း။ ခုဒ္ဒါခုဒ္ဒေနစ၊ ငယ်ငယ်၊ ကြီးကြီးသော။ ကန္တာရအဘိရု-
ကေနစ၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော ချောက်ဖြင့်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗဒါ၊
အခါခပ်သိမ်း။ သောဘတိ၊ တင့်တယ်၏။

၄။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော။ ဝါဠမိဂါနိ၊ ကျား၊ သစ် အစရှိ
ကုန်သော သားရဲ၊ သမင်၊ ဒရယ် အစရှိကုန်သော သားမျိုးတို့သည်။
ဘယရဝံ၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သောအသံကို။ ကရောန္တေဝ၊ မြည်တမ်း
ကုန်လျက်လျှင်။ ဂေါစရာယ၊ အစာရှာအံ့သောငှါ။ တတောတတော၊

ထိုထိုသို့သောအရပ်မှ။ တဟိံတဟိံ၊ ထိုထိုသို့သောအရပ်သို့။ သဉ္ဇ-
ရန္တိ၊ သွား၊ လာကုန်၏။

၅။ တေဟိ၊ ထိုသားရဲအစရှိသည်တို့ဖြင့်။ အယံပဗ္ဗတော၊ ဤ
တောင်သည်။ သောဘတိ၊ တင့်တယ်၏။ အဿကဏ္ဍောစ၊ အင်ကြင်း
ပင်လည်းကောင်း။ ပုန္နာဂေါစ၊ ပုန်းညက်ပင်လည်းကောင်း။ ဝိရာ-
လောစ၊ လွန်ပင်လည်းကောင်း။ ဒုမုပ္ပလောစ၊ မဟာလှေကားပင်
လည်းကောင်း။ တိလကောစ၊ ပြည့်စင်ပင် လည်းကောင်း။ ပိယ-
ကောစ၊ ပိတောက်ပင်လည်းကောင်း။ သေလောစ၊ ငှေးပင်လည်း
ကောင်း။ ဣန္ဒသလောစ၊ နှဲပင် လည်းကောင်း။ အဇ္ဈနောစ၊
ဖောက်ကြံ့ပင်လည်းကောင်း။

၆။ အစ္ဆိဝေါစ၊ ရင်ကပ်ပင် လည်းကောင်း။ သာဒုကဏ္ဍောစ၊
နရဲပင်လည်းကောင်း။ ရုစိကာစေဝ၊ စံပယ်ပင်လည်းကောင်း။ တိန္ဒု-
ကောစ၊ တည်ပင်လည်းကောင်း။ ရောဟိတကောစ၊ သင်းဝင်ပင်နီ
လည်းကောင်း။ ပလာသောစ၊ ပေါက်ပင်လည်းကောင်း။ အင်္ဂုလီစ၊
လျော်ပင်လည်းကောင်း။ ဂိရိမလ္လိကာစ၊ လက်ထုပ်ကြီးပင် လည်း
ကောင်း။

၇။ ဝေမာဒီဟိ၊ ဤသို့အစရှိကုန်သော။ သောဘေဟိ၊ တင့်တယ်
ကုန်သော။ ရုက္ခေဟိ၊ အင်ကြင်းအစရှိသော သစ်ပင်တို့ဖြင့်။ သဒါ၊
ဆောင်း၊ နွေ၊ မိုဃ်းဟုဆိုအပ်သော အခါခပ်သိမ်း။ အဿမံ၊ သင်္ခမ်း
ကျောင်းကို။ ရောစန္တိ၊ တင့်တယ်စေကုန်၏။ တေ၊ ထိုသစ်ပင်တို့သည်။
ဖလပုပ္ဖုပဂေ၊ အရွက်၊ အပွင့်၊ အသီးကိုဆောင်သော။ ကာလေ၊
မိမိ၊ မိမိတို့၏ သီးချိန်၊ ပွင့်ချိန်၊ ရာသီအိမ်တွင် အချိန်စေ့ရောက်သော
ကာလ၌။ ဒုမေဒုမေ၊ သစ်ပင်တိုင်း၊ သစ်ပင်တိုင်း။ မနောရထာ၊
နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၈။ နာနာဝဏ္ဏဝိစိတြာ၊ အထူးထူးသောအဆင်းတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်
ကုန်သော။ မဓုဘမရမဒ္ဒိကာ၊ ပျားပိ၊ တုန်းတို့ဖြင့် ယစ်ကုန်သော။
သေတရတ္တသုပ္ပိတာ၊ အဖြူ၊ အနီအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပွင့်ကုန်သော။
ပုပ္ဖုဂီနိ၊ ပန်းတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေဟိ၊ ထိုပန်းတို့မှ။ သော-

ဂန္ဓာ၊ သင်းတပျံ့ပျံ့ ကောင်းအံ့တို့သည်။ သဒါ၊ ဆောင်း၊ နွေ၊ မိုး၊ ဟုဆိုအပ်သော အခါခပ်သိမ်း။ ဝါယန္တိ၊ တသင်းသင်းလှိုင်းကုန်၏။ တေဟိ၊ ထိုပန်းတို့ဖြင့်။ သောဘတိ၊ တင့်တယ်၏။

၉။ အတိသိတလံ၊ အလွန်ချမ်းအေးထသော။ သယုဂ္ဂတမ္ပိ၊ မြေမှ အလိုလိုယိုထွက်၍စီးသော ရေသည်လည်းကောင်း။ ဝါ၊ ရေထွက်သည်လည်းကောင်း။ တဠာကမ္ပိ၊ တဘက်ဆည်းကန်သည် လည်းကောင်း။ သမ္ပန္နံ၊ ပြည့်စုံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တမ္ပိ၊ ထိုအလိုလိုရေထွက် တဘက်ဆည်းကန်၌။ နာနာဝဏ္ဏသကုန္တနီ၊ အထူးထူးသော အဆင်းရှိသော ငှက်တို့သည်။ သဗ္ဗဒါ၊ ဆောင်း၊ နွေ၊ မိုး-ဟုဆိုအပ်သော အခါခပ်သိမ်း။ သေဝန္တိ၊ မှိဝဲကြကုန်၏။ တေဟိ၊ ထိုအလိုလိုရေထွက်တဘက်ဆည်းကန်တို့ဖြင့်။ သောဘန္တိ၊ တင့်တယ်ကုန်၏။

၁၀။ ရဇတဝဏ္ဏေန၊ ငွေအဆင်းနှင့်။ သမံ၊ တူသောအဆင်းရှိထသော။ ဝါလုကပရိပူရိတံ၊ ဖြူသောသဲတို့ဖြင့် ပြည့်ထသော။ ဒဿနီယံ၊ ရှုချင်ဘွယ်ရှိထသော။ သန္တစိတ္တေန၊ ငြိမ်သက်တည်ကြည်သောစိတ်ရှိသောသူတော်ကောင်းသည်။ သေဝိတံ၊ မှိဝဲအပ်ထသော။ မနောရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိထသော။ တံ၊ ထိုသင်ပေါင်းချောင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေဟိ၊ ထိုသင်ပေါင်းချောင်းတို့ဖြင့်။ သောဘန္တိ၊ တင့်တယ်စေကုန်၏။

၁၁။ ယတ္ထ၊ အကြင်တောင့်၌။ သေလမယာ၊ ကျောက်ဖြင့် ပြီးကုန်ထသော။ သယံဇာတာ၊ အလိုလိုဖြစ်ကုန်ထသော။ ဖါသုကာ၊ မှိဝဲကုန်သောသူတို့၏ ကိုယ်၊ စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်း ရှိကုန်ထသော။ ဂုဟာစ၊ ဂူ၊ လိုက်တို့သည်လည်း။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုတောင့်။ တပဿီနဉ္စ၊ ခြိုးခြံသောအကျင့်ရှိကုန်သော သူတို့၏လည်းကောင်း။ သုတေဇာနဉ္စ၊ ကိုယ့်အသက်ကို ငဲ့ကွက်ခင်မင်ခြင်းမရှိမူ၍ ထက်သော အကျင့်ရှိကုန်သော ရသေ့၊ ရဟန်းတို့၏ လည်းကောင်း။ ပဋိသလ္လာနဝါသီနဉ္စ၊ တယောက်အထီးတည်းကိန်းစက်လေ့ရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏လည်းကောင်း။ နိဗ္ဗဒ္ဓဝါသော၊ မြဲသောနေရာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၁၂။ တေဟိ၊ ထိုအလိုလိုဖြစ်သော ကျောက်ဂူ၊ လိုက်တို့ဖြင့်။

သောဘန္တိ၊ တင့်တယ်စေကုန်၏။ ယေယောဂီနော၊ အကြင်ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အာစာရာ၊ ကောင်းသောအကျင့်ရှိကုန်၏။ သုဝိသုဒ္ဓါ၊ အလွန်စင်ကြယ်သော စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ မဟပ္ပလာ၊ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသောမြတ်သောအကျိုးကို တောင့်တကုန်၏။ သဒ္ဓါ-ဝေပုလ္လအာရဒ္ဓါ၊ သဒ္ဓါပြန့်ပြောခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ အားထုတ် အပ်သော အာရဒ္ဓဝီရိယရှိကုန်၏။ တေယောဂီနော၊ ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းစီး ဖြန်းခြင်းလုံ့လနှင့် ယှဉ်ကုန်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ နိစ္စံ၊ အခါ ပြတ်။ မဂ္ဂဖလတ္ထာယ၊ မဂ်၊ ဖိုလ်ဟူသော အကျိုးငှါ။ သေဝန္တိ၊ မှီဝဲကြ ကုန်၏။

၁၃။ အလဇ္ဇိနဉ္စ၊ အလဇ္ဇိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏လည်းကောင်း။ မဟိစ္ဆာနဉ္စ၊ အလိုကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏လည်းကောင်း။ လာဘသက္ကာရနိဿိနဉ္စ၊ လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစောကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့၏ လည်းကောင်း။ သေဝနတ္ထာယ၊ မှီဝဲအံ့သောငှါ။ အနောကာသံ၊ အရာမဟုတ်သည်။ ဒုဒ္ဓိရမ္ပံ၊ မွေ့လျော်နိုင်ခဲ့သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သေဝိတာ၊ မှီဝဲခြင်းမှ။ အာရကာယေဝ၊ ဝေးကုန်သည်သာလျှင်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ [အလဇ္ဇိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အရာမဟုတ် ဟူလို]။ ။ ဣဓ၊ ရှေ့မြင်တင်အမည်ရှိသောဤတောင်၌။ ဝသိတွာ၊ နေ၍။ ရစိတံ၊ စီရင်အပ်သော။ ဣဒံပကရဏံ၊ ရာဇပါမောဇ္ဇ မည်ရတွင်မှန်း ဤ သည့်ကျမ်းသည်။ အနာကုလေန၊ နှောင့်ရှက်ခြင်းမရှိသဖြင့်။ နိဋ္ဌိတံ၊ အပြီးသို့ရောက်၏။

၁၄။ ဗဟူဟိ ကိတ္တိသဒ္ဓေဟိ၊ ဝိစရန္တေဝ သာသနေ။
ဣဓလောကေန ခီယန္တိ၊ ဥဒကဿေဝ သဗ္ဗဒါ။

၁၅။ ညာဏဝန္တဓဇော ဣတိ၊ တေန ထေရေန လိခိတံ၊
သပ္ပုရိသေဟိ ထောမိတံ၊ မြမ္မရဋ္ဌေသု ကေတုနာ။

၁၄။ ဣဓလောကေ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ဥဒကဿ၊ ရေ၏။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါ ခပ်သိမ်း။ နခီယန္တိဣဝ၊ မကုန်နိုင်ကုန်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ သာသနေ၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌။ ဗဟူဟိ၊ များစွာကုန်သော ကိတ္တိသဒ္ဓေဟိ၊ အပ္ပိစ္ဆ၊ သန္တုဋ္ဌ၊ ပဝိဝိဋ္ဌ၊ အာရဒ္ဓ ဝီရိယ-အစရှိသော ကျော်စောခြင်းတို့ဖြင့်။ ဝိစရန္တေဝ၊ လှည့်လည်ကုန်သလျှင်ကတည်း။

၁၅။ မြေဗျာဠာ၊ မြန်မာတိုင်းတို့၌။ ကေတုနာ၊ မှန်ကင်းသဘာဝ
ဖြစ်ထသော။ ဣဏဝန္တ ဓဇောဇ္ဇတိ၊ ဣဏဝန္တ ဓဇ-ဟူ၍။ ပုဏ္ဏိစန္ဒော-
ဝိယ၊ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့။ ပါကဇေန၊ ထင်ရှားကျော်စောထသော။ တေ-
နထေရေန၊ ထိုရတနာထွင်ခေါင်အမည်ရှိသော မထေရ်သည်။ သပ္ပုရိ-
သေဟိ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ထောမိတံ၊ ချီးမွမ်းအပ်ထသော။
ဣဒံ ပကရဏံ၊ ဤကျမ်းကို။ လိမိတံ၊ ရေးအပ်၏။

၁၆။ ယံ လဒ္ဓံ ဣမိနာ ပုညံ၊ တေန သဗ္ဗေပိ ပါဏိနော။
တံ ယာနာဘိရုဟိတွာန၊ ပဝိသန္တာ မတံ ပုရံ။

၁၇။ ယထာရက္ခိသု ပေါရာဏာ၊ သုရာဇာနော တထေဝိမံ၊
ရာဇာ ရက္ခတု ဓမ္မေန၊ အတ္တနောဝ ပဇိ ပဇိ။

၁၆။ ဣမိနာပုညကမ္မေန၊ ဤကျမ်းကိုပြုရသော ကောင်းမှုကြောင့်။
မယာ၊ ငါသည်။ ယံပုညံ၊ အကြင်ကောင်းမှုကို။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်ပြီ။ တေန-
ပုညေန၊ ထိုကောင်းမှုကြောင့်။ သဗ္ဗေပိ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော။
ပါဏိနော၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်။ တံယာနံ၊ ထိုမရဏဿတိ-တည်း
ဟူသော ယာဉ်ထက်သို့။ အဘိရုဟိတွာန၊ တက်စီးပြီး၍။ အမတံ၊ သေ
ခြင်းကင်းသော။ ပုရံ၊ နိဗ္ဗာန်-တည်းဟူသော ပြည်မြတ်သို့။ ပဝိသန္တာ၊
ဝင်စေကုန်သတည်း။

၁၇။ ပေါရာဏာ၊ ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော။ သုရာဇာနော၊ ဘုရား
အလောင်း မင်းကောင်းတို့သည်။ ပဇိ၊ တိုင်းသူ၊ ပြည်သား လူအများ
ကို။ ရက္ခိသုယထာ၊ စောင့်ကုန်သကဲ့သို့။ တထေဝိ၊ ထိုအတူသာလျှင်။
အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပဇိ၊ ရင်၌ဖြစ်သောသားကို။ ရက္ခတိဣဝ၊ စောင့်
သကဲ့သို့။ ရာဇာ၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်။ သမေန၊ ညီသဖြင့်။
ဣမံပဇိ၊ ဤတိုင်းသူ၊ ပြည်သား လူအများကို။ ရက္ခတု၊ စောင့်စေ
သတည်း။

[နောက်ဆုံးဂါထာ ရှင်ဗုဒ္ဓဘောသ ဂါထာတည်း။ ဤဂါထာလာတိုင်း ကျင့်
စေလိုသောကြောင့် ရေးလိုက်သည်။]

ရာဇပါမောဇ္ဇ ဒိပနိကျမ်း ပြီးပြီ။

